COLECȚIA

18 PLUS

Michel Brice

DOMNIȘOARA DE MORAVURI UȘOARE

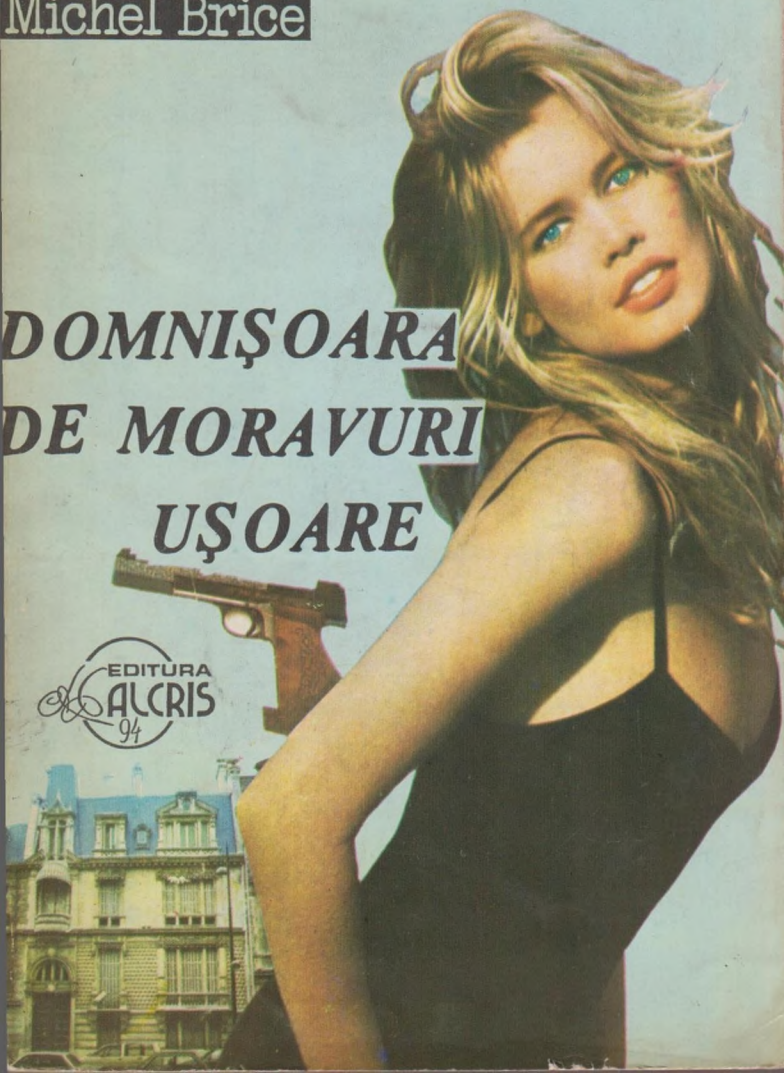

EDITURA ALCRIS 94

Coperta : ANDY

© Michel Brice

LA DEMOISELLE DE PETITE VERTU

Presse de la cité, 1989

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ALCRIS – M 94

MICHEL BRICE

DOMNIŞOARA... DE MORAVURI UŞOARE

Traducere de GEORGE POPESCU-TISMANA

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TEODOR ATANASIU

I.S.B.N. 973-9170-10-2

Colecția „18 PLUS"

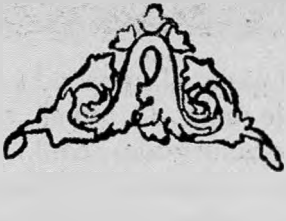

CAPITOLUL I

Limba roz pal a Justinei urca şi cobora de-a lungul sexului stacojiu, plimbându-se în jurul membrului lui Jean-Marc, ce se îngroşa văzând cu ochii. Dacă n-ar fi avut acel proiector în ochi, fixat direct pe ea, i-ar fi făcut până la urmă plăcere. De fiecare dată era tulburător să simţi un tip la cheremul tău, să-l aduci încet şi savant pe punctul de a exploda, numai şi numai plimbându-ţi buzele sau limba peste coloana lui din carne.

Pe moment, Jean-Marc Balleroy începu să gâfâie. Din gât îi ieşea un geamăt de agonie ; cu capul uşor dat pe spate, cu pleoapele pe jumătate închise, nu era decât un torent de sânge ce palpita de la tâmple, lobul urechilor şi până în vârful organului său. Ca de fiecare dată când Justine îl sugea, n-avea decât o singură dorinţă : să se transforme în taur fioros sau armăsar şi să se înfigă între crupele ei, acolo pe podea, imediat şi s-o zguduie ritmic cu puternice lovituri de ciocan, până când s-ar instala orgasmul...

– Doamne ! gemu el apucându-se cu o mână tremurătoare de bula de aramă ce ornamenta partea de jos a balustradei scării.

Din dreapta, se apropie o siluetă venind de la bucătărie și traversă holul de la intrare, vopsit în alb.

– Lasă-l un pic !

Era Ambrico al doilea, alias Jacques Ambrico, supranumit astfel pentru a putea fi diferențiat de tatăl său, care se numea tot Jacques și care exersa aceeași meserie ca și odrasla lui. La cei din familia Ambrico, toți erau fotografi de platou din tată în fiu. De multe ori munca era picantă, mai ales când lucrai, ca în seara acesta, pentru Kallikokkos, Fellini al filmului porno. Pentru cinci sau șase zile de turnat, Ambrico câștiga de trei ori mai puțin decât pentru o producție normală, dar se distra de douăzeci de ori mai mult, ceea ce compensa cu prisosință. Turnarea scenelor „tari" avea o mulțime de părți agreabile. Mai ales între secvențe. Mai întâi, toate acele fete, bineînțeles, care nu făceau nazuri, dacă le înfigeai undeva o mașinărie care se plictisea singură. Ambrico al doilea, căsătorit și tată a doi copii, nu era împotriva a ceva pe de lături.

Ținea în mână o bucățică de cârnat, găsită în bucătărie și, cu dinții, încerca să-i scoată pielița.

– Nu încerci niciodată să-ți tragi sufletul ? glumi el adresându-se Justinei.

Ea era în genunchi pe marele covor oriental care împodobea holul acestei case cu două etaje din arondismentul XV. Împreună cu Jean-Marc, adineauri, când Kallikokkos o anunțase pe Justine că venise momentul să-l „pregătească" pe tânăr pentru următoarea secvență, căutaseră un colțișor liniștit ca să se poată „concentra" amândoi și nu găsiseră decât acest colț în penumbră, sub casa scărilor, la doi pași de salon. Penumbră nu era chiar cuvântul potrivit, deoarece era acest nenorocit de proiector, o lampă cu cuarț, uitată de la turnarea precedentă (unde eroina filmului, perversa Candy, se lăsase înghesuită pe scări și „lucrată" recto-verso de către doi veseli funcționari la gaze care nu-și păstraseră decât caschetele). Fasciculul luminos străpungea obscuritatea și pătrundea ca o săgeată în ochii Justinei care clipea încontinuu.

Ea se îndepărtă puțin de obiectul pe care-l sugea cu atâta conștiinciozitate și flutură mâna în direcția proiectorului.

— N-ai putea să întrerupi porcăria aia ? îl întrebă ea pe fotograful de platou. Nu văd ce fac.

El râse, azvârlind pe covor, cu seninătate, pielița cârnatului.

— Nu ți se cere ca să ții ochii deschiși, făcu el găsindu-se foarte spiritual.

Se duse totuși să stingă lampa. Din salonul alăturat, se auzea vocea lui Kallikokkos, adre-

sându-se actorilor scenei ce se turna, și care erau pe punctul de a se împerechea, pe podea sau pe canapelele de piele.

— Așa-i bine, continuă, draga mea... Uite... Așa... Acum, tu, draga mea, te apleci spre el... Îi pui un sân în gură... Un sfârc, asta-i place... Gerard, tu-i muști sânul lui Patinette... Da... Da... Așa !... Încă... Dragă, mișcă-ți un pic fundul când el îți mușcă sfârcul... Bine... bine... Uită-te spre obiectiv, cu ochii pierduți, ești în pragul orgasmului... Așa... Îți vine... Așa... Strigi! Variezi!...

În penumbra instalată, Justine Buisson oftă. Și ea cunoscuse asta, pe vremuri, desfășurările amoroase sub ochiul camerei. Focurile rampei... Nu trecuse prea multă vreme de atunci. Și pe urmă anii trecuseră, ea atinsese limita de vârstă, într-un anumit sens. La treizeci și cinci de ani ! Trebuise să se recicleze, să accepte să coboare în ierarhie și în special pe scara salarizării. Chiar dacă, înainte, ea nu urcase niciodată prea sus, pentru că, după ce visase să ajungă un star în filme „normale", ea nu reușise să iasă din acest gen de producție... fesele ei erau mult mai celebre decât fața.

Era pe cale să-i reînghită sexul lui Jean-Marc, în continuare în picioare în fața ei, când Ambrico al doilea se aplecă pentru a-i mângâia sânii impresionanți.

— Doamne, ce sâni poți să ai, constată el cu emoție.

Reușì să-și înghită bucățica de cârnat :

– Când o să termini cu Balleroy, reluă el, aș putea să-ți spun două vorbe în particular, numai tu și eu ?

Buzele Justinei, perfect arcuite, răsfrânte apetisant, aproape „africane", erau la trei milimetri de organul partenerului.

– Prin față sau prin spate... această conversație ? întrebă ea râzând.

Fotograful de platou își deschise mâinile :

– Cum vrei, cedă el, eu nu sunt rasist.

Pe urmă îi părăsi în viteză fiindcă Kallikokkos îl chema în salon.

Justine se aplecă din nou, cu o înclinare ușoară din ceafă, ca un animal care se apropie de pradă.

– Ia-o încet, îi ceru Jean-Marc mângâindu-i părul. Mă exciți prea tare și aș putea să risc să-mi dau drumul fără să vreau, dragă.

Ceea ce n-ar trebui, își spuse ea, deoarece Tex Kallikokkos ar fi furios. Și în plus, Justine ar pierde, dintr-o lovitură, cei șase sute cincizeci de franci pe care trebuia să-i primească la sfârșitul serii. El răsuflă adânc, în timp ce ea-l făcea să dispară în interiorul gurii ei. Șase sute cincizeci de franci pentru a face pe „Gâtul adânc", fără a înghiți : asta-i tot ce mai avea dreptul să facă Justine Buisson, în legătură cu turnările. O țineau aproape de milă și totuși, treaba ei era indispensabilă, deși nu avea un nume oficial în franțuzește. Americanii

numesc asta **fluff** *. O flufferă este plătită cu cinci sute cincizeci de dolari pe zi, acolo, pentru a suge în afara platourilor de filmare, dar cu grijă, pentru a nu-i face pe actori să juiseze, ci doar să-i mențină în stare de erecție. O treabă ingrată și fără glorie, dar indispensabilă, în măsura în care un realizator al unor astfel de filme nu poate să se ridice pur și simplu și să strige : „Lumină ! Motor ! Se regulează". Majoritatea actorilor masculi au nevoie să aibă încredere în ei, dacă se poate spune așa, și aici intervine rolul flufferei.

Justine Buisson avea o mișcare de du-te-vino din ceafă și umeri, un pic mai accelerată, pentru că timpul trecea și venea momentul ca Jean-Marc să intre în acțiune sub ochiul camerelor de luat vederi. Cum se spune în jargon profesional, ea-l menținea într-o stare de „erec" perfectă, veghind cu grijă ca el să nu ajungă până la „ejac", căci altfel totul se ducea dracului și ea trebuia s-o ia de la început. O dată păți figura asta cu un băiat, foarte tânăr și foarte neexperimentat, care se vărsase în gura ei de la primele încercări. Kallikokkos urlase că Justine îi aduce producția în pragul falimentului și nu-i plătise decât jumătate din suma convenită.

— Ajunge, o rugă brusc Jean-Marc. Oprește-te imediat, sau nu mai răspund de mine !

* fluff — pipă.

Ea știa că nu-i adevărat pentru că Jean-Marc Balleroy era el însuși unul din „greii" filmelor porno, campion al erecției cât ai bate din palme, la comandă ; își încetini mișcarea puțin câte puțin și termină oprindu-se.

Jean-Marc își pusese mâinile sale puternice și bronzate pe ceafa Justinei, înfigându-și degetele în buclele ei decolorate.

— Mulțumesc, murmură el.

Își ridică sprâncenele. La douăzeci și cinci de ani îi rămăsese ceva din adolescentul care fusese. Înalt, subțire, cu părul scurt perie, aranjat cu un gel special ca să arate a punk, i-ai fi dat cu ușurință șase sau șapte ani mai puțin decât vârsta lui. Asta, bineînțeles, reușea s-o tulbure pe Justine. „Aș putea să fiu aproape mama lui" își spunea ea cu tristețe, de fiecare dată când întâmplarea turnărilor și a producțiilor îi aducea față în față. În fine, față în față... Era un fel de a vorbi, evident, pentru că Justine, era cel mai adesea la picioarele lui și cu nasul la înălțimea acestui instrument superb, lung și roz și la fel de perfect cilindric ca un furtun de stropit, pe care Jean-Marc îl expunea, semeț ca un promontoriu, la capătul unui pântec plat, acoperit cu o pădure deasă de peri negri și buclați.

Treaba ei, serviciul pentru care era plătită cu șase sute cincizeci de franci pe ședință, consta în a se ocupa de organul în chestiune cu tact și reținere. Fără a-l lăsa niciodată „să

debordeze" cum spunea delicat Kallikokkos, regizorul acestei mici capodopere cinematografice, care părea să fie „Pe aripile membrului", noul său film, bineînțeles, mai „super-torid", „incredibil de pervers" sau „dezlănțuit senzațional" ca precedentele, care, trebuie recunoscut, nu trebuiau să ajungă în orice mână.

– Mi-ar fi plăcut să-mi dau drumul în gura ta, știi, murmură Jean-Marc cu afecțiune, aplecându-se spre tânăra femeie.

– Nu poți face întotdeauna ceea ce vrei, îi replică ea surâzând, cu limba pusă în continuare pe extremitatea acestei mase de carne, a cărui orificiu palpita ca un ochi minuscul.

– Nu mai spun cât este de frustrant, gemu el.

– Și pentru mine este la fel, făcu ea cu jumătate de voce.

El o privi și lumina catifelată a ochilor lui începu să scânteieze neliniștită.

– Este frustrant cu toți tipii, sau numai cu mine ? o întrebă el cu o umbră de gelozie în voce.

– Numai cu tine, idiotule, spuse ea mișcându-și crupa.

Ea era tot îngenuncheată, cu fesele pe călcâie, în mijlocul unui covor de rugăciune, o minunăție fabricată în Asia Mică a secolului XVIII, un Shiordés în al cărui centru se afla un unghi drept terminat într-un punct ; totul era

de un albastru intens și blând, mângâietor la privire.

— Prefer asta, spuse el.

El suspină, umflându-și cușca toracică la fel de păroasă ca aceea a lui King-Kong.

— Ceea ce-mi displace cel mai mult, reluă el, este să fiu obligat s-o regulez pe bășica aia mare de Vanessa !

El aruncă o privire spre salonul acestui hotel particular pe care Kallikokkos îl închiriase pe durata filmărilor. „Hotel particular" era poate un nume prea pompos pentru această clădire cu două etaje situată într-un colțișor liniștit al arondismentului X, pe strada Blomet, în plin Paris. Dar cum să numești altfel în zilele noastre o astfel de clădire, când agenții imobiliari zic „garsonieră" la dulapuri cu două uși și „apartament cu două camere" la găuri de șoarece, unde trebuie să mergi în patru labe și să nu-ți ridici capul ca să nu-ți faci cucuie din cauza tavanului ? Proprietarul, un oarecare Beaucranne, îi deschisese ușile lui Kallikokkos și echipei lui, dar le pusese două condiții.

Prima era să nu facă prea mare tapaj, deoarece casa sa avea un perete comun, cu o replică aproape exactă a acesteia, ocupată de călugărițe : surorile Fecioarei Maria. El întreținea relații excelente cu aceste femei sfinte și dorea ca acestea să continue, dat fiind faptul că ele se ocupau de o clinică din cartier, unde

veneau pacienți, ca de altfel în toate clinicile, ca să moară. Și atunci ele îndrumau discret familiile celor dispăruți spre „Casa Beaucranne" (Arhitectură funerară – pietre, marmură, granit – gravuri și sculpturi) al cărei atelier era situat la doi pași pe strada Convention. Un mic „aranjament" de care nimeni nu se plânsese niciodată...

A doua condiție era să-l lase să asiste la turnări, și dacă avea chef, să pună un pic laba pe actrițe.

Îndată ce intră în bucătărie pentru a-și lua un pahar de whisky, Justine dădu peste stăpânul casei care, în picioare, cu genunchii strecurați între aceia ai Vanessei, muncea la artistă, vedeta filmului, cu puternice lovituri din șale, ca și cum ar fi vrut s-o bage pe aceasta în frigiderul de care se sprijinea, fără a mai deschide ușa.

„Această bășică mare de Vanessa", cum tocmai spusese Jean-Marc, care n-o prea suferea, ocupa de un an locul pe care-l avusese Justine multă vreme, în capul afișelor filmelor lui Kallikokkos. Roata se întorcea, viața trecea, trebuia să lași locul unora mai tinere. Și Vanessa, o blondă cu fese de iapă, cu privirea inexpresivă și nasul refăcut (operat estetic) de-abia avea douăzeci și unu de ani, adică paisprezece mai puțin decât Justine... era argumentul ei cel mai puternic. Cel mai de nezdruncinat. Care-i permitea să înhațe în jur de patru mii de franci

pe ziua de turnare, în timp ce Justine, ea, nu câștiga mai mult de șase sute cincizeci.

– Nici nu știi cât este de proastă, murmură Balleroy așezându-se pe covorul persan, alături de tânăra femeie.

Aceasta ridică din umeri :

– Ce dacă ? Tu o călărești, n-o pui să-ți recite din Verlaine...

El își trecu mâna prin părul întărit de gel.

– Nu, dar când o fată este inteligentă, se regulează inteligent și te asigur că este mult mai plăcut...

Ea-și plimbă mâinile cu unghii lăcuite în roșu spre interiorul coapselor băiatului așezat în fața ei. Degetele scârțâiră în părul pubian, apoi începură un dans prietenesc de-a lungul membrului lui, drept ca un „i", ca prins în beton, în erecție pentru eternitate. Se cunoșteau de multă vreme, Jean-Marc și Justine, avuseseră o scurtă legătură în urmă cu trei ani de zile și cea care încetase totul fusese tânăra femeie. De frică să nu se atașeze de acest armăsar magnific ce avea cu zece ani mai puțin ca ea și cu întreaga viață în fața lui. Din aceste săptămâni pline de pasiune, rămăsese o adevărată prietenie, o complicitate profundă și destule regrete din ambele părți.

– Credeam că nu-ți pasă, zise ea, dacă în scenariu scrie că trebuie să încaleci o fată.

– În principiu, da, recunoscu el. Dar Vanessa depășește orice limită...

Vreme de un an de zile, în fiecare seară, de la orele douăzeci şi unu până la douăzeci şi două şi treizeci, la teatrul Tire-Bonchon, din strada Faubourg-Poissonière, el regulase în public o oarecare Emmanuelle, pe care n-ar fi ştiut s-o recunoască nici din faţă nici din spate. Odată cortina lăsată, el nu vorbea cu ea până în seara următoare. Dacă ar fi întâlnit-o pe stradă, n-ar fi recunoscut-o.

— Numai cu tine, recunoscu el, îmi pierdeam mintile în timpul turnărilor.

El tresări uşor când degetele Justinei atinseră extremitatea roşie, congestionată ca faţa unui şef de serviciu ce se întorcea de la un dejun de afaceri.

— Din cauza asta nu mai putea continua între noi, surâse ea melancolic. Nu trebuie să amesteci obligaţiile profesionale cu plăcerea proprie.

El o prinse de încheietura mâinii şi o dădu la o parte, pentru că virilitatea lui dădea din nou semne de excitaţie prematură. Pentru a-şi compensa propria frustrare, îşi afundă mâinile în decolteul Justinei, ceea ce nu-i puse nici un fel de probleme, deoarece aceasta purta un fel de salopetă galbenă, mult prea scurtă, de unde sânii ei, două mase monumentale şi voluptuoase, păreau că vor să scape la fiecare mişcare a respiraţiei.

— Ce mult îmi plac ţâţele tale ! murmură el cu o voce mişcată. Sunt cele mai frumoase,

din tot ce cunosc, cele mai plăcute la pipăit, la mângâiat. De multe ori mă gândesc la timpurile când mă lăsai să dorm între aceste două amortizoare ale tale. Știi, nu pot să uit...

Ea râse ușor pentru că Jean-Marc, mărindu-i decolteul, trăgând-o în jos, scotea la vedere aceste farmece majestuoase. Ca majoritatea femeilor dotate cu sâni leșiți din comun, acei ai Justinei erau împodobiți cu aureole impresionante, mari ca niște ținte și de un roz plăcut, în mijlocul cărora răsăreau două mameloane de culoarea zmeurei care, prin contrast, păreau mici.

— Trebuie să te calmezi, făcu ea cu o voce puțin tremurătoare, totuși, păstrează-te pentru Vanessa.

Sub apăsarea degetului mare al lui Jean-Marc, mamelonul drept al Justinei se întărea și devenea roșu-stacojiu.

— Știi ce mi-a zis Vanessa, adineauri ? răbufni Jean-Marc cu răutate. În timp ce se pregătea pentru „ședință", m-a rugat să fiu atent în momentul turnării pentru că are din nou dureri de spate/ Problemele ei de sciatică sau așa ceva... Auzi, ca și cum aș vrea s-o răsfăț !

— Măgarule, îl certă tandru Justine.

Monique, machieuza, apăru dinspre salon. Era o femeiușcă subțire și brunetă, cu ochelari montați în os, care-i acopereau totul. De zece ani, de când lucra cu Kallikokkos, Justine nu-și amintea s-o fi văzut râzând vreodată.

– Vă vine rândul, îi zise ea lui Balleroy, cu o voce fără expresie, ca de obicei, și perfect distantă.

S-ar fi zis că n-avea decât o obsesie în viață : să-i facă pe toți să uite că ea este femeie. Nu semăna deloc cu aceste fete excitate, care se zvârcoleau în fața camerelor de filmat, cu protuberanțe bărbătești vârâte între coapse sau în mijlocul feselor. Trebuie recunoscut că ea reușea destul de bine.

– Veniți mai la lumină, îi ceru ea lui Jean-Marc, vă strălucește nasul.

În timp ce ea cotrobăia în geanta ei cu machiaje, Justine își zise că nu nasul era cel care strălucea în silueta tânărului om. Mai era, în special, furtunul drept și musculos al sexului său lucind încă de saliva cu care fusese umectat.

– Pe mai târziu, făcu Justine către Jean-Marc, după ce se ridicase și ea.

Machieuza împrăștie puțină pudră pe figura artistului. Acum ea se aplecă și la fel de serioasă și profesională, șterse cu un șervețel membrul lui enorm. Nu trebuia ca obiectul în cauză să aibă aerul că mai fusese întrebuințat. Balleroy își îndreptă umerii. Dacă era gol de la brâu în jos, în partea de sus era îmbrăcat cu un veston negru, lăcuit. În scenariu, juca rolul unui factor care venea la Vanessa cu un pachet recomandat și frumoasa puștoai-

că îl dezbrăca de blugi și de slip. În fine, se trecea la lucruri serioase, adică la secvența care urma.

– Te conduc după ? întrebă Jean-Marc întorcându-și capul după Justine. Dar fără a-și mișca șoldurile, îndreptat în direcția machieuzei, cu membrul sculat înspre ochelarii acesteia. Imperturbabilă, cu pămătuful în mână femeia se chinuia să-i redea aspectul inițial.

– Vine Dodo să mă ia, spuse Justine.

Ochii lui Jean-Marc fulgerară :

– Când ai de gând să-i dai papucii ? întrebă el cunoscând deja răspunsul.

– Știi bine că n-am de ales, zise ea.

De un an, de când erau împreună, Justine și Donatien Stragof – Dodo pentru intimi – ea nu mai cunoștea nici o temere.

Ceva îi bântuise universul zilnic și Dodo făcuse să dispară acest ceva.

Lipsa.

Groaza lipsei. Frica de a nu-și avea doza la momentul dorit, sau de a nu putea pune mâna pe cel care-i procura în mod obișnuit.

Cu toate celelalte sechele : trupul care începe să tremure ca o f unză în vânt, crampe abdominale ca și cum două gheare de oțel ar scurma-o. Pielea de găină. Grețurile. Migrena. Plânsul. Infernul. Până în momentul flash-ului miraculos. Clipa injecției cu heroină, cu senzația ei de fericire nebună ce-ți aleargă prin vine ca un incendiu binefăcător.

Începuse la nouăsprezece sau douăzeci de ani și devenise cu adevărat dependentă de cinci sau șase ani. Nu mai era cazul să întrerupă acum, când timpul trecuse și ea îmbătrânea.

În timpul legăturii cu Jean-Marc, el încercase, ca și alți amanți înaintea lui, să o convingă să urmeze o cură de dezintoxicare. Ea rezistase tentației cu eroism, vreme de două-trei săptămâni.

Și apoi, ea reluase.

Se apropie de tânăr și-l sărută pe gât.

— Sunt terminată, îi murmură ea la ureche. Sunt uzată, ai face mai bine să mă uiți. O camee veche, asta-i tot ce sunt. De altfel simt că s-a apropiat ora, mă duc la toaletă să-mi fac injecția.

El o privi îndepărtându-se, cu ochii plini de tristețe. „O camee veche"... Ultimele cuvinte ale Justinei sunau dureros în mintea lui. Când Kallikokkos se hotărâse să renunțe la serviciile ei de artistă, găsise pretextul vârstei, pentru că, chiar dacă nu era elegant, era inatacabil. În realitate, el n-o mai voia, deoarece, în cele mai multe cazuri, în fața camerelor nu mai știa ce face. Nu se știa cum se va comporta. Euforică timp de o oră, recădea brusc în prostrația cea mai totală ; nu mai puteai scoate nimic de la ea, imposibil de a-i smulge trei cuvinte, se lăsa dusă ca o somnambulă, o epavă, se ghemuia într-un colț și nu mișca, cu privirea fixă, halluci-

nată ca și cum ar fi observat în celălalt colț al camerei un lucru monstruos, o viziune apocaliptică.

Necazul cel mai mare era când lipsa de drog o făcea agresivă cu partenerii în plină turnare. O dată, ea se întorsese și mușcase un artist, care regulând-o, o strângea prea tare de coapse și i-ar fi lăsat semne, după spusele ei. Altă dată ea făcuse să fie ratată o întreagă secvență fiindcă începuse să râdă în momentul când ar fi trebuit să simuleze orgasmul. Kalikokkos socotise că devenise periculoasă, de necontrolat și trebuia să scape de ea. Jean-Marc Balleroy încercase să-i ia apărarea, dar realizatorul rămăsese inflexibil.

— Eu fac filme porno, îi spusese el, nu mă numesc abatele Pierre !

Acceptase totuși, s-o mai folosească din când în când. La bucată. Ca flufferă, în jur de șase sute cincizeci de franci pe zi. O treabă pe care o fac în general tinerele fete care debutează în această cinematografie și vor să fie remarcate de realizatori. Dar Justine, în ciuda frumuseții ei intacte, nu mai era chiar tânără și, după cum spunea ea însăși în momentele de luciditate, când faci fluff, viitorul înclină mai mult în jos decât în sus. Și asta nu din cauza poziției în care te afli...

Mai ales că acum trăia cu Dodo, Donatien Strogof, care printre alte activități la fel de pu-

ţin recomandabile, practica în orele lui libere meseria de procurator de heroină.

De un an, ea-şi făcea alimentarea la domiciliu.

Cu moartea la celălalt capăt, bineînţeles, dar ei nu-i păsa.

Şi atunci, se grăbea spre seringă.

O doză, o injecţie şi totul era uitat.

Până data următoare.

Justine Buisson dispăruse în fundul culoarului. Jean-Marc Balleroy auzi cum se trânteşte uşa de la WC. N-avea nevoie să vadă ca să-şi imagineze ce urmează. Săculeţul cu praf alb, seringa, linguriţa pentru cafea pentru a amesteca pudra cu apa de la robinet. Garoul la braţ. Şi acul lung apropiindu-se de vena lucitoare de la îndoitura cotului, sau din altă parte...

Inima i se strânse.

De abia o auzi pe Monique, machieuza, care-l anunţa că este gata, în fine, pudrat tot. Se putea începe.

El se scutură.

În salon, unde trona o lustră veneţiană şi de unde fuseseră scoase toate mobilele, cu excepţia canapelelor şi fotoliilor, Vanessa tocmai se punea în poziţie. Adică îşi ridicase fundul în sus, gata să dea ce-i mai bun din ea pe altarul celei de a şaptea arte.

– Ce să fac ? îl întrebă Jean-Marc pe Kallikokkos.

Unul dintre operatori era ocupat să îndrepte fasciculul luminos sub fesele Vanessei, la intersecția cu coapsele ei ce aveau o ușoară celulită.

Kallikokkos, a cărui față forma un fel de trapez – frunte îngustă și maxilare puternice ușor înfundate în grăsimea bărbiei duble, nu avu nevoie să consulte, măcar din conștiință, broșura cu scenariul.

– Îngenunchezi, spuse el, te instalezi în spatele ei și o pătrunzi ca pe o târfă ce este.

– Splendid, îl ironiză Jean-Marc, parc-ar fi din Shakespeare.

– Dacă cumva cauți ușa de la Comedia Franceză, să știi c-ai greșit intrarea, ripostă realizatorul sec.

Jean-Marc înaintă fără să răspundă, în lumina reflectoarelor. Împrejurul canapelei erau pe puțin douăzeci de tehnicieni. Se muncea întotdeauna în echipă restrânsă, care să nu depășească un buget de cinci sute de mii de franci. Dar, așa cum zicea realizatorul, nimănui nu-i păsa de calitate, ci numai de ce se putea face cu curul. „Numai capodopere ale celei de a șaptea arte" repeta Kallikokkos.

– Nu uita de sciatica mea ! gemu Vanessa, din fundul pernelor de pe canapea, în care-și ascunsese fața.

Vorbești ca și cum aș putea să uit, gândi Balleroy, înfigându-se în ea și începând să se miște cu viteza unei torpile telecomandate. Va

nessa scoase un urlet și Kallikokkos, cu camera fixată în orbita dreaptă, se apropie pentru a imortaliza această față crispată de durere.

– Asta este ! plescăi el... continuă, dragă ! Te doare și-ți place ! Continuă ! Hai !

*

* *

Justine Buisson ieși din toaletă transfigurată întinerită cu zece ani în exterior cât și în interior. Cearcănele de sub ochii ei albaștri-gri aproape dispăruseră. Sub efectul drogului îi apăruseră culorile în obrajii palizi de obicei. Ca de fiecare dată, se petrecea o adevărată reînviere. O beție cerească în care ea înota. La fel de plăcut ca prima dată, care se petrecuse cu cincisprezece ani în urmă, în acel hotel micuț din strada Dragon.

Ea mișcă din șolduri fredonând o melodie la modă : „Memory", care era o catastrofă a genului. Unde se afla ? Puțin îi păsa. Era aici și aiurea. Foarte departe. Se simțea la fel de ușoară ca o petală, ca un fulg și simțea că plutește într-un decor ciudat de luminos și de irizat.

Brusc, fără să știe cum, se trezi afară, în grădina minusculă, împrejmuită cu ziduri, care se întindea în spatele hotelului particular, o adevărată feerie de verdeață, o pădure virgină în miniatură, tufe și arbuști aproape invizibili în umbră. Nu simțea frigul acestei nopți de sfâr-

șit de ianuarie, ciudat de cețoasă și totuși uscată. Focul ce-i alerga prin vine o făcea insensibilă la temperatură. Avea chef să se așeze pe gazon. Tocmai voia s-o facă, dar o voce o făcu să se întoarcă.

– Ai face mai bine să intri, îi murmură proprietarul casei la ureche, mi-ar place să nu fim văzuți afară.

Ea se întoarse spre casa care le adăpostea pe Surorile Fecioarei.

– De ce ? i-o întoarse ea... Ai chef să mă călărești ?

Ochii sfredelitori ai lui Francis Beaucranne, înfundați în orbite, scânteiară.

– Nu m-am exprimat în felul acesta, murmură el, dar una peste alta, despre asta este vorba.

El avea oasele pometilor ieșite în afară, obrajii scobiți și o frunte lărgită din cauza cheliei care-l făcea să pară cu cel puțin zece ani mai în vârstă. Dar era totuși un tip frumos, conchise Justine, care din momentul injecției vedea totul în roz. Nu chiar genul ei cu acest costum din trei piese, gri, prea intelectual pentru gustul ei, dar cu o ținută impozantă și destul de bine legat, își spuse ea în concluzie.

– Ei bine, nu e cazul să te mai învârți în jurul cozii, făcu ea cu o voce un pic greoaie ca și cum ar fi fost beată... Tu ai ceva care zvâc-

neşte, iar eu posed între picioare tot ceea ce-ţi trebuie ţie. Şi atunci, hai să nu mai pierdem timpul !

Ea vorbise foarte tare şi cu o vulgaritate exagerată, în mod voit. Vocea ei suna tare în aerul îngheţat. La capătul acestei grădiniţe se auzeau pneurile automobilelor din strada Lecourbe şi se vedea acea lumină reflectată, portocalie, împrejurul căreia ceaţa apărea ca un fum ; ceaţa care plutea deasupra Parisului de cincisprezece zile. Din cele spuse la TV şi în ziare, era o chestiune de poluare, datorată staţionării unui ciclon deasupra Franţei, care acţiona ca un capac asupra unei crătiţi pline cu tot felul de mizerii.

— Nu te forţa să fii bădărană, murmură patronul Casei Beaucranne. Valorezi mai mult decât atât.

— Tu vorbeşti, Charles !

Făcu semn spre faţada casei vecine, aceea a Surorilor Fecioarei.

— Crezi că ele ne urmăresc din dosul jaluzelelor ? întrebă ea.

El o apucă de braţ, un pic neliniştit.

— Vino, spuse el, o să răceşti.

Ea-şi bombă pieptul cu mândrie, făcând să i se umfle cele două protuberanţe.

— Ai văzut astea ? întrebă ea. Crezi că risc să răcesc la plămâni ?

El o conduse încet, fără să răspundă, spre peronul minuscul, cele trei trepte de piatră ducând direct spre bucătăria pe care o traversară. În casă, prin comparație cu exteriorul, era o căldură de cuptor. Din salon, unde continuau turnările, se auzeau strigăte, exclamații. Ea recunoscu vocea ascuțită a Vanessei care protesta deoarece Jean-Marc o folosea fără nici un fel de milă. Râse în sinea ei.

– Vino, repetă artistul în arhitectură funerară, care avea greutăți la mers din cauza excrescenței de cincisprezece centimetri care-i umflase pantalonul. Să mergem în camera mea, o să fim mai liniștiți.

Justine, care era complet în nori, derapă pe covoarele orientale, printre care un **Ouchak** de un roșu violent cu steluțe albastre și motive florale. La Beaucranne erau astfel de covoare peste tot, chiar și în toaletă.

– Ai atacat o caravană de ți-ai făcut această colecție ? întrebă ea râzând, în timp ce antreprenorul traversa salonul.

– Moștenire, răspunse stăpânul acestor locuri. Bunicul meu a fost diplomat ; și-a petrecut toată viața în Extremul Orient.

Se opriră o clipă în salon pentru că spectacolul era foarte picant : după scenariu, Jean-Marc Balleroy trebuia acum s-o sodomizeze pe Vanessa. Deoarece fata protesta că este prea strâmtă și el ar fi rupt-o, el se hotărî s-o ungă. Cu gălbenuș. Îi spărsese deja unul pe

şale şi conţinutul acestuia sclipea unsuros a portocaliu translucid. Aluneca curgând în crăpătura dintre fese. El mai sparse încă unul şi ungându-şi degetele cu albuş şi gălbenuş îi desfăcu crupa şi-i vizită îndelung cu arătătorul şi degetul mare, inelul maro, pentru a-l face mai primitor.

– Ce omletă fistichie, glumi el înainte de a se instala la intrarea puţului micuţ şi de a-şi forţa intrarea ca o brută, făcând-o pe Vanessa să urle de durere.

Kallikokkos strigă un „bravo" vibrant. Secvenţa îi reuşise din prima lovitură, nu va mai fi nevoie de o altă filmare şi se vor face astfel şi economii la buget.

Beaucranne şi Justine ajunseseră în fundul salonului.

– Făceai şi tu din astea, înainte ? întrebă el cu mâna pe mânerul uşii de comunicare cu camera.

– Înainte de a face pe sugătoarea ? răspunse ea... da, dar acum m-am specializat în erecţii şi nu mă mai ocup de ejaculări. Dacă nu te deranjează, aş prefera să evit acest gen de preliminarii. Din cauza forţei cu care sug, am ajuns să am gura ca o oală uzată.

– O să mă mulţumesc cu curul tău, făcu antreprenorul de pompe funebre.

Împinse uşa camerei şi se blocă.

Televizorul era deschis şi patul ocupat. De către două trupuri mai mult sau mai puţin în-

cârligate, care-şi trăgeau sufletul după câteva aplicaţii fizice. Justine îi recunoscu pe Ambrico al doilea şi pe Chantal, una din artiste, care era supranumită Patinette.

– Ne cultivăm, zise fotograful de platou arătând spre ecranul televizorului. Nu scap niciodată emisiunea „Paragrafe"...

Era una din noile emisiuni literare ce se dădea pe canalele private, recent înfiinţate. Justine îşi plimbă privirea înceţoşată peste imagine, unde perora prezentatorul în mijlocul a şase sau şapte invitaţi. Vocea lui, în surdină, vorbea cu emfază despre o carte de artă : „Opera cea mai importantă apărută în domeniu" spunea el.

– Vă facem loc, făcu fotograful mişcându-se. Patinette, vrei să-ţi mişti fundul ?

Fata, o brunetă înaltă fără sâni, dar cu şolduri şi fese gigantice, mormăi, pe jumătate adormită. Ambrico al doilea îi dădu o palmă puternică peste fese.

– Las-o, murmură Beaucranne, nu ne deranjaţi.

– Cum doriţi, făcu fotograful ridicând din umeri. Dar nu vă fie milă de ea, singurul lucru pe care-l înţelege din viaţă sunt cravaşa şi lanţurile.

Era adevărat. Chantal, masochistă până în vârful unghiilor, nu reuşea, să „termine" decât după o bătaie bună. Genul de femeie care te

făcea să economisești cumpărarea unui sac de antrenament dacă erai cumva culturist.

– Dacă aveți chef să vedeți emisiunea până la capăt, nu vă jenați, le recomandă Beaucranne.

Și ce chef mai avea Ambrico al doilea ! Îmbrăcat sumar, cu puloverul tras, dar cu cămașa scoasă din pantaloni, voia nu numai să vadă „Paragrafe" până la capăt, dar mai voia să o ia de la început și cu Justine.

– Cred că m-ai trecut în carnetul tău de bal ? glumi el.

Ea nu răspunse. Se așezase pe marginea patului și privea ecranul pe care apăruse o nouă față.

O clipă se întrebă dacă nu cumva vaporii heroinei îi suciseră creierii. Dar nu, înțelesese bine. Prezentatorul repeta numele invitatului său :

– Edouard Sammécoult, spunea acesta, sunteți inspector general al muzeelor, și publicați – în același timp cu expoziția de care răspundeți la muzeul d'Orsay – cartea „Non-impresionismul", care este, trebuie să mărturisesc, un adevărat eveniment în lumea editorilor...

Justine alungă niște muște imaginare.

– Hazna, scăpă ea cu voce joasă.

Beaucranne îngenunchease în spatele ei și se ocupa de sâni, ridicându-i tricoul pentru a-i frământa materia bogată și suplă. Îl învăluiau din toate părțile, atât de mari și grei erau.

Se întoarse spre fotograful de platou.

– Cred că este loc pentru amândoi, murmură el.

Îl excita la culme ideea de a împărți o femeie cu altcineva. Până acum, viața lui fusese prea cuminte. Două căsătorii, două divorțuri și actualmente, o legătură fără pasiune cu secretara de la „Casa Beaucranne". Avea acum ocazia să cunoască viața pe picior mare și n-avea de gând să renunțe.

– Dacă Justine este de acord, făcu Ambrico al doilea, eu nu zic nu.

Vechea artistă a filmelor porno stătea în continuare cu privirea lipită de televizor. În capul ei se derulau imagini. Amintiri. Un adevărat carusel. Un dans mai curând macabru. Accelerat de heroina care-și juca rolul de multiplicator al energiei și de activant cerebral. Pe ecran, apăruse capul lui Edouard Sammécoult. Un tip cu fața rombică, maxilare puternice, sprâncene foarte negre care se întâlneau la rădăcina nasului, dedesubtul unei curioase bolți care forma fruntea, un fel de pernuță osoasă, longitudinală care ieșea în evidență deasupra ochilor albaștri sclipind de inteligență.

– Edouard Sammécoult... murmură Justine. Năucită.

Dacă n-ar fi avut pata aceea violetă pe gât, sub urechea dreaptă, l-ar fi recunoscut ? Nu este sigur. O pată care avea întrucâtva forma Corsicii, cum ea-i spunea odată. Un nev, dacă voiai să vorbeşti în termeni ştiinţifici.

Pata era tot acolo. Şi chiar dacă Sammécoult avea cu cincisprezece ani mai mult, era acelaşi tip dominator şi sigur de el, înfigăreţ, agresiv, vorbind cu aplomb cu aceeaşi voce joasă şi antrenantă ca altădată.

Edouard Sammécoult...

Edouard...

Trebui să facă un efort ca să-l audă pe fotograf care o întreba dacă are ceva împotriva unui act sexual în trei.

– Ascultaţi, făcu ea, n-aveţi decât să mă regulaţi cum poftiţi, dar eu vreau să văd emisiunea la televizor.

– Ce te-a apucat ? făcu Ambrico al doilea desfăcându-se la nasturi, vrei să-ţi completezi lacunele de cultură ?

Ea nu răspunse, privind ca hipnotizată ecranul şi de abia simţi cum Beaucranne o ridica pentru a se strecura sub ea, culcat pe spate, cu picioarele printre coapsele ei. Se trezi aşezată pe el şi nu scoase decât un oftat uşor când organul chelului începu s-o scormonească.

În spatele ei, Ambrico îngenunchease ; ea-l simţi cum îi pipăie fesele şi se aplecă din instinct în faţă, spre Beaucranne, cu capul ri-

dicat pentru a continua să privească la televizor. Avu loc un contact dur între scula fotografului și puțul secret din interiorul șalelor. Nu tresări și nu scoase decât un mic țipăt când superbele ei fese fură perforate.

Celor doi bărbați le trebuiră câteva clipe pentru a-și armoniza mișcările. Pe urmă, Justine nu mai fu, între ei, decât un trup cald, cu forme generoase în bătaia valurilor.

Dar capul ei rămânea rece, chiar înghețat.

Acest individ care vorbea la televizor, atât de satisfăcut de el și de ceea ce spunea, era poate șansa vieții ei, gândi ea.

Cea de a doua șansă a ei, cel de al doilea suflu.

Din trecut, apăruse o fantomă și ea nu avea de gând s-o lase să-i scape.

Organele celor doi bărbați o scormonecu, întâlnindu-se la fiecare lovitură, în interiorul ei, abia separate printr-un perete fin de carne. Dar Justine își concentra toată capacitatea intelectuală asupra acestei fețe, acolo pe micul ecran.

Fața unui individ cu care ea avea de încheiat o veche socoteală.

Foarte veche și foarte grea.

Dar ea-l va face să plătească, acum când îl regăsise.

Edouard Sammécoult...

Ceea ce avea de gând să-i vândă lui, valora aur.

Nu putea să rateze această lovitură.

Şi ea va merge până la sfârşit, pentru că n-avea nimic, chiar absolut nimic de pierdut.

Avu totuşi o tresărire, pentru că, aproape în acelaşi timp, Ambrico al doileo şi Beaucranne se revărsară în ea, inundându-i adâncurile.

CAPITOLUL II

Inspectorul divizionar Boris Corentin își aprinse țigara, trase un fum, pe urmă începu să studieze cu privirea sala de dans „La Coupole" din subsolul celebrului restaurant din bulevardul Montparnasse, umplută până la refuz, ca în fiecare seară de când se redeschisese după luni de reparații.

— Până la urmă, ea o să ne observe, îl azvârli Aimé Brichot pe deasupra paharului de whisky pe care nu reușea să-l bea, deoarece el și alcoolurile puternice nu făceau casă bună.

Coechipierul lui Boris de cincisprezece ani își mângâie mustața cu arătătorul.

— Dacă cumva n-a și făcut-o, adăugă el.

Boris arătă spre mulțimea de dansatori care se înghesuiau pe pistă, sub lumina roșie, ce izvora din plafonul circular, între coloanele de lemn întunecat terminate cu capiteluri gen egiptean și apoi modernizate.

— Să nu crezi asta, făcu el. Ea este prea ocupată să se pipăie.

Şi pe urmă, în mulţimea asta învăluită în fum de ţigară şi penumbră, trebuia să cauţi, nu glumă, dacă voiai să găseşti pe cineva.

– Ne jucăm cu focul, murmură inspectorul principal Aimé Brichot, care şi-ar fi schimbat cu plăcere poziţia şezând din faţa acestei mese acoperită cu o faţă de masă impecabilă, pe căldura patului şi formele mângâietoare ale soţiei sale legitime, Jeanette, care, în pofida anilor conjugali, rămânea în ochii lui femeia ideală.

– Focul, surâse uşor Boris arătându-i cu bărbia pe cea de care vorbeau... nu l-a pus ea undeva ?

Creatura pe care o urmăreau de o jumătate de oră dispărea şi reapărea pe pista de dans lent, care-ţi dădea impresia că păşeşti cul celorlalte cupluri, în timp ce în jurul lor începea să se audă muzica unui dans lent, care-ţi dădeau impresia că păşeşti prin sirop. Ea făcuse eforturi eroice pentru a face să se uite că nu mai are patruzeci de ani de la o vreme şi blondul părului, sculptat literalmente cu fixativ, părea o masă de platină evoluând pe pistă. De departe, în taiorul ei Chanel, de culoarea frunzelor ruginii, foarte elegant, cu silueta ei zveltă şi cu picioarele ei lungi şi subţiri, semăna ciudat cu o păpuşă Barbie în mărime naturală, puţin cam prea coaptă.

– Te previn, glumi Brichot către colegul

său, făcând pe ofensatul, că persoana care pretinzi că are jăratec în cur este baroană prin naştere şi prinţesă prin căsătorie !

Era adevărat. Frédérique de Gunardisson, patruzeci şi opt de ani, se trăgea dintr-o familie foarte aristocrată şi complet lipsită de bani, dar ea redresase frumos situaţia pentru că la douăzeci şi şapte de ani se căsătorise cu prinţul Sousko, descendent autentic dintr-o dinastie de prinţi care ţinuse sus stindardul Boemiei vreme de mai multe secole, înainte ca istoria să-l oblige să-şi facă bagajele. Nu plecaseră în exil cu mâna goală şi implantarea lor în Franţa fusese o reuşită din punct de vedere al părţii materiale. Ultimul descendent al dinastiei, cel cu care se căsătorise Frédérique de Gunardisson, nu se culcase pe lauri. Înfiinţase o societate de control financiar şi contabil care înflorise rapid. Din nefericire, fusese smuls afecţiunii Frédériquei în plină glorie, la cincizeci şi unu de ani, între Paris şi Singapore. Boeingul lui se volatilizase pur şi simplu, dispăruse în ocean, cu şaisprezece sau şaptesprezece luni în urmă.

De atunci, prinţesa Sousko, văduva lui, îşi petrecea timpul liber cum putea, de exemplu regulându-se, pentru că după ea făcea bine la ten şi te ajuta să dormi. Şi de altfel era mai sănătos decât să iei pilule contra insomniei.

Dar nu pentru că ea îşi făcea de cap, Boris şi Aimé o filau de aproape trei zile. Altul era motivul pentru care doi inspectori ai „Afaceri-

rilor recomandate", regina „Brigăzii mondene" începuseră această anchetă, care consta pentru moment în urmărirea acestei blonde platinate căreia ajunseseră să-i cunoască de acum viața, aproape mai bine decât și-o cunoștea ea însăși.

— Ca să fiu sincer, reluă Aimé Brichot, a început să mi se acrească de vizonul alb !

Acesta era mantoul pe care-l purta Frédérique de Sousko când ieșise în acea seară de la ea, spre orele douăzeci și unu și treizeci de minute, părăsindu-și domiciliul cochet de trei sute cincizeci de metri pătrați, din strada Alberic-Magnard, în arondismentul XV, aproape de Muette, în căutarea de noi aventuri. În acea dimineață, întreprinsese niște demersuri de extremă urgență (coafor, manichiuristă etc.) înfofolită într-o lungă haină dublată cu opossum american. După-amiază, purta o vulpe argintie, un pic cam demodată, dar semnată Saint-Laurent, ceea ce compensa. Și în această seară deci, un vizon alb. În perioada câtorva ore, un adevărat măcel al animalelor cu blană...

— Tu ai cumva impresia că ancheta avansează ? mai întrebă Aimé trăgând o gură de whisky care-i alunecă în stomac ca un șuvoi de lavă.

— Nu, murmură Boris, dar asta nu înseamnă că trebuie să disperăm. Ia te uită, își schimbă cavalerul...

Sub lumina care se schimba și ea, virând din roz în bleu pastel, Frédérique de Sousko

se inghesuia acum într-un tip între două vârste, părul argintiu și obrajii de ciupercă, care începu de îndată să-i picure sărutări pe lobii urechilor și apoi pe gât.

– Prea bătrân, își dădu Brichot părerea. Nu ține.

Și muzica se schimbă. Un disc vechi „Only You" începu să picure ca niște lacrimi nostalgice în acest cuib amoros subteran al celor peste patruzeci de ani. Dancingul „La Coupole", din epoca cubistă a anilor '30, cultiva șicul de genul languros. Se pipăia cu tact, se fura fără a se uita bunele maniere. Era ceva cast, timid, reținut, cu o grămadă de dorinți arzătoare pe dedesubt. Se studia îndelung, înainte de a se aborda. Bărbații stăteau cu orele la bar înainte de a se decide. Atmosfera era ireală, în ciuda decorului nou, prea nou de altfel, ca un platou de cinema de altădată unde timpul se oprise. Doar câțiva taxi-boys, bătători la ochi pentru că erau cu mult mai tineri decât ceilalți și îmbrăcați ostentativ – smoking, papion, șosete albe, – condimentau marea masă a celor între două vârste.

– În rezumat, ce s-a aflat despre ea de când tot este filată ? întrebă Brichot. Că-și petrece timpul coafându-se, făcându-și manechiura sau lăsându-se călărită. Ceai la Fouchon și vizitarea galeriilor de artă în antracte. Mi s-a urât, am picioarele paradite, este iarnă, este frig și dacă ceasul nu mă înșeală, tre-

buie să fie unsprezece seara. Ca să-ţi spun un secret, am sentimentul că fur banii contribuabililor...

Boris îşi terminase paharul de multă vreme. Maşinal, îşi zăngăni cuburile care rămăseseră netopite pe fundul paharului.

– Ai uitat-o, Mémé, pe fata aceea care a fost doborâtă cu un Walter P-38. Trei gloanţe în cap... doar pentru ea. Mi-ar place să înapoiez gloanţele fericitului proprietar, ştii ce vreau să zic. Dar cum n-o să-l putem atrage punându-i sare pe coadă ca la păsărele şi singura pistă până în prezent este prinţesa nimfomană, ne agăţăm de ea şi stăm liniştiţi.

Samantha Meeshaert, animatoare de origine flamandă, fusese găsită moartă la ea, cu opt zile mai devreme. Comisarul diviziona: Charlie Badolini, şeful Brigăzii Mondene, îi însărcinase pe Boris şi Aimé cu acest caz. Tot ceea ce descoperiseră era că, ultimele locuri în care lucrase Samantha : „Delices Club" şi „Las Vegas", ambele în apropierea pieţii Clichy două baruri echipate cu saloane discrete unde gazdele-şi conduceau clienţii care sufereau de lipsă de afecţiune, ca să nu mai lungim vorba două localuri cu curve, cum rezumase Brichot îşi schimbaseră proprietarul.

Ceea ce era cel mai curios era faptul că cumpărătorul sau mai curând cumpărătoarea, era în ambele cazuri aceeaşi.

Prințesa Sousko, născută baroană de Gunardisson !

Ce putea să aibă de a face o femeie care poseda trei sute de metri pătrați în Muette, imobile cam în tot Parisul, un castel în Dordogne, o vilă pierdută pe o coastă din Mont-Baron, cartierul cel mai luxos din Nisa, și care declara cinci milioane venit anual perceptorului, cu două case de curve ?

Tocmai asta îi intriga pe Boris și pe Aimé.

– După mine, presupusese Boris în fața lui Charlie Badolini, asasinarea Samanthei Meeshaert este pomul care ascunde pădurea. Ea descoperise probabil ceva și au lichidat-o pentru că un mort vorbește mai puțin decât un viu. De aici și până la a crede că prințesa e băgată...

Badolini își ridicase brațele :

– Trebuie să vă reamintesc cât cântărește Frédérique de Sousko în milioane ? gemuse el.

Boris zâmbise :

– Nu, dar ea tocmai a cumpărat două localuri cu parașute, spusese el. Ceea ce pune totuși niște semne de întrebare...

Își consultase notițele.

– Se spune, dacă informațiile mele sunt bune, că ea este în curs de a negocia prin intermediul unuia dintre avocații săi, maestrul Defourray, achiziționarea **Pacificului,** unul dintre cazinourile Coastei de Azur, între Coune și Nisa...

Îl privise pe șeful Brigăzii Mondene în ochi :

– Doar câteva așezăminte aflate în colimatorul poliției, nu-i așa, domnule divizionar ? Cluburi clandestine, localuri cu animatoare, cazinouri... Cu greu s-ar putea găsi ceva mai „Monden". Fără a o mai pune la socoteală și pe puștoaica aia, Samantha, garnisită cu gloanțe de plumb.

Badolini recunoscuse totuși, că dacă prințesa n-ar fi vrut să aibă de a face cu poliția, nu și-ar cumpăra baruri și cazinouri.

– Dar mergeți ca pe ouă, le recomandase el. O puneți sub supraveghere și atât. Femeia asta este dinamită. Adevărată dinamită !

Iată de ce lucrările de urmărire durau de trei zile. Și nu păreau a fi pe punctul de a se termina.

– Ce-ar fi s-o inviți la dans când va termina cu primul însoțitor ? glumi Boris privindu-și coechipierul. Poate ei îi plac cheii micuți și miopi, care-și ascund bărbăția sub această aparență de sfrijiți...

– Sfrijit ești tu, mormăi Brichot. Adu-ți aminte ce a zis Bubu. Dinamită ! Se joacă „Salariul groazei", Boris.

– Păcat, poate că ai fi aflat câte ceva în patul ei.

Brichot își împunse colegul cu cotul :

– Ia uită-te la ăla... se pare că nu-i e frică s-o încalece pe exploziva asta, spuse el. Privește-l un pic. Are șanse, după părerea mea.

Boris se aplecă spre stânga, pentru că una dintre chelnerițe – erau patru în total, toate în costume tricolore foarte șic – îngustase raza lui vizuală.

– S-ar putea, zise el în sfârșit.

Iluminația devenea roză, un roz dulce, în momentul în care încăperea se umplea de sunetele unui tango odată la modă. Perechile începură să se miște ca și cum podeaua s-ar fi ondulat sub ele.

Prințesa cu siluetă de păpușă Barbie aproape dispărea între brațele noului venit, un tip la fel de lat cât de înalt, cu părul blond aproape ras, cu statură de luptător și ochii atât de înfundați în orbite că nu știai dacă sunt închiși sau deschiși. Contrastând cu acest corp masiv, fața îi era mai curând fină, bine conturată, având ca semn distinctiv o gropiță în bărbie.

Purta uniforma de taxi-boy și reverele smokingului erau ca două oglinzi scânteietoare.

– Am impresia că ăsta o s-o ducă, murmură Brichot. N-ar fi prea devreme, că și mie mi-e somn și cum n-o să fie liniște până când ea n-o să-și găsească un însoțitor pentru noapte...

Boris își jucă mușchii în vesta lui de piele gri.

– Mă duc să văd mai de aproape cu cine seamănă viitorul însoțitor, spuse el ridicându-se.

– Vrei ca să fii reperat ?

– Prostule, o să-mi caut întâi o dansatoare. Nu fu greu să-şi realizeze proiectul. Partenera pe care şi-o alesese, era printre cele mai tinere ce luau parte la petrecere şi trebuie să fi fost foarte drăguţă înainte de a deveni o fostă femeie frumoasă. Avea un corp subţire şi flexibil, acoperit cu dantele negre, care tresări când el îşi trecu braţul împrejurul taliei. Când ajunseră pe pista de dans, ea-i spuse că se numeşte Diane, după care-şi lipi pubisul de pântecul lui, ca pentru a-i demonstra că este contra ipocriziei în raporturile dintre un bărbat şi o femeie.

– Veniţi des aici ? întrebă ea.

– Este prima dată, recunoscu Boris.

Continuară să schimbe tot felul de banalităţi, în timp ce Boris îşi conducea partenera înspre prinţesa Sousko. De aproape, însoţitorul acesteia din urmă era un veritabil maldăr de muşchi, iar pielea feţei era ca tovalul, păstrând amintirea unei acnee care trebuie să fi fost cumplită. Văzut direct, părea să aibă treizeci şi cinci de ani şi un uşor accent străin. În orice caz, între prinţesă şi el, lucrurile nu stagnaseră. Necunoscutul o ţinea pe văduvă foarte strâns şi perechea se mişca pe loc, numai din centrul trupurilor lor. Deşi rămăseseră în limitele decenţei, aveai impresia că vor arde ca nişte torţe la apropierea unui băţ de chibrit. În fundul orbitelor bărbatului, ochii scân-

teiau ca două pepite de fiecare dată când se uita la pieptul prințesei, care se ghicea a fi destul de voluminos, prin decolteul taiorului. Înghițea cu greu și mărul lui Adam urca și cobora convulsiv, ceea ce imprima salturi sacadate papionului său de satin negru.

El îi spuse ceva prințesei, aceasta îl aprobă privindu-l fix și Boris observă că pometii i se înroșiseră. Făcură amândoi stânga-mprejur spre fundul sălii.

– Scuzați-mă, murmură Boris partenerei sale, dar o să vă conduc la masă...

– Deja ? întrebă femeia. Dar dansul nici măcar nu s-a terminat !

– O să mă întorc, o asigură el, nu prea încântat de minciuna lui, dar totul se precipita, prințesa și însoțitorul ei dispăruseră deja în direcția garderobei unde probabil ea își recupera vizonul cel alb.

Brichot, în picioare, plătea consumația în grabă.

Boris depuse un sărut feciorelnic pe fruntea partenerei sale.

– O să revii, nu-i așa ? îl întrebă ea pe un ton aproape rugător, implorându-l cu ochii pe acest tip înalt și brunet, făcut ca un Apollo și frumos ca un star de cinema.

– Promit, spuse el detestându-se.

Și pentru a se face iertat (dacă era posibil) el îi sărută buzele, ceea ce o făcu pe blonda sa cucerire să tresară ca și cum ar fi pus mâna pe o priză electrică.

Pe urmă se forță să n-o ia la fugă printre perechile înghesuite.

Afară, Aimé Brichot bătea pingeaua pe bulevardul Montparnasse, înfofolit în lodenul său verde. Nu era chiar frig, doar ceața asta gri sau gălbuie care estompa contururile caselor, automobilelor, siluetelor. S-ar fi zis că între privire și lucruri s-a interpus un voal. Aerul era prăfos. O paraşută care trebuie să fi fost tânără înainte de Războiul mondial, făcea constiincios trotuarul. Ea-i făcuse de mai multe ori cu ochiul lui Brichot și acum se apropia din nou de el, cu mutra înainte ca o Brigitte Bardot operată și paraoperată estetic. Așa era de ani de zile în acest cartier : vechile prostituate care nu mai erau dorite pe trotuarele calde din Saint-Denis sau în Bois de Boulogne, ajungeau în Montparnasse, ca elefanții ce se retrag în cimitirele lor.

— Nu-i prea devreme, mormăi Brichot văzându-l pe colegul lui că oprise.

Bătrâna paraşută, supărată, îi depăși cu nasul pe sus, tratându-i drept pederaști.

— Au întins-o cu Mercedesul prințesei, reluă Aimé mișcându-și mâna în depărtarea bulevardului, scufundat într-o lumină gălbuie murdară.

— Nu te speria, Mémé, îi azvârli Boris. E clar că ea-l duce la domiciliul ei.

Mașina lor de serviciu era garată neregulamentar, ca sute de alte mașini în orice seară,

pe linia centrală a celor două căi ale bulevardului Montparnasse. Şi ca în fiecare seară, Moş Crăciun trecuse : parbrizul lor era decorat cu o amendă.

Boris începu să-şi scoată maşina.

– Şi ce facem dacă acum ea este acasă, în curs de a se lăsa călărită ? întrebă Aimé. Aşteptăm să treacă în revistă toate poziţiile ?

– Vezi, îţi lipseşte poezia, suspină Boris cu ironie. Poate că suntem pe cale de a asista la începutul unui mare amor şi tu, tu nu te gândeşti decât la chestii cu regulat.

Brichot îşi strâmbă nasul şi mustaţa i se mişcă spre dreapta şi se opri spre stânga :

– Dacă se vrea poezie, spuse el mormăind, nu sunt suficient plătit ; ar trebui să-mi dea şi prime.

*

* *

Prinţesa de Sousko, născută Frédérique de Gunardisson, ar fi vrut să-l facă să-i viziteze cei trei sute cincizeci de metri pătraţi de la cel de al doilea etaj al unui imobil splendid situat pe strada Alberic Magnard, dar Donatien Strogof nu avea chef de aşa ceva. Sigur că ferestrele de la sud dădeau spre grădinile Ranelagh, în timp ce spre nord se zărea Bois de Boulogne, dar pentru moment asta era una din ultimele lui griji.

Avea alte probleme.

Mai întâi şi întâi, să scape provizoriu de pistolul lui Walter P-38, care în cingătoarea de sub braţul stâng, bătea smokingul. Era deja o minune că ea nu-l simţise când dansaseră împreună adineauri în subsolurile lui „La Coupole". Din fericire, prinţesa era mult prea ocupată ca să-şi frece partea de jos a pântecului de umflătura din pantalonii lui, ca să mai remarce şi acest amănunt.

Era totuşi un detaliu destul de important şi, rămas singur câteva clipe într-unul dintre cele trei saloane ale acestui cuibuşor al prinţesei, cum îi zice ea însăşi, căuta din ochi un loc unde să-şi lase revolverul în timpul în care o va călări.

Pentru că avea de gând s-o facă, chiar dacă nu fusese prevăzut în programul iniţial ; trebuia doar s-o răpună, pentru asta îl plătea domnul Malamurdo, dar el făcuse această modificare în cursul evenimentelor recente când ea se strânsese în el, pe pista de dans, şi lui îi scăpaseră ochii între cei doi sâni masivi ai ei.

Asta era pasiunea lui, a lui Dodo Strogof — sânii enormi. Asta nu se poate trece cu vederea. Prinţesa era făcută exact cum îi plăcea lui : bustul în formă de prună, contrastând cu şoldurile înguste (deşi din profil, fesele ei se reliefau destul de accentuate) şi picioarele fine. Exact genul lui.

„O să te fac să cunoști momente de neuitat, puicuțo, gândi Donatien Strogof. O să mori splendid, scormonită până în fund și peste tot."

Un sfârșit frumos... Fredonând mereu printre dinți, continua să caute un loc pentru arma lui și etuiul în care era băgată, sub smokingul său. Insensibil la somptuozitatea locurilor – pereți albi, mobilier ultramodern cu forme suple și rotunde, semnat de cei mai mari designeri ai momentului. Canapele adânci din piele neagră sau gri. Sculpturi abstracte, cilindrice sau cubice. El se hotărî să facă ce era mai simplu. În fundul salonului era o bibliotecă din lemn de acaju, cu sute de volume. El strecură pistolul în spatele operelor complete ale lui Balzac, nume pe care se forță să-l memoreze pentru a nu căuta prea mult când va veni momentul.

O clipă mai târziu, cu pânzele în vânt, reapăru prințesa. Fusese să se schimbe, își dezbrăcase taiorul Chanel și purta acum un soi de halat roșu, vaporos care o înconjura ca un nor de mătase și dantelă la fiecare mișcare. Un pantalon aproape transparent, și el roșu, permitea, fără prea multă greutate, să constați că ea nu fusese niciodată o blondă veritabilă.

– Ar trebui să te faci comod, murmură ea cu o voce emoționată, ușor tremurătoare.

Cu un mormăit aprobator, el își scoase vesta de la smoking și apoi își desfăcu papionul. Încă de la începutul serii nu se simțise prea

în largul lui în această ţinută împrumutată, care îi era aşa strâmtă. Genul lui era cel lejer. Este adevărat că misiunile pe care le îndeplinise pentru Malamurdo se petrecuseră, în general, în locuri mai puţin sofisticate ca în seara aceasta.

Motiv ca să fie precaut şi să acţioneze cu prudenţă extremă. Când ieşi din obişnuit, trebuie să-ţi dublezi precauţiile. Cimitirele sunt pline de oameni care au neglijat micile detalii. Cimitirele sau puşcăriile. Iar puşcăria, Dodo Strogof o făcuse în Statele Unite, la douăzeci de ani, pentru atac armat care se petrecuse în defavoarea lui.

Se jurase să nu se mai lase prins niciodată. Chiar dacă ar fi fost jupuit, ar fi fost mut ca un mormânt.

În afară de asta, nu avea nici cel mai mic chef ca să crape : motiv în plus să-şi păstreze toate atuurile şi să nu se lase arestat.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă prinţesa Sousko cu o voce care se forţa să nu tremure.

Sânii ei mari fremătau sub norul vaporos al halatului. El se hotărî să treacă la acţiune strângând-o de încheieturi şi trăgând-o spre el.

– Arată-mi un pic asta, făcu el dezlegându-i cordonul roşu.

Pentru vârsta ei, sânii îi erau o minunăţie. Se ghiceau anii de îngrijiri şi exerciţii fizice care-i împiedicaseră să se fleşcăiască. Drepţi,

bogați și puternici, împungeau aerul cu sfârcurile lor roșii.

Cu mâinile căuș, el cântări nurii superbogatei văduve. Îi plăcea la nebunie să facă asta o dată, avusese ideea să-i cântărească Justinei – cinci kilograme fiecare ! Aproape un record. Cei ai prințesei păreau să fie cevo mai ușori, dar cu puțin. Își spuse că o să fie divin când o va lua pe la spate ; sânii i se vor bălăngăni în ritmul bătăilor lui din șale.

– Regulează-te, făcu el cu o voce răgușită

Ea se înroși.

– Vino în camera mea, se miorlăi ea.

Ca și restul apartamentului, camera fusese redecorată cu un an în urmă. Patul era gigantic și acoperit cu o țesătură japoneză. Pe un perete, la îndemână, un tablou de comandă fantastic, genul clar de la bordul Boeingului permițând să aprinzi sau să stingi toate aparatele electrice din casă, fără a te da jos din pat. În fața patului, un ecran de televizor uriaș Și printre alte șmecherii, era și o telecomandă care urca sau cobora capul patului pentru a privi mai comod la televizor.

În penumbra mov a tuburilor cu neon, Dodo Strogof simți degetele lungi ale prințesei care-i pipăiau pantalonul și apoi îi traseră fermoarul. Ea-i scoase membrul și i-l contemplă cu încântare. Acesta, enorm și roșu, cald, plin de viață, palpita sub palmele ei.

– Hai să ne regulăm, făcu el împingând-o pe pat.

– Așteaptă, zise ea cu o voce strangulată. Trage perdelele, te rog.

El avea un chef nebun de ea acum. Faptul că trebuia să o omoare după aceea făcea să-i crească adrenalina. Merse spre geam și apucă de cordonul care făcea să culiseze ambele perdele. Și apoi, se înțepeni.

Jos, pe trotuarul străzii Alberic Magnard, se aflau două siluete.

Doi bărbați, doi tipi de care-și amintea perfect că-i văzuse la dancingul de la „La Coupole". Unul înalt și brunet, aproape de talia lui și unul mai mic, chel și slab, în loden.

El îi reținuse așa, fără să le acorde o atenție deosebită, din obișnuință, pentru că era în obiceiul lui când intra undeva, să-și rotească privirile în toate părțile, în speranța că va întâlni figuri cunoscute. Ai un mare avantaj asupra oamenilor când ești primul care i-ai identificat.

Ăștia puteau a polițiști de la distanță.

El închise perdelele încet. Reflectând. Prezența lor schimba un pic lucrurile, dar nu de tot.

Asta făcea ca misiunea lui să fie și mai distractivă, pentru că era obligat să lucreze mai subtil.

Singurul necaz era Justine, care urma să-l aștepte la miezul nopții, dar pagubă-n ciu-

perci ; era destul de mare să se descurce şi singură.

Se întoarse spre femeia care stătea pe marginea patului, cu sânii întrezărindu-se în deschizătura halatului.

Cum erecţia lui străpungea în continuare văzduhul, masivă şi roşie, ea voi s-o apuce şi s-o afunde în gura ei larg deschisă, dar el o opri.

— Nu, făcu el, să încercăm întâi altceva.

Voia să juiseze între aceste baloane de carne lăptoasă pentru început.

O apucă de mameloane şi o trase spre el. Cu o mişcare lentă se băgă în şanţul cald şi lucitor de sudoare dintre sânii prinţesei şi, cu ochii pe jumătate închişi, începu să urce şi să coboare, lovindu-i de fiecare dată bărbia prinţesei, a cărei răsuflare precipitată devenea din ce în ce mai greoaie.

Departe de a i se micşora entuziasmul, Strogof se gândea la cei doi copoi de pe trotuar, care degerau în timp ce el o călărea liniştit pe Sousko, înainte de a-şi regla socotelile ; această idee îi mărea şi mai mult excitaţia.

Avea tot timpul, seara nu era decât la început.

Şi dacă totul se petrecea bine, după noul plan care-i încolţise în minte, nu numai că urma s-o omoare pe prinţesă în nasul poliţiş-

tilor, ba mai mult, aceştia vor putea depune mărturie mai târziu, că el era complet nevinovat de această crimă.

Ce putea să fie mai încântător decât să-i faci pe copoi, fără voia lor, complici la o crimă ?

CAPITOLUL III

In mica încăpere, unde era aprinsă doar o veioză, nu mai era nevoie de altcineva. O zăpuşeală de junglă umplea atmosfera şi mirosuri de transpiraţie şi dezmăţ compuneau un amestec sulfuros, la limita sufocării.

– Nu-i drept ! plescăi Kallikokkos împingând uşa. Numai eu nu ţi-am înfipt-o în cur in seara asta !

Stăpânul locurilor, Francis Beaucranne, antreprenor de pompe funebre şi proprietar al acestei case din strada Blomet, invadat de echipa unui film porno, îşi ridică faţa când regizorul lansă această remarcă de un romantism zguduitor.

– Dar nici eu, dragul meu ! făcu el cu demnitate, în ciuda poziţiei lui puţin propice pentru a duce o conversaţie.

Era culcat pe spate, în mijlocul patului şi o instalase pe Justine pe el, făcând-o să se aşeze peste faţa lui, cu coapsele desfăcute, în aşa fel încât, în momentul în care apăruse

Kallikokkos, el avea nasul băgat în adâncurile umede ale găurii ei intime.

– De altfel mi-ați dat o idee, reluă el încercând să se extragă dintre picioarele tinerei femei.

Nasul lui lung lucea din cauza umidității secretate de crăpătura Justinei din care el tocmai ieșise.

– Permiteți ? îi întrebă pe Kallikokkos pe un ton monden.

Celălalt începuse să se descheie la nasturi. Pufni în râs și se înclină ceremonios.

– Dar vă rog, sunteți la dumneavoastră acasă, dragă prietene, aveți prioritate.

Mai ales că el, Kallikokkos, alias marele Tex sau Dirty Kal, cunoștea pe dinafară interiorul șalelor fostului star de filme porno și ar fi putut intra cu ochii închiși, ca să zicem așa.

– Ați putea să-mi cereți și mie părerea, nu credeți ? spuse Justine, cu ochii lipiți de ecranul televizorului din fundul camerei, unde „Paragrafe", emisiunea pe care o urmărea de o oră, se sfârșea.

Beaucranne și Ambrico, fotograful, avuseseră toate greutățile din lume ca s-o dezbrace, pentru că ea refuza să se miște din loc. Ea s-ar fi lăsat pipăită, dar nici vorbă să fie desprinsă de postul TV, unde se discuta despre artă în general, cu A mare și de cartea unui oarecare Sammécoult, în particular : „Nonimpresionismul"...

Edouard Sammécoult, care avea acum patruzeci și trei de ani, dacă ea nu se încurca la socoteli. Inspector general al muzeelor și autorul unei cărți despre care toată lumea de pe platou zicea că este o capodoperă.

Ce drum mai făcuse și Edouard, din vremea când îl cunoscuse, cu șaptesprezece sau optsprezece ani în urmă !

Ea închise ochii în timp ce în spatele ei, două mâini lacome îi alergau peste fese. Îl revăzu pe Edouard, slab așa cum era în epoca aceea, aproape uscat, cu claia aceea de păr negru care-i cădea peste umeri. Și barba aceea care-i acoperea figura până la pomeți. Nu-i venea să-și creadă ochilor că-l regăsise...

În spate, degetele mari ale antreprenorului de pompe funebre îi desfăceau crupa. Beaucranne, pentru început, își permitea vederea secolului, vizitând cu privirea dunga neagră care-i împărțea fundul în două emisfere gemene, desfăcând carnea delicată, făcând să se deschidă buzele ca petalele unei flori, pe urmă cercetând gaura minusculă a anusului cu degetul cel mare, apoi cu inelarul...

Dirty Kal, îngenuncheat alături de el, îl privea cu ochii ieșiți din orbite.

La celălalt capăt al patului, Ambrico începuse să se intereseze de Chantal pe care o trezise, și, deoarece aceasta protesta, o făcuse să tacă, introducându-i sexul în gură.

Justine era total indiferentă la degetele lui Beaucranne care-i cercetau interiorul. Kallikokkos ajunse să-i reproşeze :

– Nu s-ar spune că participi, făcu el.

Ea ridică din umeri :

– Vă las să vă distraţi cu curul meu, cred că nu-i aşa de rău, nu ? Ce-ai vrea ? Să cânt ?

Celebrul realizator al „Pisicilor savante", „Tăcere, se regulează !", „Campionat de penis la Roland-Garros" şi alte capodopere ale artei cinematografice, suspină :

– Te ştiam mai cooperantă, murmură el.

Ea-şi scutură părul blond, decolorat.

– Fiecare lucru la timpul lui.

Scoase totuşi un smiorcăit uşor când Beaucranne o torpilă pe la spate, forţând cu o singură lovitură din şale cea mai îngustă crăpătură a ei. După rezistenţa întâmpinată de sfincter, restul se petrecu fără probleme.

– Aşa-i întotdeauna, făcu regizorul cu un aer de cunoscător. Dacă trece capul, trece şi restul !

Beaucranne şi regizorul îşi surâseră complice unul altuia. În timp ce antreprenorul îşi continua munca sa de deştelenire, Kallikokkos, care conta să fie următorul, începu să se joace cu masele somptuoase ale sânilor tinerei femei, care se legănau între mâinile lui. Justine fusese multă vreme starul filmelor sale, din cauza acestor nuri ai ei. Cum se numea oare

filmul în care ea, goală pe o terasă la ultimul etaj al unui bloc, cu pieptul înainte și fundul ridicat, stropea florile în timp ce, prin spate, Superman cobora din cer peste ea și o străpungea până în fundul pântecului ? „SOS, castraveții galactici" ; un science-fiction porno și umoristic, complet aiurit, care mersese foarte bine.

Se întoarse din nou spre Beaucranne :

— Așteaptă, făcu el congestionat, n-ai intrat complet.

Și pentru a-l ajuta, deschise la maximum, cu mâinile, fesele Justinei, distanțând la limita posibilului orificiul șalelor ei.

— O carte indispensabilă tuturor celor ce se interesează de această perioadă a istoriei artei, încheia prezentatorul „Paragrafelor".

Modest, cu ochii plecați, Edouard Sammecoult primea complimentele cu mutra tipului care merită ceea ce i se spune, dar vrea să facă pe modestul.

În capul Justinei imaginile se derulau una după alta. Amintirile. Locuri, decoruri, o parte a tinereții sale la care se gândise de multe ori.

În special din momentul în care începuse declinul. De când își dăduse seama că ea nu mai era, după propriile ei cuvinte, decât o veche camee.

O ființă terminată. Pe punctul de a naufragia. O fată frumoasă încă, dar putredă până în măduva oaselor.

Fără voință, fără capacitatea de a rezista la drog. Gata la orice când era în „lipsă".

Și toate astea din cauza cui ? Din vina cui ?

Ochii ei se îngustară.

Din vina lui Sammécoult.

Oh, nu Sammécoult din această seară, tronând cu titluri oficiale și cu cartea sa pe un platou de televiziune. Nu, un alt Sammécoult, cu șaptesprezece ani mai tânăr, îmbrăcat cu cămăși indiene și vorbind despre distrugerea acestei societăți de căcat.

Ea zgârie ușor salteaua patului. Prin spate, Beaucranne îi înfigea cât putea de adânc furtunul lui de stropit, ca și când ar fi vrut s-o străpungă prin față. Dar ce treabă avea ea cu acest tip care o sodomiza cu violența celui care ai zice că o face pentru prima dată ?

Îi vedea pe Edouard acum șaptesprezece ani. Ochii lui Edouard alături de ai el. Vocea lui șoptindu-i „O să vezi, dragă, o doză face mai mult decât o sută de orgasme !" Astea se petreceau în camera hotelului sărăcăcios în care stătea el, pe strada Dragon, la Saint-Germain-des-Près. Ce făcea Edouard la vremea aceea ? Se lăsase de studii după '68, jurând să nu mai „colaboreze cu dușmanul" și supraviețuia făcând diverse treburi prăpădite. Când îl întâlnise, era la începutul cinematografiei

porno și lumea era încă curioasă. Și Justine, care nu avea decât nouăsprezece ani, jucase deja în două lungi metraje și ajunsese aproape o vedetă. Sammécoult, care lucra o jumătate de normă la o revistă de cinema, venise să-i ia un interviu. Cel mai nostim era, că ea-l întâmpinase exact în poziția în care se găsea în această seară. Cu un tip în spatele ei, care o sodomiza. Turnarea avea loc într-un apartament din Front de Seine și ea revedea cu precizie fotografică ca și cum ar fi avut-o în fața ochilor în acest moment, pielea de panteră pe care era îngenuncheată în timp ce un tip o scurma cu sălbăticie.

Între două secvențe, el o_ intervievase, într-o cameră alăturată, unde merseseră să se izoleze. Își reamintea jena lui când ea intrase fără nici un fel de complexe în detalii tehnice, explicându-i de exemplu, că cu unul din partenerii săi din film, trebuise să-și facă un badijonaj cu anesteziant al amigdalelor, pentru că acesta măsura douăzeci și șapte de centimetri și, oricât ar fi fost ea de primitoare, existau și limite.

Și apoi survenise incidentul. Evenimentul care hotărâse totul.

Linda apăruse brusc în cameră, cu un cuțit de bucătărie în mână.

Linda Brady, treizeci și patru de ani la vremea aceea, artistă și ea, dar considerată o fi o „problemă" de către realizatori, pentru că

pretinsese în contractele ei să nu fie supusă sodomizării. Ea refuzase de asemenea și ejaculările în gură sau pe față.

În concluzie, o căcăcioasă.

În plus, nu era chiar așa de tânără pentru o astfel de treabă.

Pe tușă, așa cum era Justine acuma.

Pentru o clipă, imaginile se estompară. La spatele ei, Kallikokkos și Beaucranne, ca doi precupeți care se tocmeau pentru o vacă, își comunicau impresiile despre fesele ei. Cum Beaucranne se satisfăcuse pentru moment, era rândul lui Dirty Kal să-i atace fundul. Ea se strâmbă. Sexul regizorului era enorm și brutalitatea lui era recunoscută în mijlocul actrițelor filmelor porno.

– Cred că ți-am pregătit-o bine, grohăi Beaucranne. Merge ca untul.

– Nu te îngrijora pentru asta, răspunse Dirty Kal, ai putea să-i bagi turnul Eiffel în posterior fără ca ea să aibă obiecții.

El se apropie cu o mână de crupa ei și ea simți căldura enormului instrument care se lipea de orificiul ei cel mai îngust. Turnul Eiffel ! Tu vorbești ! Cel puțin acela avea un vârf ascuțit. În timp ce membrul lui Kallikokkos, gigantic, se termina cu un fel de cap pătrat care te ducea cu gândul la turnul Montparnasse, ca să rămânem în același domeniu.

Cu o lovitură puternică din șale el o rupse mai mult decât o pătrunse. Ea scoase un ți-

păt uşor, dar se făcuse. El îi băgase până în maţe, bara lui enormă.

– E mai bună ca yoga pentru a te destinde între două secvenţe ! făcu regizorul către Beaucranne.

O scormoni câteva clipe cu ardoarea unui armăsar sălbatic.

– Mai avem încă două sau trei scene de turnat, reluă acesta la adresa proprietarului lacurilor. Sper că nu te deranjează dacă o să depăşim un pic termenul ?

– Deloc, făcu celălalt.

Plăcerea era de partea lui.

– N-am putea să ne tutuim ? adăugă el.

– Voiam să-ţi propun, făcu Kallikokkos care gâfâia ca un alergător de cursă lungă. Folosind acelaşi cur, ne-am împrietenit, nu ?

Pe ecran, defila genericul „Paragrafelor". Pe urmă apărură anunţurile publicitare care explodară ca un foc de artificii.

Justine, scuturată de instrumentul de tortură care se înfigea în ea, închise ochii. Revedea acea apariţie de coşmar din urmă cu şaptespre zece ani. Linda, nebună dezlănţuită, cu cuţitul de bucătărie în mână. În plin delir.

Linda sărise asupra ei urlând. Ca o fiară sălbatică. La acea vreme nimeni nu auzise în Franţa de „pudra îngerilor" numită de americani Peace Pill (pilula păcii). Un drog, fenociclidină, care transforma pe oricine într-un monstru sângeros. Existau indivizi care depăşi-

seră limita și-și mâncaseră mama, nevasta, copilul, după ce îl consumaseră. Linda Brady era un porno-star american, o colegă „în trecere prin Paris" și căreia i se dăduseră două sau trei pastile, dar Justine nu avea de unde să știe. Ea o văzuse pe Linda năpustindu-se asupra ei ca o furie, cu brațele rotindu-se ca niște elice. Ea avusese reflexul de a se trage la o parte și Linda căzuse la pământ. Dar pericolul nu trecuse. Actrița porno scosese un nou urlet și se lansase într-un al doilea asalt.

Totul se petrecuse în câteva secunde. Suficient ca Sammécoult, tânărul reporter, să-și dea seama că nu este vorba de o scenă de film și cuțitul nu este din plastic sau carton, ci din oțel veritabil. Bătând aerul cu mâinile, el se azvârlise peste nebună și-i întrerupsese traiectoria lovind-o cu capul în nas. Pentru a o liniști definitiv, el îi dăduse un pumn în bărbie și o labă la baza gâtului.

„Pudra îngerilor" o făcuse pe Linda insensibilă la durere, dar se clătină, se prăbuși la pământ și Sammécoult profită pentru a o întoarce pe burtă, se așeză pe spatele ei și-i înnodă mâinile peste mijloc.

Justine își revenea cu greu.

– Credeam că sunteți ziarist, făcu ea privind-o pe Linda, căreia îi curgea sânge din nas. Nu știam că am de a face cu Bruce Lee.

– Nici eu, recunoscuse Sammécoult, deloc obosit.

Totul ar fi fost în regulă, dacă Linda s-ar fi calmat. Numai că, imediat ce-şi reveni, încercă din nou să sară asupra Justinei. Sammécoult o adormi în felul său, a doua oară. Dar cinci minute mai târziu, aceasta se ridicase, cu cuţitul de bucătărie pe care-l recuperase de jos.

De data aceasta, Sammécoult înţelesese că are de a face cu un neom. Apucă un prespapier de bronz cu care o lovi în cap pe Linda ; se auzi un trosnet surd de oase.

Poliţiştii ajunseseră peste un sfert de oră, dar le trebui şi lor un timp ca să-şi dea seama că nu este o glumă. Unul dintre ei, care se apropiase de Justine să-i examineze rănile, scoase un răcnet de-ţi îngheţa sângele în vine ; turbata se repezise asupra lui şi-i înfipsese unghiile în ochi, direct în orbite.

Trebuiseră să tragă mai mulţi de el ca să-l scoată din mâinile nebunei ; în tot acest timp, din ochii poliţistului curgea sânge amestecat cu lichid cristalin.

Linda dispăruse apoi din circulaţie. Justine aflase despre condamnarea ei la mai mulţi ani de puşcărie şi nu mai auzise vorbindu-se de ea.

In aceeaşi seară, ea făcuse dragoste cu tânărul ziarist. Când acesta o întrebase de ce se purtase Linda atât de sălbatic, ea-i răspunsese :

– Este o scroafă geloasă ! Mă amenințase, îmi spusese că mă omoară dacă o părăsesc. Cred că s-a drogat ca să aibă curaj.

Drogase ? Sammécoult ridicase din umeri, ignorând ravagiile fenilchidinei. Pentru el, șmecheria lui era heroina în doze moderate. Când știai să te stăpânești, pretinsese el, când știa să reziști obișnuinței, de fiecare dată când luai, era raiul pe pământ.

Îi propusese Justinei să încerce. Doar o dată. Ca să vadă și ea.

Avusese loc un întreg ritual. Săculețul cu pudră, seringa, linguriță de cafea, pudra dizolvată în apă și apoi încălzită.

Și, în fine, lichidul care pătrundea în vene.

Justine se lungise pe patul din camera lui Sammécoult, simțindu-se în al nouălea cer...

Nu uitase niciodată, apoi, această primă injecție.

Atât de nemaipomenită, încât, la fiecare înțepătură, căuta acea senzație.

În van.

Și așa începuse infernul ei.

Dar nu era unicul motiv pentru care, azi, Sammécoult trebuia să plătească.

Fusese și altceva, cu trei săptămâni mai târziu. Un alt eveniment, chiar înainte de ruptura lor.

O seară care se sfârșise prost și în urma căreia cineva rămăsese lat. Mort.

O dramă căreia ea îi păstrase urmele. Probe de netăgăduit, acuzatoare.

Care o să-i aducă aur, dacă ea știa să-și facă jocul.

Făcuse bine că păstrase acel document vreme de șaptesprezece ani, chiar dacă nu mai știuse nimic despre Sammécoult.

De douăzeci de ori, de o sută de ori, fusese pe cale de a arunca la gunoi acel film compromițător. Dar întotdeauna se oprise, pentru că o voce interioară îi spunea că poate, într-o zi, îi va fi de folos.

Avusese dreptate.

Ce grozav o să fie să-i reîmprospăteze memoria lui Sammécoult, chiar în momentul, în clipa precisă când razele gloriei începeau să-i surâdă !

Ce nemaipomenit o să fie să-l dea jos de pe piedestalul lui, să-l facă să-și piardă siguranța de sine, amintindu-i lucruri vechi, foarte vechi !

Ea n-avea nimic de pierdut și o avere de câștigat.

În spatele ei, Kallikokkos, în sfârșit, reușea să juiseze. În modul lui obișnuit. Ca un sălbatic. Împingându-se cu atâta violență în ea încât propriul lui pântec plescăia peste fesele tinerei femei.

Când se termină, ea se grăbi spre noptieră, unde erau azvârlite niște reviste. Printre ele,

se afla una specializată în programe de televiziune și căută pagina unde era trecută emisiunea „Paragrafe".

Trebuia să vadă numele lui Sammécoult tipărit. Negru pe alb. Dacă nu, n-ar fi crezut.

Nu-i venea să creadă în norocul ei.

Kallikokkos terminase cu îmbrăcatul.

— Ce se întâmplă ? o întrebă el pe Justine văzând-o că răsfoiește revista, te-ai hotărât să te reciclezi în domeniul cultural ?

Ea nu-și ridică ochii.

— Dac-ai fi întrebat, făcu ea printre dinți, ai ști ce să spui ?

El ridică din umeri și-și făcu apariția în salon, bătând din palme.

— Toată lumea la locul ei pentru penetrare. Adunarea. Fetele cu pântecele în sus, pe pat ! Erica, vezi că-ți lucește curul, du-te să te pudrezi, dragă.

Fură câteva momente de agitație, după care vocea secretarului de platou se auzi :

— „Pe aripile penisului", prima secvență !

Dar Justine nu asculta. În programul de televiziune numele lui Sammécoult strălucea sub ochii ei ca și cum ar fi fost scris cu litere de aur.

Edouard Sammécoult, dragostea ei de acum șaptesprezece ani, în mod miraculos reînviată și care, dacă ea știa cum, constituia un soi de asigurare împotriva tuturor riscurilor până la sfârșitul zilelor ei.

Cinci minute mai târziu, avu ideea de a consulta un anuar. Inima îi tresări de bucurie : Sammécoult locuia în ceea ce se cheamă un cartier elegant. Unul dintre colţişoarele cele mai selecte din Paris : bulevardul Latour-Maubourg, în arondismentul VII, la doi paşi de Invalides.

Totul se înlănţuia perfect. În momentul în care va avea toate elementele necesare, va lovi.

Şi Sammécoult se va dărâma ca un castel de nisip.

De data aceasta, nu heroina era aceea care-i crea o stare de euforie. Era planul care-i încolţea în minte cu repeziciune.

Era atât de absorbită de proiectul său, că nici nu observă absenţa lui Dodo Strogof care-i promisese că o să vină s-o ia din strada Blomet la miezul nopţii.

Jean-Marc Balleroy îi propuse s-o conducă, dar ea îl refuză.

— O să iau un taxi, spuse ea.

Putea să-şi ofere acest lux acum, când urma să devină bogată.

CAPITOLUL IV

In același moment, Dodo Strogof se privea cu încântare cum juisează cu jeturi albe pe gâtul, bărbia, obrajii prințesei Sousko. Băgat în continuare între sânii monumentali ai văduvei, membrul său se golea cu șuvoaie sacadate ce păreau că nu se mai termină.

Ea stătea cu fața dată un pic spre spate, cu pleoapele închise, într-un soi de extaz interior. „Biată bătrânică" gândi el, cuprins deodată de un fel de milă care-l surprinse. Totuși, Frédérique de Sousko nu părea bătrână, ci părea uimitor de tânără în acest moment, inundată de spermă, cu gura deschisă, fruntea umedă de transpirație și sughițând de plăcere.

Dodo Strogof propuse :

– Vrei să facem o pauză ? După aia ne apucăm din nou.

Se hotărâse să cerceteze locurile ; era foarte important pentru modul cum trebuia să acționeze.

– Hei, îmi arăți cuibușorul tău ? întrebă el ironic.

Ea era gata să-i arate mult mai mult, dar mai întâi voia să-şi şteargă faţa. El o împiedică.

— Aşa te plac, îi murmură el cu o voce care-ţi îngheaţa sângele în vine. Nici nu ştii cât îmi placi aşa, plină de sămânţa mea.

Ea avu un fel de horcăit. Tipul ăsta ca un Hercule şi foarte vulgar, o înnebunea. Niciodată nu îndrăznise să-şi permită bărbaţi care o excitau cu adevărat pentru că pe plan social erau prea departe de ea, toţi acei camionagii, ţărani sau muncitori, după care-i curgeau balele întotdeauna. Majoritatea amanţilor îi alesese din lumea în care se învârtea, lumea ei. Erau băieţi drăguţi, cu maniere excelente, dar atât de delicate încât atunci când o călăreau, avea impresia că-i sărută mâna. Niciodată nu fuseseră în stare să facă dragoste cu ea aşa cum îi plăcea ei. Niciodată n-o brutalizaseră, n-o regulaseră cu violenţă ca pe o ordinară ce era sau întotdeauna se dorise a fi.

Niciodată până la Stregof.

Ea-l conducea dintr-o cameră într-alta, aşa cum îi ceruse el, prin cei trei sute cincizeci de metri pătraţi ai apartamentului său. Din când în când el îi punea câte o întrebare. De exemplu, dacă avea servitori ? Da, dar ei nu dormeau la acest etaj, aveau camerele lor la mansardă. Şi unde se afla bucătăria ? Acolo, în fundul culoarului. Exista o intrare de servi-

ciu ? Bineînțeles, ca în orice apartament care se respectă. O intrare de serviciu și evident, o scară de serviciu.

Ea se plictisea. Avea chef să revină la subiect. Avea chef în special de el, de acea măciucă dintre picioarele lui, acel membru de brută pe care voia să-l simtă în pântec.

— Vino, făcu ea cu vocea unei fetițe perverse. Să ne întoarcem în camera mea.

El o privi ca și cum uitase, o clipă, de ce venise aici, la ea. Își aminti în același timp de cabina din sticlă care era în dreapta enormului hol pardosit cu marmură al imobilului. Umerii lui de gorilă se scuturară de un râs nepăsător :

— Sper că așa o magherniță este bine păzită, pentru că trebuie să trezească multe invidii, nu ?

Ea era aproape de el și-i atinse cu arătătorul gropița din bărbie :

— În fiecare zi este câte unul, făcu ea. Cineva care ocupă un adevărat birou de ministru, la intrare, jos. El îi controlează pe toți care intră. Chiar și pachetele. Chiar și buchetele de flori.

În fundul orbitelor, ochii cei mici ai lui Strogof clipiră :

— Rahat, făcu el. Deci, o adevărată fortăreață.

Ea se lipi de el mișcându-și șoldurile, pentru a-i simți pântecul lângă al ei.

– Seara, începând cu orele douăzeci, nu mai este nimeni. Se conectează un sistem de alarmă care este legat direct cu poliția. Dar vino în camera mea, insistă prințesa pe care întrebările despre pază o plictiseau de moarte și care considera că dacă-l are pe King-Kong în domiciliu, ar trebui să profite.

Se aflau în fundul unui culoar de-a lungul căruia se deschideau mai multe uși. Arătă spre una.

– Asta unde duce ?

Ea păru că se jenează :

– Era camera soțului meu, făcu ea cu o voce aproape rușinată.

La colțurile ochilor lui Strogof apărură niște crețuri.

– Atunci, acolo o să te violez, hotărî el. Numai când mă gândesc la o chestie ca asta și simt că mi s-a și sculat deja.

Ea n-avu timp să protesteze. Împinsă în interiorul camerei întunecoase, se clătină și căzu pe patul ce avea deasupra un fel de baldachin. Ceea ce Strogof observă imediat. În același timp, văzu niște linii verticale și orizontale pe perete, ca niște umbre chinezești ce apăreau din cealaltă parte a ferestrei, ale cărei perdele nu erau trase.

– Ce-i asta ? întrebă el.

Ea dădu din mână.

– Schele. Se restaurează fațada care dă în spate, spre grădini.

El se apropie o clipă de fereastră, observă scheletul metalic al schelelor, pe urmă se întoarse spre femeie, cu fața luminată toată de un zâmbet.

– Draga mea, o anunță el, o să ajungi până în tavan, așa o să te fac să juisezi.

Îi trase pantalonul de mătase roz și-și puse laba lui mare peste pubisul brun. Ea respiră cu greu. Vârfurile degetelor bărbatului alunecară, separând buzele umede și făcând-o să tresară când îi mângâie clitorisul. Pe urmă, cu un gest brusc, îi desfăcu coapsele mult.

– În tavan, repetă el grohăind.

Îi datora asta.

CAPITOLUL V

Strada Albéric-Magnard era impresionantă prin liniştea ei. Aimé Brichot privi grădiniţele cu grilaje ce înconjurau aceste imobile luxoase.

– Este exact ce-am prevăzut, murmură el. Noi suntem pe punctul de a degera în timp ce ea stă cu picioarele în sus ! Cu ce semănăm noi amândoi ?

– Cu doi tâmpiţi, murmură Boris, ridicând din umeri.

Pe măsură ce noaptea avansa, se făcea tot mai frig. Totul era acoperit într-o ceaţă gălbuie din pricina becurilor de pe stradă. Boris tuşi :

– Ştii ce-i baraca aia, de acolo ?

Arătă spre un superb hotel particular, de la sfârşitul secolului XIX, în genul neo-rococo, o adevărată minunăţie, dar ciudat de dărăpănat, părăsit, cu jaluzele stricate, în pragul ruinei.

– Palatul Frumoasei din pădurea adormită ? întrebă Brichot.

– Aproape, răspunse Boris. Aparţine moştenitoarei uneia dintre cele mai bogate familii

din Franța, Deutsch de la Meurth. Ultima lui proprietară l-a părăsit cu zeci de ani în urmă. De atunci, jaluzelele ruginesc, fațada se coșcovește. Doi paznici stau aici în timpul anului, în mijlocul pânzelor de păianjeni și o păzesc de cei care n-au unde locul. Este unul dintre locurile cele mai misterioase din Paris...

– Doamne, murmură Brichot, dacă ar ști vagabonzii...

– Așa cum spui tu, făcu Boris. Dar nu-l nici un pericol, nimeni nu are interes să le spună...

Răsuflările lor abureau aerul rece.

– Crezi că o să se reguleze toată noaptea ? întrebă Brichot uitându-se la ceas.

Era ora unu dimineața.

– Chestie de glande, râse Boris. Totul depinde de cât sunt de încărcate. De unde vrei să știm noi ?

O pușcă cu repetiție, asta era, gândi prințesa Sousko cu încântare, în același moment. O pușcă enormă cu o țeavă nemăsurată, în timp ce testiculele care atârnau dedesubt erau două bombe mari ce explodau neobosite, la cerere.

Ea îl lăsa s-o scormonească, s-o frământe, s-o zgâlțâie. Se rostogoliseră pe podea și Strogof o făcea să se plimbe pe mocheta camerei, împingând-o cu lovituri puternice de șale de la o mobilă la alta, îndreptând-o spre un perete,

apoi spre peretele opus, pe urmă spre ușă... apoi spre ferestre.

O pusese în patru labe și, cu mâinile înfipte în coapsele el, o trata ca pe o curvă, pentru că ea chiar așa și dorea și el o știa.

— Ai o găurică mustoasă, mugi el, ar putea să intre doi ca mine, așa te-ai deschis de tare !

Văduva cea bogată răsufla greu, se îneca, necheza, aproba tot ceea ce făcea și spunea el.

— Repetă după mine că ești sclava măciucii mele, îi ordonă el.

— Sunt sclava măciucii tale, sughiță ea purtată de uragan, orbită de părul ud de sudoare, care-i acoperise ochii.

— Spune-mi că vrei să ți-o bag în cur ! reluă el.

— Da, vreau să mi-o bagi în cur ! se auzi vocea ei ca un ecou nebun. Da ! Da !

De câte ori juisase ea oare ? Trei ? Patru ? El nu știa exact. În orice caz, era momentul să-i dea lovitura de grație. Ieși din pântecele ei, îi pipăi fesele și apoi o pătrunse mai sus, cu o mișcare atât de ușoară și alunecoasă, că el se întrebă dacă ea sesizase diferența, într-atât fiind de umedă peste tot.

Sfertul de oră care urmă fu consacrat interpretării unei partituri sentimentale. Era partea din Strogof moștenită de la tatăl lui, rus, emigrant în 1917 în Statele Unite. Din partea mai-că-sii, care-și petrecuse viața într-un restaurant tipic franțuzesc din New York, avea sânge

franțuzesc. După ce-și ispășise pedeapsa cu închisoarea la Detroit, Donatien venise să vadă cum arată cea de a doua patrie a lui și nu mai plecase niciodată. Aici, la Paris, o începuse de la zero.

Dodo era aproape la fel de dotat cu partea sentimentală ca și cu cea a sexului. Rezultatul — bogata văduvă nu mai voia să-l lase să plece. Se târî la picioarele lui, rugându-l să rămână până a doua zi dimineața. Reîmbrăcat, pieptănat, Dodo se îndrepta spre ieșire. Ea se agăță de el țipând că o să înnebunească, că nu poate fără el... Trăsese pe ea un halat de mătase albă care foșnea la fiecare mișcare a ei. Ea coborî două etaje în urma lui, continuând să se milogească ; era ca și cum ar fi tras-o cu o sfoară invizibilă, putând să o ducă până la capătul lumii.

El nu dorea decât atât. Tot ceea ce voia era ca polițiștii care făceau de planton pe trotuarul din față să-l vadă pe el și pe ea luându-și un rămas-bun sfâșietor, la deschiderea ușii din fier forjat.

Și, în consecință, ei să poată depune mărturie că prințesa era vie atunci când Donatien Strogof o părăsise.

Totul se petrecu exact așa cum prevăzuse.

— Și acum la căldurică, anunță Aimé Brichot răsucindu-se pe călcâie în direcția mașinii lor de serviciu. Care pe cine conduce ?

Silueta de atlet olimpic a lui Boris ridică din umeri.

– Du-te tu, Mémé, eu vreau să merg pe jos ca să mă mai destind.

Brichot, discret, nu încercă să afle ce are colegul lui în cap. De cincisprezece ani de când lucrau împreună, el era lămurit asupra metodelor de relaxare ale lui Boris, când o anchetă trecea. Când demară la volanul automobilului, singura întrebare care rămăsese fără răspuns era dacă relaxarea era blondă sau brună. De rest nu avea nici o îndoială.

În realitate, el se înșela. Din momentul în care rămase singur, Boris își aprinse o țigară și se așeză pe o bancă de pe strada Albéric-Magnard, cu ochii fixați spre nenumăratele ferestre ale etajului ocupat de Frédérique de Sousko.

Dodo Strogof nu se îndepărtă prea tare de cartierul unde locuia prințesa. Merse pe bulevardul Emile-Augier, până pe strada Henri-Martin, trecu prin piața Colombe și o tăie pe bulevardul Sachet. În colțul străzii Raphael, așezat pe o bancă, lăsă să se scurgă douăzeci de minute fumând o țigară.

Apoi, se hotărî că a venit timpul să treacă la atac.

Destinul, își zise el, părea să-i favorizeze ceea ce avea de gând să facă, deoarece

exista această schelă, pe fațada din spate, care era semnul Providenței.

Își consultă ceasul : ora două și treizeci.

Scheletul metalic și planșeele orizontale de lemn, care permiteau muncitorilor să lucreze la renovare, constituiseră o scară pe care el o urcă fără nici un fel de probleme. La cel de al doilea etaj, două uși mari cu geamuri dădeau spre bucătăria apartamentului prințesei și, așa cum observase adineauri, una dintre ele era întredeschisă. O împinse, ateriză fără zgomot pe pardoseala alb cu negru, pe urmă începu să se furișeze în liniște prin imensul culoar în căutarea prăzii.

În trecere, își luă pistolul pe care-l avea asupra lui, în smoking. Din fundul apartamentului se auzea un zgomot de apă. Se ghidă după sunet până în baia unde Frédérique de Sousko, scufundată până la gât în cada de marmură roșie, plină de șampon, retrăia orele de voluptate pe care le petrecuse.

El nu avu cruzimea s-o scuture ca s-o facă să-și deschidă ochii pentru a-și vedea propria moarte sub forma unei țevi de pistol. N-o ura, dimpotrivă, nu voia s-o facă să sufere. Încerca pentru ea un vag, foarte vag sentiment de milă, lucru care chiar îl mira.

Ar fi putut să-i țintească craniul, dar nu voia s-o desfigureze. Și atunci, îndreptă țeava spre sânul ei stâng, în dreptul inimii.

Fréderique de Sousko, plutind pe jumătate în nori, nu făcu decât să-şi deschidă ochii şi să-i închidă la loc, în timp ce un spasm violent o trântea la fundul căzii, ca şi cum ar fi primit o lovitură de copită.

Strogof plecă pe acelaşi drum pe care venise. Şi fără să-şi şteargă amprentele pe care le lăsase pe tocul uşii... De ce le-ar fi înlăturat ? Nu-l văzuseră în compania prinţesei ? Nu-l condusese ea în holul imobilului ? Bineînţeles că el o sărutase. Chiar de două ori ! Dar apoi o părăsise. Şi atunci când îşi luaseră rămas bun, ea fusese vie, doi poliţişti puteau depune mărturie.

Pe bulevardul Sachet, el opri un taxi.

Noaptea rece mirosea din cauza emanaţiilor de hidrocarburi.

Întotdeauna, acelaşi „efect de seră".

Boris îşi stingea a treia ţigară când văzu apărând o siluetă de coşmar la unul din balcoanele celui de al doilea etaj al clădirii, lângă care stătea de planton.

Silueta unei femei care se clătina bătând aerul cu braţele. Blondă şi goală, şiroind de sânge.

Şi care leşină fără a mai avea forţa să strige.

Boris, cu un urlet de furie, se năpusti spre sistemul de deschidere al intrării, lângă care se afla un interfon cu o listă lungă de nume. Apăsă simultan pe toate butoanele, conştient

de scandalul general ce va exploda printre locatari.

Dar când în sfârşit i se deschise şi el putu să năvălească în apartamentul prinţesei, pe care-l deschisese cu pistolul, aceasta era moartă de mult.

Nu este bine să fii întotdeauna delicat. Scrupulele lui Dodo Strogof care nu vrusese să distrugă portretul prinţesei zdrobindu-i ţeasta, era cât pe ce să-i fie fatale. Ca adesea când se ţinteşte inima, el greşise cu doi sau trei milimetri şi prinţesa avusese forţa să se târască până la balcon înainte ca hemoragia să o pună la pământ.

Ochii moartei viraseră spre galben. Între pleoapele rămase deschise, globii oculari semănau cu două bile de fildeş.

Boris se gândi cu amărăciune la urmărirea lor lungă şi inutilă, a lui Aimé şi a lui, şi la misterul pe care prinţesa îl ducea cu ea.

Sub sânul ei stâng, sângele încetase să mai curgă.

Bineînţeles că trebuiau aşteptate rezultatele de laborator, dar era în stare să parieze salariul lui pe următoarele şase luni, că prinţesa de Sousko fusese răpusă cu acelaşi pistol calibru 38, cu care fusese ucisă şi Samantha Meeshaert, animatoarea de la „Delices Club" şi „Las Vegas", cu opt zile mai devreme.

„Copacul care ascundea pădurea" spusese Boris vorbind de prima crimă.

Fusese doborât copacul, acum începea să fie devalizată pădurea.

Se uită la ceas, pentru raportul pe care-l va întocmi mai târziu.

Ora trei dimineața.

Părăsi terasa și intră în apartament pentru a căuta un telefon ca să-și anunțe colegii de la comisariatul Chaillot.

Aerul nopții, pe terasă, rece și urât mirositor, îi sufla în față ca o gură cu dinți cariați.

CAPITOLUL VI

Justine Buisson se trezi prima. La căpătâiul ei, pe podea, un deșteptător antediluvian arăta ora nouă patruzeci și cinci. Mecanismul său demodat marca secundele cu un zgomot insuportabil, dar ea se obișnuise. O clipă, ea-și zise că este prea devreme ca să se scoale. Mai ales în această zi gri ce se întrezărea printre perdelele portocalii de o mare urâțenie.

Și pe urmă, ca un val imens, descoperirea pe care o făcuse în noaptea trecută o copleși și o umplu de bucurie.

„Am treabă, gândi ea cu febrilitate. Nu trebuie să lenevesc."

Pentru prima dată după multă vreme, primul ei gest după ce deschise ochii, nu fu să se ducă să-și ia doza obișnuită de heroină. Se întoarse pe o parte și recapitulă ce avea de făcut înainte de întâlnirea de la ora paisprezece, din strada Delambre, la atelierul Petit-Moulin.

Sub pilota albastră, Dodo își merita mai mult ca oricând porecla, sforăind ca un avion înainte de decolare. Se întorsese târziu în acea noapte, ea-l auzise mișcându-se prin cele două camere ale micului lor apartament din strada Rondeau, în cel de al XX-lea arondisment, la doi pași de Crematoriul Père-Lachaise. Ca de obicei, ea nu-i va pune nici un fel de întrebări. Dacă nu venise s-o ia ieri seară după turnare, însemna că fusese reținut de afacerile lui. Ce afaceri ? Nu știa și nici nu-i păsa. Era problema lui. Treaba lui. Din moment ce el n-o lăsa în criză de heroină, era maximum ce aștepta de la el.

Mișcându-se sub pilotă, simți membrul dur al bărbatului, care o apăsa pe fese.

Ea își ridică un pic fundul pentru a-l plasa la locul potrivit, chiar în crăpătura care-i despica crupele.

— Ai chef de mine ? întrebă ea, sau te foiești pentru că vrei să faci pipi ?

El mormăi un pic și împinse în față. Căldura patului, transpirația ce acoperise trupul Justinei, făcură ca penetrarea lui Strogof să se facă cu o ușurință deosebită. Se trezi în fundul pântecului ei, mai înainte să-și dea seama. Își duse mâinile înainte pentru a-i apuca sânii și începu să-i frământe așa cum ar fi făcut un sculptor cu două bucăți de lut.

Pe urmă avu chef să și-o vadă intrând și leșind dintre bucile Justinei. Desfăcu pilota și

și-o examină, roșie și lucitoare, băgată ca o măciucă între crupele ei.

Această vedere îl excită la culme. Acceleră mișcarea, simțind cum i se apropie orgasmul.

Sub mișcarea șalelor amantului ei, capul Justinei se bălăngănea pe pernă. Dar creierul îi rămăsese lucid. Nu înceta să se gândească cum va acționa asupra lui Edouard Sammécoult și cum îl va face să scuipe tot ceea ce posedă.

Dodo Strogof retrăia noaptea precedentă. Nu se mai spălase când se întorsese. Gândul că membrul lui era acela care acum o scurma pe Justine și cu care cu câteva ore în urmă scotocise pântecul și șalele prințesei, îl umplea de fericire. Își aminti sânii nemaipomeniți ai celei pe care o omorâse, revăzu fața extaziată care primea jeturile de spermă ca pe Sfânta împărtășanie. Această imagine îl străfulgeră. Închise ochii pentru o clipă și-și dădu drumul într-un șuvoi.

Un sfert de oră mai târziu, își beau cafeaua așezați unul în fața celuilalt, în bucătăria cu pereți coșcoviți unde trona un televizor, în fața căruia Strogof putea să stea zile întregi, când afacerile îi permiteau să lenevească.

– Ți-ai petrecut seara bine ? îl întrebă Justine ca să spună ceva.

El ridică din umeri. În dimineața aceasta, avea de dat un telefon important. Trebuia să-l prevină pe Malamurdo că prințesa fusese li-

chidată. Dar pentru asta, era mai bine să fie singur. De aceea îl spuse în treacăt Justinei :

– Tu ce faci astăzi ? Ai ceva întâlniri ?

Ea-şi scuturâ părul blond în semn de „da".

– Ai vreun masochist de-al tău ?

Ea-şi mai puse cafea :

– Poate că sunt masochişti, dar plătesc bine.

– Da ? făcu Strogof brusc agresiv. Poţi să-mi spui atunci de ce frigiderul este gol ? În noaptea asta am vrut să-mi iau ceva de haleală şi tot ce am găsit a fost un borcan cu castraveciori.

Ea-l privi ţintă cu ochii ei albaştri.

– Nu mi-ai dat bani luna asta, mormăi ea. Îţi amintesc că în acordul nostru, tu trebuie să faci rost de mâncare.

Justine se ridică. Îşi trase un tricou, nu prea curat şi de trei ori mai mare ca ea, care se oprea chiar deasupra tufei dese şi negre a pubisului ei.

– Şi pentru telefon, tot tu trebuie să plăteşti. Şi pentru că n-ai plătit abonamentul, ne-au tăiat firul, bătrâne. De ieri...

– Rahat ! mugi Strogof. Ştii ce fac eu cu înţelegerile noastre, nu ? Dacă n-ai suficient mălai, pune-ţi curul la bătaie.

– Puneţi-l tu, făcu ea răsucindu-se pe călcâie şi se băgă în baie, unde duşul picura şi unde chiuveta se ţinea doar în nişte cărămizi pe care le pusese Dodo.

— Asta-i recunoștința ! spuse Strogof printre dinți, când rămase singur. O fată pe care o alimentezi cu regularitate cu „pudră" de luni întregi, și numai așa, pentru ochii ei frumoși ! Din prietenie ! Când mă gândesc că din cauza ei m-am băgat din nou în rețea !

Într-adevăr, el reluase comerțul din cauza Justinei, pentru că se săturase s-o vadă zvârcolindu-se la pământ, cu grețuri, gemete, acoperită de sudoare rece, când era în „lipsă". Luase din nou contactul cu angrosiștii pe care-i cunoscuse la începuturile lui în Franța, când era vânzător ambulant de acest fel de marfă. Așa, de câte ori era nevoie, la dispoziția tinerei femei era întotdeauna un săculeț cu pudră albă. Din acest motiv, ea-l lăsase să se instaleze acasă la ea. Gratis. În afară de mâncare și telefon, după cum spunea ea că le fusese înțelegerea.

Recunoștința ! Dădu din cap. Când o cunoscuse pe Justine, aceasta era pe marginea prăpastiei. Asta fusese înainte de a-l întâlni pe Malamurdo.

Datorită lui, el urma să ia potul. Potul cel gras.

— Șterge-o de aici, își murmură el pe sub mustață.

Visul lui era Coasta de Azur. Nisa sau Menton, un astfel de colțișor.

În același moment, în baie, Justine Buisson își aranja părul cu puternice lovituri de perie.

Gândindu-se în continuare la Sammécoult și la planurile pe care le clocea. Și ea urma să ia potul, potul cel gras.

– Și s-o șterg de aici, își spuse ea, întrebuințând aceleași cuvinte ca și amantul ei.

Se despărțiră fără să se sărute. Ușurați, ca în fiecare zi, de a se despărți pe timpul zilei.

Această coabitare devenea din ce în ce mai infernală.

Era timpul ca fiecare din ei să-și vadă de drum.

*
* *

– Nu trebuie să repetăm din cinci în cinci minute că suntem tâmpiții tâmpiților, murmură Boris. Până la urmă o s-o credem, tu și cu mine.

El practic nu mai dormise după descoperirea prințesei masacrate din strada Albéric-Magnard. Fusese martor la defilarea polițiștilor în uniformă, investigărilor făcute de Identitatea judiciară, transportul cadavrului la Morgă și la tot bâlciul. Acum, în afară de faptul că așteptau rezultatele expertizei balistice, tot ceea ce știau era că se mai treziseră cu încă un cadavru pe cap. Ce era mai rău, era că prințesa Frédérique de Sousko fusese practic ucisă sub nasul lui Boris, în timp ce el făcea de planton sub ferestrele ei.

– În orice caz, îi spusese Charlie Badolini lui Boris la telefon, acum nu mai este cazul să

mergem ca pe ouă. Nu mai este nevoie să ne temem de un scandal, așa că o să-mi faci plăcerea să acționezi în forță, nu ?

Brichot, de la orele opt treizeci, își întâlnise tovarășul pe bulevardul Montparnasse, în momentul în care Boris ieșea de la „La Coupole". Ce putea să fie mai trist decât o sală de dans cu mucuri de țigară pe jos, cu atmosfera puțind a tutun stătut, și cu femei de serviciu care nu ajunseseră încă ? Toate astea îți dădeau un gol în suflet. Mai ales când aveai o anchetă pe cap, care în loc să se lămurească devenea din ce în ce mai tenebroasă, în timp ce pista pe care o urmăreai ducea spre un nou cadavru.

Când ieși din sala de dans, Aimé Brichot îl aștepta congelat în lodenul verde.

— Am câștigat pariul, spuse Boris Corentin. Nimeni n-o cunoștea. Evident.

Pentru că ultima persoană (cu excepția lor, bineînțeles) ce văzuse victima în viață, după formula consacrată, era tipul acela gen dulap cu două uși, în smoking și papion, care o condusese la ea și care, fără îndoială, o călărise, de la el trebuiau începute cercetările lor. Un soi de uriaș cu fruntea îngustă, cu profil regulat, cu ochi negri înfundați în orbite și cu o gropiță în bărbie. Ar fi putut să-i facă portretul robot, dar nu trebuiau să-și facă prea mari iluzii.

— Primo, a fost văzut ieșind de la ea și îmbrățișând-o, prin deschizătura ușii de la parter. Deci, imposibil de a-i pune crima în spinare. Pentru el, suntem martorii ideali. Secundo, ori el este nevinovat, a agățat-o pe această femeie din întâmplare și nu știe nimic, ori este vinovat, a acționat de o manieră pe care noi n-o cunoaștem încă și ar trebui să aducem o dovadă beton-armat că el este ucigașul, ceea ce după evidență nu pare... Fără să mai punem la socoteală, reluă Boris, că are cel mai bun alibi. Datorită nouă, vinovat sau nu, este inatacabil.

Boris își zburli buclele negre.

— După unul dintre cei ce lucrează la salonul de dans se pare că prenumele lui este Gus.

— Este o informație care ne face să avansăm rapid, îl ironiză Brichot.

— Așteaptă. Mi-a spus că a fost adus de către un obișnuit al localului, un taxi-boy care se numește Fabrice Michelet și care locuiește la doi pași de aici, pe bulevardul Edouard-Quinet.

— Și unde o să mergem noi acum în vizită, completă Brichot.

— Da. Mai ales că este sigur că o să-l găsim acasă pentru că are gripă.

Fabrice Michelet era mai rău decât atât, constatară Boris și Aimé, când ajunseră la etajul al șaselea al frumosului imobil, unde locuia tânărul.

Ușa garsonierei nu era încuiată. Împinseră ușa încet și în penumbră, observară la podea o siluetă încovrigată, în poziția unui făt.

— Pe măsură ce înaintăm în această anchetă, îmi place mai mult, murmură Aimé Brichot, cu inima strânsă.

— Nu ți se cere să-ți placă, făcu Boris aplecându-se peste cadavrul bărbatului, ci să cercetezi și să acționezi. Cu capul și picioarele înainte, înțelegi ce vreau să-ți spun ?

Brichot își mușcă mustața.

— Dacă-l găsim pe uriașul cu gropiță în bărbie, o să avem ce să-l întrebăm, conchise el.

— Poate că n-o să aibă răspunsuri.

— O să-l ajutăm să le găsească.

Boris cercetă cu privirea întreaga cameră. Nimic în afară de mobilă cumpărată în rate.

Pe pereți, erau prinse în pioneze câteva schițe în cărbune. În genul foarte clasic, reproduceri ale frunzelor de lauri sau busturi ale lui Venus, cu brațele sau capul amputat. Era micul ornament al locuinței.

Și capul lui Fabrice Michelet era aproape amputat. Împușcătura smulsese jumătate din țeastă, iar fața bărbatului zăcea pe mochetă într-o baltă roșu-închis.

— A fost omorât de puțină vreme, remarcă Brichot. Sângele este coagulat.

Boris se îndreptă spre telefon pentru a anunța comisariatul din strada Delambre.

– De-abia este ora nouă dimineața și avem trei cadavre pe cap.

Prin geam, ziua împrăștia o lumină palidă, sărăcăcioasă și sinistră.

Cerul era incolor, cețos, cu un fel de pâlnie gălbuie în locul soarelui, înconjurat de aburi roșcați, așa cum nu se mai văzuse niciodată.

– Pe cât pariezi, întrebă Brichot, că expertiza va descoperi în capul acestui biet om un glonț de calibrul 38 ?

– Pe nimic, murmură Boris. Am pariat deja că prințesa de Sousko a fost răpusă cu o armă de acest fel și n-aș vrea să mă ruinez....

Dar el știa, în sinea lui, că nu exista nici un pericol de a pierde.

CAPITOLUL VII

Nu era necesar, bineînțeles, pentru că știa foarte bine ce este înăuntru, dar putea totuși să-și ofere această mică plăcere, își zise ea.

Justine avea chef, acum, să revadă vechiul film pe care-l păstrase întotdeauna la ea, în toate peregrinările ei, în care se vedea Sammécoult cum îl strangulează pe acel omuleț cu părul argintiu, al cărui nume îl uitase.

La origine, nu fusese vorba de o adevărată strangulare. Doar o farsă care să-l impresioneze pe un bătrân vicios care plătea bine.

Numai că, farsa se sfârșise prost și bătrânul murise prostește, gol, cu acel sex ridicol în erecție sub o burtă flască, burta unui bătrân cu mușchii relaxați și acoperită cu peri albi.

Un accident, doar un acicdent. Dar asta nu se vedea pe film. Se vedea contrariul.

Secvența cea mai interesantă era aceea în care Edouard Sammécoult se năpustea peste bătrân. În realitate, el încercase să se desprindă văzând că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, dar imaginea era necruțătoare. Sammé-

coult, gol, atletic, se învârtea în jurul laţului care strângea gâtul bătrânului. Acela era cuprins de spasme nervoase şi agoniza... deja era prea târziu.

Şi Edouard, în loc să încerce să-l elibereze, părea că vrea să-l omoare.

Era un capriciu din partea ei, ea o ştia, dar Justine avea mare chef să revadă filmul. Pentru asta îi trebuia un proiector. De asemenea, după ce-şi părăsise domiciliul, spre ora unsprezece dimineaţa, mersese să cumpere un ziar specializat în mici anunţuri ce adresau de la o persoană la alta : La Centrale. Acolo erau de toate, maşini de cusut, video, case, maşini, animale, mobile, covoare, perdele, discuri, biliard...

Şi proiectoare de film.

Asta o interesa pe Justine. Un proiector vechi pentru 16 mm. Pentru că, bineînţeles, această scenă compromiţătoare nu fusese filmată pe o peliculă mai lată, deoarece cu şaptesprezece ani în urmă, astfel de materiale nu existau. Bătrânul vicios îşi înregistra orgiile cu o cameră Kodak.

Ea cercetă mai multe anunţuri şi căută un telefon. Pe bulevardul Charonne era o cabină telefonică în care ea intră.

Primul număr era ocupat. Al doilea vânduse deja.

Cel de al treilea fu bun. Un tip propunea, contra sumei de trei mii de franci, un proiec-

tor vechi și mai mult decât atât, accepto și cecuri. Justine nu mai avea nimic în cont de trei luni, dar cel care vindea nu avea de unde să știe.

Ultimul lucru îmbucurător : vânzătorul locuio aproape de Piața Națiunilor.

Peste o jumătate de oră, Justine se întorceo la ea, cu ceea ce cumpărase.

Din fericire, Donatien își luase valea pentru tot restul zilei. Era liniștită. Strâmbă din nas, pentru că în apartament plutea mirosul celor două sau trei țigări pe care el le fumase înainte de plecare. Deschise fereastra pentru a împrospăta atmosfera și, în timp ce se aerisea, merse să caute filmul acolo unde îl ascunsese cu ani în urmă : în dublura pânzei unei valize vechi pe care nu o folosea niciodată.

Reveni, închise geamurile și trase perdelele ca să facă întuneric, pe urmă petrecu câtevo minute bune enervându-se pentru a pune pelicula în casetă. În fine, se așeză pe marginea patului, în timp ce pe perete apărea un dreptunghi luminos.

Afară, în curte, cu ferestrele deschise, un individ asculta cântecele lui Edith Piaf, cu butonul radioului dat la maximum. Dar Justine nu auzea nimic.

Ea revăzu minutele, vechi de acum șaptesprezece ani, acelei seri care ar fi putut fi o seară la fel ca multe altele, dar care se sfârșise prost.

Ea îl antrenase pe Edouard, care fusese destul de reținut la început. Dar existase perspectiva unui câștig destul de mare și rapid. Și pe urmă, era ambianța anilor '68. Anii nebuni ai „liberalizării sexuale". Totul era permis, nimic nu mai era rușinos, murdar sau vinovat.

Din momentul în care văzu în film silueta clientului cu păr argintiu, numele îi țâșni din memorie. Peladan. Xavier Peladan. Și nevasta lui se numea Reine — o brunetă micuță, în jur de patruzeci de ani, cu șolduri groase și fese mari și pe care, bărbatul ei dorea s-o vadă sodomizată în fața lui, în timp ce el trebuia să fie „spânzurat" ca să reușească să intre în erecție.

— Nu pot să mă duc singură, îi explicase Justine lui Edouard, trebuie un tip ca tine, el vrea să-și vadă nevasta regulată în cur, altfel nu dă un ban.

Camera de filmare, pe trepiedul său, înregistrase mai întâi zbânțuielile lui Edouard care o călărea pe Reine Peladan pe la spate, ca un mânz care-și regulează prima iapă.

În tot acest timp, Justine, în afara câmpului de filmare, înnoda o sfoară în jurul gâtului lui Xavier Peladan. Nu se vedeau deci gesturile ei neîndemânatice, grăbite, cu care trăgea de sfoara trecută printr-un inel în centrul tavanului. Absorbită de contemplarea erecției ce apărea la bătrânul cel vicios, nu auzi zgomotul vertebrelor care se sfărâmau. Dar Edouard

Sammécoult înțelesese imediat că este vorba de o dramă. Se vedea cum se smulge de crupa partenerei sale și se precipită spre spânzurat. În elanul său, dădu cu piciorul peste camera de filmat, care se clătină ușor pe trepied și continuă să înregistreze cum el pune mâna pe frânghia la capătul căreia atârna Xavier Peladan.

Justine, dată la o parte de către Sammécoult, se afla din nou în afara câmpului de filmare.

Nu se vedea practic decât tânărul om, de la un capăt la altul al filmului. Orice spectator de bună credință, la vederea acestei imagini, ar fi jurat că el comisese o crimă.

În fundul camerei unde avea loc această scenă, erau mai multe etajere pe care se aflau bule de sticlă umplute cu „zăpadă" în interior, ca : Turnul Eiffel, Moș Crăciun, Napoleon, Niagara etc. O lume întreagă. Justine uitase acest detaliu. Și totuși, la începutul ședinței, Xavier Peladan îi ceruse lui Edouard ca să-i bage nevestei lui în cur o astfel de bulă, de formă alungită, cu o schioare nautică în interior.

Brusc, pelicula începu să tresalte și peretele redeveni alb.

Se sfârșise.

Justine se scuturâ.

Când înțeleseseră că bătrânul murise, că nu mai era nimic de făcut, nevastă-sa urlase, îi făcuse asasini, dar nu chemase poliția. Îi dă-

duse pur și simplu afară. În trecere, Justine avusese prezența de spirit să recupereze pelicula.

Filmul, în cele mai mici detalii, îl acuza pe Edouard. Dacă era un vinovat, acela era Justine, singură.

Dar cui ar fi putut Edouard să-i spună ?

Aparențele, toate aparențele, erau împotriva lui.

Era pierdut.

Sau atunci, el trebuia să răspundă pretențiilor ei.

Afară, maniacul după Edith Piaf asculta „Nu, nu regret nimic"... Vocea cântăreței spărgea liniștea, ridicându-se spre cer.

Multă vreme, Justine fusese copleșită de păreri de rău.

Acum, nici ea, nimic din ea, nu regreta nimic.

CAPITOLUL VIII

Ca în fiecare dimineață, Edouard Sammécoult își gară Solexul în parcarea rezervată vehiculelor cu două roți, în spatele muzeului D'Orsay. Se scutură de praf și se examină în geamul unei uși.

Înalt, suplu, cu fața voluntară și, în special cu acei ochi albaștri de o culoare extraordinară, el se plăcea foarte mult. La patruzeci și trei de ani, părea mai tânăr cu cinci sau șase ani. În special dimineața, se simțea în plină formă. Cu cămașa lui albastră, cravata neagră cu dungi roșii și costumul gri din trei piese, întruchipa reușita.

„Acum, bătrâne, pericolul este că celebritatea se plătește", gândi el cu mândrie.

Ridică ochii spre masa de un alb luminos a vechii gări d'Orsay, recent restaurată și transformată în muzeu. „Regatul" său, gândi el. Muncise mai mult de un an ca să-și pregătească această expoziție care se deschisese și care promitea să fie un triumf.

Venind cu Solexul pe cheiul Anatole France, observă mulțimea care forma o coadă ce se întindea până la strada Lille.

Își privi ceasul. Aproape ora zece. „Sunt în întârziere" constată el. De ani de zile, viața lui funcționa ca un ceasornic. Când se scula din pat la șapte și zece în loc de ora șapte, își reproșa că dormise prea mult. De la ora șapte la opt, își pregătea cursurile pentru școala de muzeologie de la Louvre. La ora opt, o scula pe Myriam, tânăra și fermecătoarea lui soție, cu care se căsătorise în urmă cu trei ani, aducându-i micul dejun (ceai de iasomie, pâine prăjită, dulceață, suc de portocale). Opt douăzeci : era spălat, ras și îmbrăcat. Opt treizeci : o îmbrățișa pe Myriam, cobora la cel de al treilea subsol al parkingului, unde, alături de un Volkswagen pentru Myriam, un Rover 800 pentru amândoi, era așezată o bicicletă Solex uzată. Încăleca și pleca la programul zilnic.

O existență de ocnaș, dar îi plăcea această viață, și-o dorise. Și dacă cuvântul fericire avea un sens, se putea spune despre el că este fericit.

Intră pe poarta destinată personalului muzeului. I se pusese un mic birou la dispoziție pentru câteva luni, atunci când pregătise expoziția. Un local minuscul ale cărui ferestre dădeau spre apele murdare ale Senei, dar care simboliza reușita.

Pe culoarul ce ducea spre birou, mai mulți funcționari îl recunoscură și-l salutară. Cu o amabilitate mai mare ca de obicei, i se păru lui. Din cauza apariției lui de ieri seară la „Paragrafe" câștigase această considerație deosebită. Evident. Atotputernica televiziune. După emisiunea în direct, sărbătorise evenimentul la restaurant cu Myriam și câțiva prieteni. Motiv pentru care se sculase mai târziu ca de obicei. Dar nu-și reproșa cu adevărat. Imprejurările fuseseră excepționale.

Se infundă în biroul lui, unde-l aștepta, la o măsuță de stejar, înconjurată de dosare, Thérèse Cousteau, secretara lui personală, ce lucra cu el de doi ani de zile. Când el intră, ea se ridică. Era blondă spre șaten, cu fața prelungă, păr scurt și ochii gri, alungiți spre tâmple ca ai unei pisici. Era importantă pentru el din cauza spiritului ei analitic și a inteligenței rapide. Cea mai bună elevă a sa de la școala Louvre. El o plătea cu jumătate de normă și ea făcea secretariat pentru el timp de trei zile pe săptămână, pregătindu-și concomitent lucrarea pentru cel de al treilea ciclu care-i permitea titlul de elevă diplomată a Școlii de la Louvre.

— Ați primit mai multe telefoane, îl anunță ea după ce-l salută.

Sammécoult își scoase vesta și-și desfăcu cravata. În biroul strâmt, căldura era infernală.

– Mai multe emisiuni de televiziune doresc să vă invite, reluă ea consultându-și carnețelul.

Ea le enumeră cu o voce studiată. Sammécoult o asculta cu ochii pe jumătate închiși. Lista acestor emisiuni era cea mai dulce muzică pe care și-o putea imagina. Murmurul incântător al gloriei.

Erau de asemenea și posturi de radio și cereri de interviuri pentru ziare.

Ea-și închise carnețelul. Ca de obicei, arbora o ținută severă. Vestă albastră din bumbac și fustă largă tot albastră, cu dunguliţe albe. El se întrebă dacă ea purta ciorapi sau colanți, în această dimineață.

– Am uitat să vă felicit, domnule, reluă ea cu vocea ei calmă. Prezentarea dumneavoastră a fost remarcabilă. Într-o oră, ați devenit vedetă.

El suspină flatat :

– Acum totul este să și rămân.

Ea se rezemă cu fundul de colțul mesei ce-i servea drept birou.

– Mi s-a comunicat cifra de vânzare a catalogului dumneavoastră, zise ea. Se vinde ca pâinea caldă. Și asta, înainte de apariția la „Paragrafe".

Fără să vrea, Sammécoult scoase un mic strigăt victorios. La aproape 500 franci bucata, era ceva de nesperat.

– Cât despre expoziție, adăugă ea, bate toate recordurile de intrări. Încă o dată, felicitări, domnule.

Entuziasmul îl făcu pe Sammécoult să se îndrepte spre Thérèse. Transportat de propria-i bucurie o cuprinse, prinzând în brațe silueta ei delicată și fragilă. Gurile lor se întâlniră. Pentru o fracțiune de secundă, o simți pe Thérèse înțepenind. Pe urmă buzele ei se desfăcură și limba ei o întâlni pe a lui.

Se sărutară în neștire câteva clipe. Pe urmă se separară fără răsuflare, emoționați. Doar de două ori, în trecut, mai fuseseră amândoi în același pat. În cursul unui seminar în provincie și apoi, în timpul unui colocviu despre istoriografie și muzeografie, la Milano. În ambele cazuri, Thérèse îl însoțise ca secretară particulară. De fiecare dată fuseseră momente plăcute, dar nu mai vorbiseră niciodată despre asta.

– Nu este înțelept, șușoti ea. În acest birou... Pot intra oameni... Nu se cade...

De când se căsătorise cu Myriam, Sammécoult era de o fidelitate aproape monahală. Thérèse era singura excepție de la contractul conjugal. Din moment ce-și permisese să leneveasă în această dimineață, putea foarte bine să-și permită și această femeie ; merita această recompensă și, cum nimeni nu avea să afle nimic, nimeni n-ar fi suferit. O adora pe Myriam, ea era totul pentru el, dar sunt momente

de exaltare când ești în stare de orice, într-atât de grozav te simți. Într-o dimineață ca asta, un astfel de moment miraculos nu trebuie pierdut.

Fără să-și desfacă îmbrățișarea, întinse mâna dreaptă spre ușa biroului și trase încuietoarea.

— Păcat că n-am o sticlă de șampanie la îndemână ! murmură el.

Ar fi trebuit să sărbătorească asta. Degetele bărbatului care coboraseră de-a lungul coapselor Thérèsei, îi ridicară fusta. Acum alunecau peste ciorapi. Pentru că ea purta ciorapi, el simțea umflătura jartierelor. Dorința îi ajunse la creier prin valuri de sânge care-i înfierbântară epiderma. Ciorapi, ciorapi negri ! Și fără îndoială și un chilot negru ! În ochii inspectorului general al muzeelor apărură luminițe. Colțurile gurii sale fremătară.

— Ascultă, murmură brusc Thérèse, oprindu-i mâinile. Nu-mi place să vorbesc despre asta dar... sunt indispusă.

El o lăsă, un pic dezamăgit.

— Nu-i nimic, făcu el încercând să pareze. Lăsăm pentru data viitoare. Hai să lucrăm.

Ea îl privi și el remarcă buzele ei roșii și obrajii împurpurați.

— Cred că există o soluție, făcu ea.

Merse și deschise unul dintre sertarele biroului ei, unde-și avea lucrurile personale ; scoase un tub, o cremă hidratantă pentru

mâini sau ceva de genul ăsta. Scoase capacul și cu un zâmbet ușor îl privi pe Edouard Sammécoult.

– Nu cred că este chiar produsul care trebuie, dar cred că o să meargă.

El simți ca și cum camera ar fi fost invadată brusc de fierbințeală. Thérèse își ridicase fusta albastră și-și deznodase cordonul negru. Cu fusta lăsată în jos pese coapse, nu avea pe ea decât portjartierul negru și ciorapii. Îi descoperi cu emoție fundul obraznic și rotund, ferm, suplu, musculos și primitor. Nu mai reușea să răsufle. Thérèse apăsase pe tub și pusese un pic de cremă pe arătătorul mâinii stângi. Pe urmă, aplecându-se peste birou, se aplecă în fusta lăsată în jos peste coapse, nu avea pe ea emisfere ale posteriorului ei.

Își desfăcu puțin picioarele pentru a se desface mai bine și-și atinse cu degetul inelul maro al șalelor. Îl unse cu mișcări circulare câteva clipe, apoi, cu o voce șuierătoare îl invită pe Sammécoult să vină el însuși să ocupe locul pe care-l vizitase și lubrefiase ea.

Scos din minți, el se repezi înainte, descheiat la nasturi, cu pantalonii în vine.

– Încet totuși, îl rugă ea.

Dar când el începu s-o penetreze, ea avu chef ca el să se înfigă mai repede și atunci, își desfăcu bucile cu ambele mâini pentru a se oferi mai bine.

Era pentru prima dată când el o poseda în acest fel. Cu pupilele scânteind de dorință, își văzu penisul cum se îndoaie transformându-se într-un arc – atât era de strâmtă și de greu de pătruns. Membrul său violaceu era de zece ori mai mare ca orificiul minuscul în care voia să intre. Această fată frumoasă, mai tânără ca el, care i se oferea în această poziție de femeie supusă, era ca un simbol al reușitei sale. Se simți ca un barbar care a cucerit un oraș și care, pentru a-și celebra victoria, profită de femeile învinșilor. Trecutul îi apărea în imagini succesive. Făcuse un drum, de la tinerețea lui de stânga, acea tinerețe prostească, când refuzase binefacerile acestei societăți pe care o considera putredă ! Din fericire își schimbase optica la timp, tocmai când era pe cale să alunece pe drumul pierzaniei. La douăzeci și șase de ani își reluase studiile întrerupte în '68 și le terminase în grabă. Făcuse școala de la Louvre și apoi cursurile de la Conservator. O probă la care se prezintă cam două sute de candidați anual, în timp ce numărul locurilor disponibile este de șapte sau opt. În sfârșit, fusese repartizat la Inspecția generală a muzeelor clasate, un serviciu care depindea de Direcția muzeelor din Franța.

Puțin după aceea, o întâlnise pe Myriam, care în afară de frumusețe și dragoste, îi adusese și bogăție – adevărata bogăție pe care n-o acumulezi într-o viață. Myriam era unica

moștenitoare a societății bursiere Joseph Bertrand, cu sigla JB, așa cum era indicat pe ușa imobilului care adăpostea societatea din strada Notre-Dame-des-Victoires. Numai veniturile patrimoniului acumulat de tatăl lui Myriam însemnau zece milioane de franci pe an. Cât despre apartamentul pe care-l ocupau, în terase, în vârful unuia dintre cele mai frumoase imobile din bulevardul Latour-Maubourg, valora la prețurile actuale cam tot atât.

Buldozerul care scormonea posteriorul secretarei se acceleră. Succesul îl îmbăta. Era bogat, aproape celebru, avea o soție minunată și o amantă adorabilă, secretara lui, care i se dădea lui ca unui stăpân.

*

* *

Mai exista o a treia femeie în viața lui Edouard Sammécoult, dar el nu știa în acest moment.

O a treia femeie care se gândea foarte mult la el, din seara trecută. Și care era încântată, pentru că tocmai găsise ceea ce căuta de mai mult de o oră, într-un magazin pentru turiști din strada Chanoinesse.

O bulă, o bulă mare gen „bulgăre de zăpadă" cu o schioare nautică în interior.

O bulă magică ai cărei fulgi cădeau încet dacă o scuturai.

„Cadoul" pe care Justine Buisson urma să-l trimită prin poştă lui Edouard Sammécoult ca să-i împrospăteze memoria.

Afară, în piaţa catedralei, lumina era la fel de ciudată. Galben acoperit cu gri. Cu acel halou chimic în jurul unui soare invizibil.

Cu titluri mari, ziarele de dimineaţă anunţau că ministrul de interne, în faţa ameninţării poluării oraşelor, avea de gând să întrerupă circulaţia o zi sau două pe săptămână.

O vitrină cu articole de lenjerie îi transmise Justinei imaginea ei. În această zi purta un compleu alb, clasic, vestă şi pantalon, cu eticheta unui creator celebru. Justine Buisson se gândi cu amărăciune la numărul de şedinţe de amor pe care le suportase pentru a-şi cumpăra această toaletă, plus acea vestă de panteră cu guler şi manşete de vizon în care aproape se sufoca.

Pe urmă îşi zise că, în curând, toate problemele ei se vor termina şi ea nu va mai face amor decât din plăcere.

Făcu să-i salte în palmă bula care-i conţinea destinul.

Printre fulgişorii care se învârteau în jurul schicarei, avu impresia că-şi zăreşte viitorul luminos.

CAPITOLUL IX

Inspectorul principal Aimé Brichot își agită mâna în direcția lui Boris Corentin, care era deja în picioare și gata de a părăsi biroul Afacerilor Recomandate, de la cel de al doilea etaj pe cheiul Orfèvres 36.

— Vrei să mă aștepți o clipă ? întrebă Aimé. Este Jeanette.

Boris se reașeză la propria lui masă, unde se îngrămădeau hârtii, dosare, telexuri și ziare. Birourile lui Robert și Tardet erau goale, din cauza anchetei de la Versailles asupra unor domni în afara oricăror bănuieli și decorați în marea lor majoritate, care organizau petreceri speciale unde fetițe și băieței erau personaje principale, cu sau fără voia lor.

— De unde dracu' vrei să știu unde se află cheia aia blestemată ? începu Brichot să se enerveze la telefon.

— Ai putea să-mi vorbești pe un alt ton ! îi replică Jeanette de la capătul celălalt al firului.

– Scuză-mă, cedă Brichot. Dar îți spun cu mâna pe inimă că nu știu unde naiba s-a băgat cheia aia.

– Iar începi ?

– Nu, dar voiam să spun...

De cinci minute Aimé se certa cu Jeanette, soția lui, la telefon pentru că ea susținea că el luase cheia de la mașină în această dimineață și el susținea contrariul. De altfel, el se căutase prin toate buzunarele fără să găsească nimic.

– Ia un taxi, spuse el până la urmă, este singura soluție.

Janette se hotărâse să facă câteva curse prin Paris, pentru a reînnoi garderoba gemenelor sale, Rose și Colette. Numai că iată, chiar în momentul în care să iasă din casă, imposibil de găsit cheia de contact ! Cel puțin așa înțelesese Boris din ceea ce răspundea Aimé.

– Ia un taxi la dus și altul la întors, reluă Brichot. Și o să căutăm împreună, diseară, porcăriile alea de chei !

– Mémé !

– Îmi pare rău, suflă Brichot învins.

Vorbind, el se răsturnase pe scaun, balansându-se. Băgă cu un gest mașinal mâna dreaptă în pantaloni și scoase încet un obiect metalic și lucitor pe care-l privi aiurit.

Cheia pe care se jurase că n-o luase !

O băgă imediat în buzunar, ca și cum Jea-

nette, la capătul celălalt al firului, ar fi putut să-l vadă. Boris zâmbi discret.

– la un taxi, te rog, făcu el cu o voce mai puțin sigură. Nu-i nici o problemă, dragă, te asigur.

În acel moment se aprinse un beculeț roșu la combina telefonică de pe biroul lui Boris.

Acesta apăsă pe butonul corespunzător beculețului și ridică receptorul.

Apoi mâzgăli repede la dictarea celui care-i vorbea.

Aimé și el închiseră aproape în același timp.

– M-am săturat de povestea asta cu cheia ! mormăi Brichot și mai furios din cauză că se simțea vinovat.

Boris flutură hârtia pe care tocmai o scrisese :

– Era serviciul de evidență, anunță el. Am numărul pe care-l căutam, nu-i prea departe ! Vino, Baba ne așteaptă.

Trecând prin ușa dublă a biroului șefului Brigăzii Mondene, se intra într-o ceață deasă, care nu avea nimic de a face cu capriciile meteorologice ; Comisarul divizionar Charlie Badolini era în toane bune, toane în care dădea frâu liber tabagismului său dezlănțuit. Din punct de vedere al gudronului și altor materiale cancerigene, era probabil un dezastru, dar cel puțin nu mai trebuia să suporți verbele și crizele de nervi care cădeau în rafale pe

subordonați, de fiecare dată când încerca să se lase de fumat.

Căutările din garsoniera lui Fabrice Michelet nu duseseră la mare lucru. Nici carnet cu adrese, nici măcar portofelul cu hârtiile lui de identitate. Cel care îl omorâse părea să fi pus mâna pe toate lucrurile interesante.

Scotocind peste tot, Boris sfârșise totuși prin a găsi, în fundul buzunarului unui bluzon al mortului, un tichet de parcare. Ceea ce tindea să indice, primo, că Fabrice Michelet poseda o mașină și secundo, că ea fusese garată în subsolul bulevardului Montparnasse. Era mai bine decât nimic, dar cum nu aveai talonul mașinii lui Michelet, dispărut împreună cu alte acte, și pentru că parcajul era vast, cel mai rapid era să te adresezi Prefecturii de poliție, serviciului de evidență a circulației. De acolo îi parveniră semnalmentele Mini-Austinului ce aparținuse lui Michelet.

— După părerea mea, n-o să ajungi prea departe cu asta, murmură Charlie Badolini, cu vocea cavernoasă a marilor fumători. Își plasă o țigară în colțul drept al gurii :

— Viața amărâtului ăsta n-o să vă ducă nicăieri. Avem acum trei cadavre pe cap și doar expertiza balistică ne va răspunde prin nu sau da, dacă au fost răpuși de aceeași armă. De altfel cei de la radio nu se înșeală. Ați auzit informațiile de azi-dimineață ? Presa n-a avut

încă timp să afle noutatea, dar să vedeţi ziarele de seară şi cele de mâine dimineaţă !...

Furios, Boris îşi înfundă pumnii în buzunarele bluzonului său de piele neagră.

– Consideraţi c-ar trebui să cercetăm tot ceea ce este legat de prinţesă, murmură el. Efectiv, din această dimineaţă avem trei cadavre. Samantha Meeshaert, animatoarea care a fost prima victimă, ne-a condus spre localurile de animatoare „Delices Club" şi „Las Vegas", care localuri ne-au condus spre proprietara lor : prinţesa. Dar dacă urmărim ordinea cronologică a crimelor, Fabrice Michelet a fost ucis înainte de Fédérique de Souska. Cred că autopsia va confirma. Probabil ieri după amiază. Deci, pentru a urma ordinea cronologică, el trebuie atacat pentru început.

Brichot ridică arătătorul :

– Oricum, continuăm ancheta legată de prinţesă. L-am chemat adineauri pe maestrul Défourray, avocatul care s-a ocupat de cumpărarea acestor baruri de curve, scuzaţi-mi expresia. Din nefericire, este plecat pentru trei zile în provincie şi nu se întoarce decât joia viitoare la Paris. Inutil să vă mai spun că mi-am aranjat o întâlnire cu el în momentul sosirii.

Charlie Badolini trase jumătatea ţigării lui cu o singură inspirare :

– Şi în aşteptare, ce-o să faci ? întrebă el în direcţia lui Brichot.

În spatele lentilelor groase de miop, privirea lui Aimé Brichot sticli de indignare ; genul „Ce-ți închipui, că o să stau cu mâinile în șolduri ?"

– În așteptare, răspunse el cu o mare demnitate, inspectorul Corentin și cu mine am hotărât să ne împărțim sarcinile. În timp ce el va ancheta asasinarea lui Michelet, eu îmi voi băga nasul în lumea celor două localuri a căror proprietară era prințesa. O moștenitoare milionară care se reciclează în codoașă și care se lasă omorâtă scurt, este o treabă care prea iese din obișnuit ca să nu merite explicații.

Badolini îl aprobă cu ochii pe jumătate închiși :

– În orice caz, făcu el, aceste operațiuni ascund ceva.

– N-ar fi trebuit să v-o spun, domnule divizionar, întări Brichot. Studiind dosarele care privesc cele două operațiuni, cumpărarea lui „Delices Club" și cea a lui „Las Vegas" am observat, primo, că maestrul Défourray a obținut un preț extraordinar de scăzut din beneficiul prințesei – ceea ce ne face să pledăm pentru competența lui profesională – și, secundo, că erau în curs de negociere și clădirile care adăposteau aceste stabilimente. Aici înțeleg eu din ce în ce mai puțin. Imobile'e în chestiune sunt într-o stare foarte proastă, prost întreținute. Apartamentele sunt mai curând

dărăpănate și sunt locuite de oameni, în ma rea lor majoritate, insolvabili...

– Da, este ciudat, cedă Charlie Badolini, nu văd ce interes avea Frédérique de Sousko să cumpere astfel de localuri...

– Dacă-mi permiteți, murmură Brichot, nu este obligatoriu să existe compatibilitate între statutul social al prințesei și faptul că ea devenea proprietara unor localuri de noapte. De fapt, poți foarte bine să fii proprietara unei întreprinderi alimentare, fără să fi pus niciodată în gură ceea ce produce ea. Bineînțeles, că este o întrebare la care maestrul Défourray va răspunde poate fără probleme, dezlegând astfel misterul. Dar în așteptare...

Badolini se ridică și merse spre fereastră, cocoțat pe pantofii lui cu talonete, în speranța deșartă că va câștiga cei câțiva centimetri care-i lipseau. Sena curgea : apa ei avea o culoare neobișnuită. Galben sulfuros. Cu reflexe aproape fosforescente care aduceau cu culoarea cerului gri plumburiu.

– În afara acestor operațiuni imobiliare, murmură el, ce mai aveți ? Trei morți și un ucigaș potențial, cu statură de dulap cu două uși și care făcea pe gigolo-ul la dans, ieri seară... Mai ales că ați avea greutăți să convingeți pe cineva că el a omorât-o pe prințesă, dat fiind faptul că l-ați văzut, cu propriii voștri ochi, părăsind victima care părea într-o formă excelentă, nu-i așa ?

– Este o întrebare pe care am intenţia s-o lămuresc, răspunse Boris.

– Cum ?

– Din două lucruri, unul este adevărat : sau asasinul era deja în apartamentul prinţesei, ieri seară, când tipul cu smoking a plecat, şi atunci trebuie să presupunem existenţa unui al doilea bărbat, sau „dulapul cu două uşi", după ce a părăsit-o pe doamna de Sousko, s-a întors la ea. Cum ? Nu ştiu încă, dar o să rezolv eu misterul.

– N-o să fim mai avansaţi ca acum, suspină Charlie Badolini. Şi dacă n-o să-l găseşti pe acest tip cu arma care a omorât-o pe prinţesă, vă va fi foarte greu să-i dovediţi vinovăţia. În afară de asta, colecţia superbelor amprente digitale pe care le-a prelevat identitatea judiciară din strada Albéric-Magnard nu dovedeşte nimic. Acel tip, chiar dacă este vinovat, nu avea nici un motiv să le şteargă din moment ce voi l-aţi văzut cu ea. Dimpotrivă. Aş spune chiar că voi amândoi sunteţi cel mai bun alibi al lui. Martori beton-armat care-i pot dovedi nevinovăţia ! Ceea ce nu este lipsit de un oarecare simţ al umorului negru, dacă cumva el este ucigaşul...

– Cam aşa,, făcu Boris sumbru, puţin entuziasmat la gândul că ar putea să servească drept alibi pentru un criminal.

Îşi mişcă maxilarele ca şi cum ar fi sfărâmat ceva invizibil.

– Necazul este, reluă Charlie Badolini, cu ironie amară, că în general un alibi se poate anula. Dar dat fiind faptul că alibiul sunteți chiar voi...

– Ar trebui să găsim altceva, domnule divizionar, completă Boris.

Afară, când se despărțiră pe trotuarul cheiului Orfèvres, era ora paisprezece și douăzeci. Lumina care cădea din cer semăna cu aceea a unui proiector uitat într-un studio de cinema, părăsit de cinci ani.

– Lumea este cu susul în jos, suspină Brichot. Eu îmi tocesc pingelele în casele de curve, în timp ce tu...

– Spune, chiar ai intenția să-ți tocești în continuare pingelele pe acolo, Mémé ? Crezi că este o atitudine corectă din partea unui tată de familie ?

Brichot își strâmbă vârful nasului, ceea ce-i împrăștie mustața în toate sensurile.

– Termină cu bancurile, te rog ! Numai când mă gândesc că expertiza balistică ar putea să descopere că cele trei victime nu au fost omorâte cu aceeași armă și îmi vine să-mi iau câmpii. Pentru că, în acel caz, toată supoziția noastră se duce dracului, nu crezi ?

– Nu mă gândesc decât la asta, murmură Boris.

– Gloanțele care au omorât-o pe animatoare, pe Michelet și pe prințesă, sunt singura

legătură între cele trei crime, pentru că la animatoare şi la Michelet s-a avut grijă ca să dispară amprentele, contrar a ceea ce s-a petrecut la prinţesă.

Boris ridică din umeri :

– Chiar vrei să-mi distrugi moralul, Mémé ? N-am cercetat încă toate pistele. Aşteaptă puţin înainte de a te văicări, O.K. ?

– O.K. ! Pe mai târziu, Boris.

Făcură câţiva paşi în direcţii diferite. Pe urmă Boris se întoarse :

– Mémé, dacă nu ne vedem până mâine dimineaţă, pot să-ţi dau un sfat ?

– Poftim ?

– Cheia de contact de la maşină. Gândeşte-te la ce-ai să-i spui Jeanettei când o să te întorci, diseară !

CAPITOLUL X

Parkingul subteran din bulevardul Montparnasse semăna ca două picături de apă cu alte mii de parkinguri subterane din lume : miros vag de urină și hidrocarbură amestecate, bălți de ulei pe podea, neoane chioare pe tavan, pereți coșcoviți din beton gol. Și o linie fără de sfârșit de hodoroage care, sub această lumină de sfârșit de lume, păreau epave abandonate de secole.

Cea mai prăfuită, cea mai hodorogită din toate, era probabil Austinul defunctului Michelet, pe care Boris sfârșise prin a-l găsi după o jumătate de oră, la cel de al patrulea subsol, în spatele unui stâlp de beton de două ori mai gros ca ea.

Era un soi de ruinătură mâncată de rugină. Când Boris deschise portiera din stânga, mânerul îi rămăsese în mână și, un pic mai târziu, plafoniera se desprinse din tavan și-i căzu la picioare.

Cu energia disperării, scotoci mașina cu minuțiozitate, scoțând covoarele, smulgând scau-

nele, demontând plăcile tapisate din interiorul uşii. Pe urmă, luptând contra deprimării, trecu la portbagaj.

Înăuntru, era o mapă de carton cu desene pe care o desfăcu cu febrilitate. Se aflau vreo douăzeci de fol de desen. Unele absolut goale, altele acoperite cu crochiuri sau desene mai îngrijite, în creion sau cărbune.

Boris îşi aduse aminte de crochiurile prinse cu pioneze pe pereţii garsonierei tânărului, copii de busturi antice, cărora nu le dăduse prea mare importanţă pe moment. În mapa pe care o descoperise în fundul portbagajului Austinului, erau câteva schiţe desenate în acelaşi stil academic şi scolastic ca cele din locuinţă ; se mai aflau şi câteva nuduri făcute de o mână conştiincioasă, dar fără geniu. Reprezentau femei greu de identificat, deoarece feţele lor erau neterminate. Totuşi, una dintre ele îi atrase atenţia.

Era o femeie înaltă, cu sâni uimitor de dezvoltaţi. Se pare că-i plăcuse lui Michelet pentru că o desenase de o duzină de ori, sub toate unghiurile, în timp ce celelalte nu erau făcute decât o dată sau cel mult două ori.

În mijlocul desenelor, Boris reperă o legitimaţie din plastic. Era un permis pe numele lui Fabrice Michelet, membru al atelierului Petit-Moulin de pe strada Delambre.

Puse la loc în carton toate documentele, le legă și-și spuse că de acum, știa sigur cu ce va fi ocupat în următoarele ore.

Apoi se grăbi să părăsească subsolul cu tavan jos și întunecos, a cărui umiditate se lipea de el ca o manta. Locul ideal, gândi Boris, pentru a împinge la sinucidere un depresiv.

*

* *

In aceeași clipă, într-un studio mansardat din strada Ecoles, deschis spre cer prin două geamlâcuri lărgite, Justine Buisson își câștiga pâinea cu sudoarea frunții.

Era un fel de a zice. De fiecare dată când se întâlnea cu Florent Soulé director comercial al unui mare magazin de electrotehnice, ea slăbea mai multe kilograme. Din fericire, nu se vedeau decât de două ori pe lună ! Și de fiecare dată, două ore, nici un minut în plus De la ora paisprezece la șaisprezece. Apoi, ea-l expedia fără nici un fel de menajamente la treaba lui, căminul lui, nevasta lui și la cei cinci copii ai lor. Îl scuipa în față când dădea să iasă. Și nu la figurat, ci la propriu, dacă se poate spune ; făcea parte din înțelegerea lor. Spăla putina, încântat. Avea la dispoziție cincisprezece zile ca să-și readucă în minte aceste două ore minunate.

Ea stătea deci în mijlocul micii camere, cu mânerul unui bici în mână și se pregătea să-l lovească din nou pe bărbatul gras, legat cu cătușe de un fel de fotoliu care semăna teribil cu un scaun electric din camera morții a închisorilor americane.

Biciul de piele sfâșie aerul șuierând înainte de a se încolăci în jurul coapselor groase ale directorului comercial. Acesta scoase un scheunat de scroafă sodomizată de un vier îndopat cu excitante, dar bula mare din plastic transparent, o minge cu steluțe în interior, pe care ea i-o înfundase în gură și-i distanțase maxilarele, îl împiedica să grohăie.

Între coapsele lui roz ca niște jamboane, sexul lui ridicol și răsucit avu o ușoară tresărire.

Justine, mascată, de nerecunoscut în combinezonul de cauciuc negru, de unde ieșeau printr-un fel de hublouri, sânii ei mari, și mai jos, printr-o deschizătură în triunghi, tufa brunetă a pubisului, se dădu înapoi trei pași.

Din nou biciul atinse coapsele bărbatului burtos, lăsându-i urme maronii.

Sub burta imensă a lui Florent Soulé, penisul avu o tresărire mizerabilă.

– Porc nenorocit ! răcni Justine cu cât de multă convingere putea.

Directorului comercial îi curgeau balele în jurul bulei care-i astupa gura. Pe frunte, unde era lipit părul lui blond și rar, îi curgeau pi-

cături mari de sudoare. Se smucea încercând să scape din cătușe și acestei pedepse pe care atât de mult o dorise și pentru care plătea scump.

„Trosc !" Biciul parcurse din nou traiectoria sa scânteietoare. Sub costumația cea neagră, Justine transpirase și ea. Își punea tot sufletul în această conștiință profesională, repetându-și mereu, că în curând va termina cu clientela ei masochistă și alți detracați cu care, de când nu mai juca în filme porno, încerca să-și rotunjească veniturile.

Acele ședințe de supt la filmările lui Kallikokkos și câteva ore de pozat, în fiecare săptămână, într-un atelier de desen, de abia îi ajungeau să trăiască. Mai ales că trebuia să mai și plătească hogeacul din strada Ecoles. Pentru douăzeci și cinci de metri pătrați la etajul șase, trebuia să plătească patru mii de franci pe lună... și se aștepta la o nouă mărire, din cauza cartierului ! Slavă Domnului, acum știa că problemele sale erau pe punctul de a dispare. În câteva zile. Curând... Foarte curând.

O nouă lovitură de cravașă îl făcu pe bărbatul cel gras să se îndoaie dezgustător.

Dar „aceea" începuse să-i vină. Din cauză că era tăbăcit, lui Florent Soulé începea ușor, ușor să i se scoale.

Prin fantele măștii negre care îi acoperea fața, Justine urmărea fenomenul. Sub burta

directorului comercial, penisul rozaliu se scula foarte greu. Alunecând, pielea prepuțului se dădea la o parte, și glanda violacee își arăta nasul cu timiditate.

Încă un efort, își spuse ea. Cravașa plesni o dată, de două ori, de trei ori. Pielea coapselor lui Soulé se înroși și ieși un pic de sânge. Ochii îi ieșiră din orbite.

Ea suspină. Nu era încă prea târziu !

Desfăcu cătușele și-i smulse bula din gură clientului său. Pe urmă, arătând spre parchetul studioului cu mânerul biciului, urlă :

– Porcule ! Ai văzut ce-ai făcut ? În patru labe ! Imediat. Șterge. Cu limba !

Directorul comercial se azvârli la pământ, tremurând cu toată grăsimea lui gelatinoasă și cu limba scoasă, începu să-și lingă sperma pe care o răspândise pe jos. Justine își puse piciorul gol pe bucile enorme ale individului, ca un gladiator pe un animal sălbatic, pe care tocmai îl învinsese.

– Linge, porcule ! Nu vreau să văd nici o urmă.

– Da, stăpână, murmură Florent Soulé.

Pe urmă el se ridică. Ea-l examină cu scârbă. Membrul său pendula din nou, epuizat de efortul pe care-l făcuse. Ea-l apucă și-l strânse făcându-l să urle, simțind în palmă zbaterea lui înfricoșată ca aceea a unei păsărele captive. El tăcu, cu fața crispată de durere.

– Rahat ce ești, scăpă Justine dându-i drumul.

– Da, stăpână, gemu el.

– Trage-mi limbi, acum, făcu ea desfăcându-și picioarele. Dă-i drumul !

El se repezi spre burta ei, din nou în patru labe, cu limba îndreptată spre triunghiul negru din costumația Justinei de unde apărea pubisul ei și crăpătura ei intimă.

O linse multă vreme, o devoră cu venerație, cu adorație. Ca și cum între picioarele Justinei s-ar afla izvorul vieții.

Dar tânăra femeie avea gândul aiurea. Ea-și stabilea planul pentru sfârșitul zilei. Îi mai rămânea o oră până la ședința de pozat de la atelierul Petit-Moulin din strada Delambre.

Știa cum s-o întrebuințeze. De cum plecă Florent Soulé (nu fără a-i lăsa trei mii de franci lichizi, cât îi plătea pe ședință) ea se spălă, se machie, se îmbrăcă și coborî să mănânce ceva la o braserie din bulevardul Saint-Michel. Înghiți în grabă un sandvici cu crabi și roșie și ieși. Afară, chemă un taxi și-i spuse s-o ducă în cartierul Invalides.

Era ora șaisprezece și cincisprezece minute, noaptea era aproape, cețoasă și tulburătoare, deasupra Parisului.

Avea mare chef de o injecție cu heroină, dar nu era momentul ; trebuia să-și mențină mintea clară.

CAPITOLUL XI

De obicei, Donatien Strogof nu mergea cu mâna goală la astfel de operațiuni. Nu acționa de unul singur, prefera tămbălăul cât mai mare. Avea o echipă pentru asta, skinheads recrutați prin mahalale, o bandă întreagă, o duzină de tipi care vagabondau prin Sarcelles și care se ridicau în masă la comanda lui, dacă le azvârlea un pic de „mălai". Atunci ei năvăleau asupra obiectivului semănând groază ; ai fi zis că este o divizie a Reichului. Spărgeau cauciucurile tuturor mașinilor din cartier, dădeau foc la tomberoanele cu gunoi, spărgeau geamurile caselor și atacau ușile cu bare de fier și scările cu topoarele. Cum majoritatea imobilelor erau locuite de bătrâni, nu era neobișnuit ca după retragerea lor să se găsească unul sau două cadavre pe trotuare, decedate din cauze „naturale" adică moarte din cauza fricii, atinși de crize cardiace.

Visul lor era Apocalipsul. Când locatarii unei clădiri rezistau, ei își doreau să fi putut acționa ca în Beyrut... Se ia un camion mare, se

umple cu explozibil, se apasă pe accelerator și se direcționează spre vizuina inamicului. Totul sare în aer... Masacru general și ești liniștit...

Dar Dodo Strogof găsea că asta ar face prea mare dezordine și Malamurdo s-ar fi putut să nu fie mulțumit.

El prefera ca totul să se facă cu menajamente. Dacă oamenii nu voiau să părăsească un imobil, se începea în mod clasic : distrugerea canalizării, tăierea apei și a gazului, stricarea instalației electrice și secționarea liniilor telefonice.

Dacă rezistau la acest tratament, li se zideau ușile în plină noapte. Și dimineața, dacă voiau să iasă, se trezeau cu nasul în fața unui zid de beton.

În acest stadiu, majoritatea își făceau valizele și acceptau banii lui Malamurdo, noul proprietar.

Ultimii care rezistau făceau obiectul unui tratament aparte. Pentru început, li se puneau niște coșciuge pe paliere. Pe urmă apăreau incendii neașteptate. În sfârșit, tot noaptea, li se distrugeau treptele scărilor.

Când trebuiau să iasă și apoi să se întoarcă pe coarda cu noduri, înțelegeau că petrecerea s-a sfârșit. Figura cu scara nu dădea greș niciodată.

Nu se ajunsese încă la asta cu acel imobil vechi din strada Mathias, în arondismentul

XIX, nu prea departe de la Villette, un cartier în plină efervescență, unde metrul pătrat valora aur.

De altfel, aici nu rămăseseră decât două familii. La etajul doi, o familie de hippy, cărora la momentul potrivit li se va da câte un șut în fund. La al cincilea etaj, o femeie de origine algeriană cu fetița ei.

Nimeni altcineva.

Imobilul se înălța în fundul unei curți pavate, ca un monument al disperării. Apartamentele libere fuseseră zidite. Dodo Strogof urcă la etajul cinci și sună politicos la o ușă.

Văzu o umbră care se lipește de broască și apoi auzi o voce de copil care întrebă :

– Cine este ?

Ar fi trebuit să răspundă că este Moș Crăciun, dar zise pur și simplu fetiței că vrea s-o vadă pe mama ei.

Copilul, care avea șapte sau opt ani, întredeschise ușa. Era o fetiță adorabilă, îmbrăcată într-o pijama roșie, și Dodo Strogof o bătu prietenește pe obraz.

– Mama se spală pe cap, îi explică fetița.

– Ei bine, o s-o aștept, făcu Strogof.

Malamurdo îl avertizase că, de data asta, era o treabă care nu punea probleme. Naïmo Derogy, de origine algeriană și de naționalitate franceză, căsătorită cu un francez și apoi divorțată, se va înmuia, după el, la prima amenințare. Era doar o misiune de rutină, în aș-

teptarea maestrului Défourray, la care Dodo trebuia să se ducă joi, când avocatul urma să se întoarcă din călătoria sa în provincie.

Din localul său minuscul și sumbru din strada Chemin-Vert, în spatele Bastiliei, Auguste Malamurdo exersa de ani de zile una dintre cele mai mănoase profesiuni (din cauză că nu era reglementată) : aceea de negustor de bunuri. În jungla imobiliară a Parisului, în mijlocul evoluției fantastice a prețului metrului pătrat, el evolua cu răbdarea unui păianjen care-și țese pânza. Strogof nu-l văzuse decât o singură dată, în urmă cu un an și jumătate, dar fusese impresionat de acest omuleț cu ochi pătrunzători, gură strânsă și gât chel și roșu ca de vultur pleșuv. De atunci, comunicau doar la telefon. Cât despre bani, după fiecare misiune, aceștia îi parveneau lui Dodo Strogof prin intermediul unei căsuțe poștale, pe numele său. Dar Dodo știa că el este o simplă rotiță a uriașului mecanism pus în funcțiune de agentul imobiliar. Malamurdo avea antene complice în administrație, ceea ce-i permitea să realizeze operațiuni ultra-complicate, de care Strogof nu avea decât o vagă idee. În unele cazuri, ca aici, în strada Mathias, se punea problema de a scoate afară pe ultimii locatari ai unei case pe care Malamurdo o cumpărase cu șase milioane de dolari ca imobil de locuințe și pe care urma s-o vândă cu optspre-

zece milioane de franci, când va fi transformată în localuri comerciale.

O treabă care ar fi fost irealizabilă, dacă Malamurdo n-ar fi avut la mână doi funcționari ai serviciilor orășenești, unul la Prefectură și altul la Serviciile de avizare a construcțiilor, și un notar gras plătit pentru a închide ochii asupra nenumăratelor anomalii din dosarele de transformare a imobilelor de locuit în birouri : ștampile false, imitații de semnături, date fanteziste și așa mai departe.

În alte cazuri, proceda în mod contrar. În cartierul Bastiliei, unde prețurile creșteau vertiginos de când se construise noua operă, Malamurdo recumpăra vechi localuri comerciale, fabrici, uzine, birouri, și le transforma în apartamente ultra-moderne, având beneficii de zeci de milioane la predarea la cheie.

Toate acestea se făceau cu mari derogări. Probabil cel mai iubit cuvânt din limba franceză de către Malamurdo era : derogare, un cuvânt magic !

— Când ai un notar bun, îi explicase el lui Strogof, un arhitect bun, câteva relații bine plasate în administrație, se fac miracole cu aceste derogări...

Unde mai pui că în tot Parisul, nu erau decât opt nenorociți de inspectori ai Prefecturii, care controlau cele douăzeci de arondismente, pentru a descoperi fraude !

În culoar, Strogof nu trebui să aştepte decât câteva minute. Naïma Durogy apăru, ieşind din baie, cu un prosop înfăşurat în jurul capului.

Ea înţepeni văzându-l pe individul enorm care ocupa tot spaţiul.

— Cine sunteţi dumneavoastră ? bâlbâi ea. Cine v-a lăsat să intraţi ?

— Chiar drăguţa dumneavoastră fetiţă, răspunse Strogof surâzând cu toţi dinţii.

Cu un gest nervos, tânăra femeie îşi desfăcu şervetul şi minunatul său păr negru i se răspândi în şuviţe umede, pe umeri. Brusc, el o găsi foarte pe gustul lui, cu ochii ei negri şi mari cu reflexe aurii, buzele roşii un pic bosumflate, tenul mat şi în special aceste două umflături pe care le ghicea prin întredeschizătura halatului său alb, aceşti doi sâni grei ale căror aureole, gândi el, trebuiau să fie ca nişte medalii de bronz.

Dorinţa îl cuprinse, aducându-i sângele în faţă.

— Vin din partea domnului Malamurdo, făcu el cu o voce răguşită, dar putem aranja noi amândoi. Pot să-i spun că nu te-am găsit, şi aşa, o să mai câştigaţi timp... Sunt sigur că avem o grămadă de lucruri de vorbit, tu şi eu, murmură el cu aceeaşi voce voalată. Tu vrei să stai aici cât mai mult timp şi eu n-am nimic împotrivă, dacă mă laşi să-ţi pipăi nişte aceste comori...

El ajunsese lângă ea, acum, și respirația îi șuiera. Ea stătea țeapănă, buzele îi tremurau, dar nu părea să-i fie frică.

Dimpotrivă, ea îl înfruntă :

— Câte săptămâni am răgaz contra unei... ?

— Contra unei ședințe de amor ? surâse Strogof. Să spunem o lună, îți convine ?

Ea reflecta.

— Nu pot mai mult, reluă el cu sinceritate. Domnul Malamurdo este patronul, nu eu. Știi foarte bine că doc-ar fi după mine, te-aș lăsa până la anul viitor în acest spațiu vital pentru tine.

Ochii femeii se umbriră.

— Foarte bine, făcu ea. Vino.

Ea-l conduse până la camera din fund a cărei fereastră era mascată de o perdea îngălbenită și perforată de țigări.

— O clipă, reluă ea.

Se asigură că fetița ei este în camera de zi, cu ochii lipiți de televizor, pe urmă reveni.

În momentul în care închise ușa, ea lăsă să-i cadă halatul și goliciunea ei radioasă apăru în fața ochilor lui Strogof care clipi nervos.

— Rahat ! fu singura vorbă pe care o putu rosti, strangulat de dorință.

Vârfurile sânilor tinerei femei, mari, conici, alungiți, îl fascinau în mod deosebit. Două piramide de aromă, cu sfârcurile îndreptate către el.

Mai jos, sub burta sa rotunjită, era o tufă de păr sălbatic, lată cât amândouă mâinile lui și neagră ca noaptea.

– Ce mai aștepți ? îl întrebă ea cu un început de nerăbdare. Trebuie să-i pregătesc cina fetei mele.

Ea avansă, înfruntându-l cu o brutalitate calculată.

– Dacă vrei să-ți golești glandele, fă-o. Ești aici ca să ne regulăm, nu ca să începem o poveste de dragoste.

Cu gâtul uscat, mâini tremurătoare, Strogof trebui să facă un efort ca să se ridice și să-i apuce sânii, masându-i carnea caldă cu o emoție aproape necunoscută până atunci.

CAPITOLUL XII

Taxiul o depuse pe Justine la intersecția bulevardului Latour-Maubourg cu strada Grenelle.

— Drace, fluieră ea, a făcut un drum mai lung decât îl credeam, nenorocitul.

La prețul la care ajunsese metrul pătrat în arondismentul XII, un apartament, aici, în această clădire somptuoasă, trebuia să valoreze o adevărată avere.

Se învârti câteva clipe în jurul imobilului unde locuia Edouard Sammécoult, a cărui ușă era bineînțeles închisă și controlată cu un cod digital. Ultimul etaj, în terasă, avea aerul magnific. Se ghicea, sub cerul liber, o adevărată pădure de plante verzi, plantate în jgheaburi și ghivece.

Așa după cum se aștepta, cineva se apropie de ușa de intrare ; un tip care cunoștea combinația codului. Se apropie și ea, luându-și o mutră cât mai nevinovată cu putință. Era îmbrăcată cu același compleu alb, foarte clasic, iar mantoul ei de panteră o făcea să semene

a orice, numai o hoaţă care vrea să opereze locurile, nu.

– Bună ziua, făcu ea cu un surâs larg.

Omul, gen industriaş sau medic la modă, se întoarse, o privi găsind-o pe gustul lui şi îi răspunse la salut. Se dădu la o parte ca s-o lase să intre în holul susţinut de coloane de marmură roşie.

El locuia la primul etaj, ceea ce explică de ce nu luă el ascensorul, lăsând-o pe Justine să examineze lista cu locatari, care era lângă loja portăresei.

Familia Sammécoult, Edouard şi Myriam, erau afişaţi ca locuind la ultimul etaj, cel de al şaptelea.

Cel de pe terasa imensă pe care ea o văzuse de jos.

Din ce în ce mai bine, gândi ea. Pe palierul mochetat în albastru al celui de la şaptelea etaj nu era decât o uşă dublă enormă, din stejar lăcuit şi suficient de largă ca să treacă o trăsură cu cai cu tot. Perfect, îşi zise ea. Sammécoult era plin de bani, nici că se putea mai bine! Apartamentul lui, în terasă, ocupa toată suprafaţa imobilului, pe puţin trei sute de metri pătraţi...

Pentru a evita să fie văzută, ea reluă ascensorul şi coborî. De-abia ajunse la parter, că ascensorul fu chemat sus. Ea se aplecă şi-l văzu urcând la şapte. Când auzi zgomotul uşii metalice care se închidea, ea se grăbi afară,

făcu câțiva pași spre dreapta și se așeză în fața vitrinei unei farmacii, ca să supravegheze ușa imobilului.

Într-un târziu, ieși o femeie. Înaltă, suplă, foarte elegantă, într-un mantou lung de vizon. Era încântătoare.

Soția lui Edouard, își zise Justine cu o ură surdă.

Făcuse bine că întreprinsese această anchetă. Nimic nu era mai indicat pentru a căpăta energia de a lovi și a-i face să cadă, decât spectacolul bunăstării altora.

În noaptea neagră și lipicioasă, ea se îndreptă cu un pas rapid spre stația de taxiuri din capătul esplanadei Invalides.

Boris scutură din cap, întrebându-se ce căuta aici, în ambianța ciudată a acestui atelier de desen supraîncălzit din strada Delambre.

„M-am înșelat, gândi el. Hobby-ul lui Fabrice Michelet se pare că nu are nici o legătură cu cauzele pentru care este mort. El vrusese să devină pictor, sau îi plăcea să se zgâiască la fetele în pielea goală, făcând schițe : dar nu pentru asta l-au omorât. Atunci ?..."

Necazul era că asasinul (presupunând că este același „dulap cu două uși" de la Salonul de dans, cu gropiță în bărbie) deja poate că trecuse mai multe granițe. Boris verificase la Arhive : nici un răufăcător cu semnalmentele tipului cu smoking. Era poate un ucigaș venit

din altă parte. Un zburător, cum se spune, sosit special din străinătate ca să execute o serie de contracte și care plecase imediat.

– Atenție, Sylvie, strici pozatul !

Dinspre stânga, țâșni o voce. Era a unui tânăr cu părul semilung, maieu roșu și jeanși uzați, așezat pe un taburet ca și ceilalți. Cartonul lui de desen era plasat între genunchi și pe un fel de bară orizontală din lemn sprijinită pe două picioare de metal, la circa un metru de sol. Aceste bare țineau loc de șevalete. Boris avea și el unul din acestea în fața lui ; pusese cartonul de desen al lui Fabrice Michelet și, având deasupra o foaie de hârtie de desen, încerca să treacă neobservat, desenând ca toți ceilalți.

– Am o crampă la gambă, protestă fata.

Ea era frumoasă, dar avea sânii prea mici, ai căror vârfuri mari și dure păreau disproporționate prin contrast. În picioare, în echilibru pe un picior, celălalt îndoit spre fund, era sprijinită de o ridicătură acoperită cu un cearșaf dubios. Cu capul aplecat spre dreapta, ea se oferea într-un tablou care nu era neapărat erotic, dar care sfârșea prin a fi înduioșător – goliciunea ei era neobișnuită în mijlocul acestor tipi îmbrăcați și lucrând în liniște.

– Și pe urmă, îngheț, ce mai vrei ! Întotdeauna este la fel !

Fără să miște, cu capul aplecat, privind în gol, ea-și continua plângerile : micul radiator

pus lângă ea o făcea să şiroiască de sudoare dar n-o împiedica să tremure din cauza curentului.

– Dacă vreţi modele care să nu mişte, n-aveţi decât să desenaţi mere, termină ea.

– Cel puţin, merele le poţi mânca după aceea, glumi unul dintre artişti. În timp ce tu...

Ea râse şi pântecul îi tresări. Boris văzu mişcându-i-se părul des al pubisului, mai întunecat decât restul, pentru că se întindea în mijlocul unei pete albe triunghiulare, lăsată de costumul ei de baie după bronzat.

– Ţi-ai rupe dinţii, spuse ea râzând, de aceea nu sunt eu comestibilă ! Şi-n afară de asta, mie-mi place să aleg, înţelegi ?

Sosind, adineauri, la atelierul Petit Moulin din strada Delambre, Boris Corentin se prezentase directorului şi încercase să-i smulgă câteva informaţii despre Fabrice Michelet. Fără a obţine nimic interesant, directorul necunoscându-l pe Michelet, decât din vedere.

El îi arătase desenele tânărului. Nuduri, bine înţeles. Directorul ridicase din umeri, neacordându-le decât o privire dezgustată :

– Nu s-ar putea spune că sunt capodopere, murmurase el. Desenele acestui individ sunt prea stângace ca să poţi identifica modelele.

În orice caz, cea pe care Michelet o desenase de mai multe ori şi pe care păruse s-o prefere, cea cu sânii mari, sigur nu era această femeie brună şi slabă care poza pe estradă,

arătându-şi pieptul adolescentin. Cu acordul directorului, Boris se instalase într-un loc gol, în fundul sălii, ca să cunoască atmosfera.

Deasupra plafonului de sticlă, pătat de murdăria porumbeilor, care forma acoperişul înclinat al atelierului, se lăsase noaptea. Mai multe becuri luminau corpul fetei ce stătea tot în echilibru, într-un picior.

Brusc, aceasta îşi fixă ochii pe o pendulă din fundul sălii şi anunţă :

— Cele trei sferturi de oră s-au terminat.

Trupul ei, înţepenit până atunci, se animă. Piciorul pe care-l ţinea sub fund alunecă la podea şi ea se aşeză pe un scaun, cuprinzându-şi cu braţele genunchii dureroşi din cauza nemişcării.

Asta era regula : pauză după pozat. Trei sferturi de oră de pozat, un sfert de oră pauză şi se începea din nou.

Boris sări pe estradă :

— Scuză-mă, spuse el cu o voce care întrerupse murmurul studenţilor, sunt de la poliţie. Nu vă neliniştiţi, am venit doar să vă pun câteva întrebări legate de unul dintre camarazii noştri...

*

* *

Justine Buisson opri taxiul pe bulevardul Raspail la câteva sute de metri de statuia lui

Balzac a lui Rodin, care se înălța ca un falus de bronz peste circulația din Montparnasse.

Întârziase un pic, dar ăsta nu era un motiv ca să coboare din taxi în fața atelierului de pe strada Delambre. Pentru câteva zile trebuia să rămână încă o fată săracă și fără bani, care mai câștigă ceva pozând ca model. Trebuia să-și joace rolul până la capăt.

Până în momentul când va scăpa pentru totdeauna de grijile materiale.

Datorită lui Edouard Sammécoult.

Cumpărase dintr-o librărie de pe bulevardul Saint-Germaine un catalog „Noul impresionism". Costase cam mult : patru sute nouăzeci de franci. Dar ca și taxiul, era o investiție.

Frunzărise această carte enormă, înțesată cu ilustrații în culori ale tablourilor impresioniste, cu destulă plictiseală.

Ceea ce o interesase mai mult erau indicațiile biografice asupra lui Sammécoult. Curriculum vitae al lui.

După părerea Justinei, lipseau câteva precizări referitoare la o perioadă scurtă, dar capitală a existenței lui și care mergea în timp cu șaptesprezece ani în urmă.

Era ca un fel de gaură în această carieră strălucită. O lacună bizară. Pe care ea era hotărâtă s-o lase neelucidată.

Cu condiția ca el să plătească. Bineînțeles.

Păși pragul vechii case ce adăpostea atelierul Petit Moulin, cu zece minute după ce Boris

Corentin ieșise, înarmat cu o listă completă a modelelor feminine angajate de atelier. Cu nume și adrese.

Printre care, acel al unei oarecare Justine Buisson, domiciliată în strada Rondeaux, în cel de al XX-lea arondisment.

CAPITOLUL XIII

Tânăra femeie de origine algeriană care „rezista" la cel de al cincilea etaj al unui imobil vechi din strada Mathis, contra tentativelor de evacuare ale unui negustor de bunuri numit Malarmudo, se încordă :

— Hei, strigă ea. Dacă vrei să mă iei prin partea asta, face mai mult decât o lună de răgaz.

Strogof o întorsese pe burtă, cu șalele ridicate în sus, pentru că ea era pe marginea patului, cu picioarele în jos. În spatele ei, în genunchi, el se pregătea să termine bucuros partida, printr-o sodomizare în toată regula.

— O.K., făcu el împăciuitor. O să inventez ceva. Două luni, dacă mă lași să ți-o înfig în cur.

— Trei, ripostă Naïma Derogy îndreptându-se.

El reflectă. În vremuri normale, i-ar fi tras femeii o labă și ar fi trântit-o la pământ posedând-o fără să-i ceară părerea. Dar ceva, poate frumusețea algerienei, poate modul în

care-şi negocia trupul, îl tulbura. Aproape îl intimida. Ei nu-i era frică şi asta era o noutate pentru el. O femeie care nu tremura în faţa acestei grămezi de muşchi din faţa ei merita un oarecare respect. Cel puţin, o oarecare consideraţie.

– Trei luni, suspină el învins. De acord, o să ai cele trei luni. Dar să ştii că este greu.

– Şi tu la fel, făcu ea aluzie la altceva.

Oricum, el ştia că nu-şi va ţine cuvântul, dar nu era obligat să i-o spună.

– Cum aş putea să aflu că nu mă păcăleşti ? întrebă ea bănuitoare.

El ridică din umeri glumind :

– Dragă, ori ai încredere în Dodo, ori n-ai !... Sper că nu vrei să-ţi semnez o declaraţie ?

Ea-şi ridică ceafa pentru a-l privi cu ochii ei negri :

– Dacă-ţi baţi joc de mine, o să te găsesc, îl ameninţă ea. Voi anunţa comunitatea şi le voi spune că m-ai violat. Fraţii mei algerieni mă vor răzbuna. Ei îţi vor tăia testiculele.

Prea puţin impresionat de perspectiva de a se vedea fără bijuteriile lui de familie, Strogof izbucni în râs.

– Ei bine, pentru că le am încă, testiculele, este cazul să profităm. Acum, fii drăguţă, scumpo, şi apleacă-te înainte. Arată-mi ce ai tu acolo, între bucile tale drăgălaşe.

Naïma Derogy făcu cum i se ceruse. Îl simţi cum îi desface fesele, îşi bogă degetele în a-

dâncul lor, o examinează, o cercetează. Pe urmă el se împinse adânc, cu sălbăticie, cu degetele înfipte în carnea ei, perforându-i sfincterele cu o violență care-i aduse lacrimi în ochi. Era ca și cum o țeapă imensă de plumb îi ajunsese până în măruntaie. Dar puțin câte puțin, spre marea ei surpriză, simți cum pulsul i se accelerează, în timp ce o căldură puternică o cuprindea.

Când el termină, inundând-o, ea era în pragul orgasmului. Involuntar, ea-și strânse mușchii pentru a-l reține.

— Nu te-ai săturat încă, curva mea ? grohăi Strogof cu satisfacție.

Cavaler, o lăsă să se miște până când termină și ea prin contracții savante ale mușchilor ei. Orgasmul o făcu să scoată un țipăt ascuțit.

— Ceea ce mi-ai făcut tu, îi spuse ea într-un târziu, cu o privire crâncenă, nici un bărbat în afară de soțul meu n-a avut dreptul niciodată. Iar pe el, l-am lăsat să mă posede așa, doar de două sau trei ori, în cursul căsătoriei noastre !

— Să nu-mi spui că nu ți-a plăcut, că nu te cred, îi azvârli el din pragul ușii.

Pe scările putrede care trosneau sub suta lui de kilograme, el se gândi cu milă la acel bărbat al ei cretin, care, după părerea sa, fusese mult prea respectuos cu nevasta lui. Strogof avea părerea lui proprie despre acest

subiect : când ai chef să regulezi o femeie în cur, îi ceri permisiunea „după" şi nu „înainte".

*
* *

Încet şi gânditor, Boris Corentin îşi trecu degetul arătător de-a lungul buzelor. Satisfăcut, ca de fiecare dată când descoperea răspunsul la o întrebare pusă.

– Nu trebuie să fii vrăjitor pentru asta, murmură el. Jigodia ne-a dus de nas ca pe nişte puşti. A ieşit în mod ostentativ pe uşa din faţă, s-a dus prin spatele casei şi s-a urcat pe schelă. În nasul poliţiştilor care-şi tociseră tălpile pe strada Albéric-Magnard, la o sută de metri. Boris, te-ai făcut de rahat.

„Jigodia" cum spunea el, era ucigaşul prinţesei, un fel de gorilă cu smoking şi cu gropiţă în bărbie. Pe de o parte, Boris se felicita că găsise cheia enigmei, dar pe de altă parte îşi dădea palme că nu descoperise mai devreme. Dacă ar fi fost posibil, înainte ca Frédérique de Sousko să moară.

El se aplecă spre pământ, care era cu opt sau zece metri mai jos. Jigodia în chestiune îşi dăduse seama că faţa din spate a imobilului era în reparaţie şi se servise de scheletul metalic şi planşeele folosite de muncitorii care renovau, pentru a intra incognito la victima sa.

Încă o dată, Boris deschise geamul ușii care dădea în bucătăria prințesei. Era o treabă copilărească și el își reproșă că nu se gândise mai de mult!

Tocmai se pregătea să coboare, când din umbra scuarului țâșni o siluetă.

– Poliția! Nu mișca!

Boris își ridică mâinile în sus, ca să-și dovedească bunele intenții.

– Calmați-vă, începu el. Eu sunt...

– Gura! răcni celălalt. Nu mișca sau te găuresc!

Necunoscutul, cu zece metri mai jos, nu glumea. Cum Boris Corentin nu putea să vadă pe întuneric, nu realiză dacă el era sau nu înarmat. Din prudență, preferă să adopte prima variantă.

– Sunt polițist, făcu el cu vocea lui cea mai calmă. Dacă-mi promiteți să nu vă enervați, o să-mi scot legitimația și o să v-o arunc, puteți verifica. O.K.?

La zece metri dedesubt, se făcu liniște.

– O.K., spuse celălalt într-un târziu, dar dacă faci pe nebunul jur că o să-ți găuresc slănina.

Boris evită să-i răspundă că în ceea ce privește persoana lui, slănina era înlocuită de mușchi, dar nu era cazul să-l enerveze pe necunoscut care stătea cu degetul pe trăgaci și putea să aibă crampe. Încet, își scoase legiti-

maţia din bluzon şi o balansă în vid. Aceasta zbură câteva clipe ca o frunză uscată, se auzi un fâşâit de tufişuri şi pe urmă vocea, considerabil îndulcită, se ridică din nou :

– Rahat, făcu omul. Deci sunteţi chiar cu adevărat poliţist ?

– N-am obiceiul să mint, răspunse Boris, în afara cazului când este necesar.

– Îmi pare rău de confuzie, dar vă daţi seama cât sunt de nervos din cauza a ceea ce i s-a întâmplat prinţesei ?

Boris ateriză în scuar, alături de omuleţul care ţinea în mână un pistol de calibru 44.

– Mă numesc Francisco Salomé, făcu el întinzându-i mâna. Sunt paznicul imobilului şi în privinţa armei, nu vă neliniştiţi, am permis.

Întinse placa lui de armă lui Boris. Omul abia dacă măsura un metru şaizeci şi cinci, dar era tot numai muşchi şi nervi.

– Vedeţi, făcu el, fac ore suplimentare şi asasinarea prinţesei m-a făcut nervos ! De când sunt paznic la acest imobil n-a fost niciodată vreo încercare de tâlhărie. Această baracă, în timpuri normale, este mai bine păzită ca palatul Elysée !

Întrebă curios :

– O să-l arestaţi pe criminal ?

– În orice caz, o să încerc, murmură Boris.

Paznicul făcu o mişcare din bărbie în direcţia schelei :

– Aţi descoperit cum a intrat la ea ?

– Chiar acum, încuviință Boris.

Îl văzu pe paznic deschizându-și brațele.

– Aș putea să vă ajut ? propuse el.

Boris reflectă :

– Ați văzut cumva în aceste ultime zile, veniri și plecări suspecte de la prințesă ? Vizitatori pe care nu-i cunoașteți ?

Celălalt își încreți fruntea, uitându-se în gol câteva clipe.

– Nimeni, domnule inspector, murmură el. Și credeți-mă, regret foarte mult.

Mai discutară încă cinci minute, dar paznicul nu-i fu de nici un folos lui Boris, cu toate că era plin de bunăvoință.

Când rămase singur, Boris își zise că era timpul să treacă la o altă fază a anchetei.

Avea în buzunar lista completă a tinerelor femei care veneau să pozeze în atelierul Petit-Moulin. O să le viziteze, una câte una.

Scoase lista din buzunar și se întrebă de unde să-și înceapă acest turneu al modelelor.

CAPITOLUL XIV

Soneria telefonului îl smulse din visul a cărui amintire se evaporă în momentul în care deschise ochii.

În timp ce clipea, pipăind cu mâna în căutarea telefonului, Boris Corentin remarcă lumina strălucitoare ce se infiltra printre jaluzelele garsonierei lui de celibatar din strada Turbigo.

Cerul se limpezea, în sfârșit ! Avu un gând un pic emoționant pentru acest anticiclon care mobilizase o armată întreagă de meteorologi, speriase ecologiștii și compromisese grav beneficiile stațiunilor de schi. Pe undeva, aceste ultime zile începuseră să dea de gândit, din cauza acestei ierni stranii, terminată înainte de a începe.

În trecere, în tentativa sa de a apuca telefonul care continua să spargă tăcerea cu sunetul său de sirenă, întâlni o coamă aspră și caldă, care mișcă ușor, mormăind surd.

Sub această coamă roșie ca focul, se afla o față — o față frumoasă a unei fete de două-

zeci și trei de ani, cu nasul cârn acoperit de pistrui și care răspundea la numele de Stéphanie, dar care prefera să i se spună Fany (cu un singur „n" vă rog).

El depuse o sărutare pe tâmpla tinerei femei, foarte puțin vizibilă din cauza buclelor arămii care o acopereau.

– Bună ziua, Fany, murmură el.

– Mmm, răspunse fata.

Trebuia să treacă puțin peste ea ca să ajungă la telefonul care continua să țârâie. La această atingere, formele zvelte și calde începură să se onduleze. El însuși răspunse involuntar acestei mișcări, printr-o erecție bruscă.

În timp ce, sub cearșaf, se petrecea acel „dialog", la telefon începea un altul.

– Boris, se auzi Aimé Brichot la celălalt capăt al firului, am avut dreptate, tu și cu mine !

Boris tuși, încercând să-și pună ordine în idei. Noaptea fusese scurtă, de abia trei ore, pentru că cifrele luminoase ale deșteptătorului de la radio indicau ora opt.

– Nu m-am îndoit niciodată, murmură el, dar despre ce este vorba ?

– Expertiza balistică, țipă Brichot, care probabil în această dimineață făcuse vocalize. A apărut. Aceeași armă i-a omorât pe toți : Samantha Meeshaert, Fabrice Michelet și prințesa. Un Walter P-38.

Boris clătină din cap. Chiar dacă această informație nu le servea criminalul pe tavă, avea

cel puțin meritul de a stabili de o manieră imbatabilă, legătura dintre cele trei crime. Aceeași armă – și fără îndoială, același om – lichidaseră în ordine o animatoare, un taxi-boy și o văduvă bogată.

– Este deja un punct câștigat, făcu el. Tu unde ești ?

Nu se văzuseră de trei zile. În timp ce Boris făcea turneul modelelor, Brichot îl făcea pe cel al localurilor cu curve din împrejurimile pieței Clichy, încercând în trecere să scoată câte ceva de la informatorii lui obișnuiți.

– Nimic nou din partea mea, murmură Aimé. Am scotocit toate vizuinile fără să descopăr ceva, am impresia că nimeni nu știe nimic. Dar tu, Boris ?

– Nici eu n-am găsit mare lucru în peregrinările mele, răspunse el.

În acel moment, o mică gură fierbinte se lipi de urechea lui făcându-l măgar, pentru că, la urma urmei, tot pescuise ceva – pe ea.

Fany, studentă la etnologie, își rotunjea veniturile pozând pentru studenții atelierului Petit-Moulin. Ea era una dintre ultimele, de pe lista lui Boris. O întâlnise ieri după-amiază. Totul se înlănțuise în modul cel mai natural, fără cea mai mică vorbărie. Băuseră un pahar, pe urmă cinaseră împreună și, spre miezul nopții, se treziseră la el. Sfârșiseră prin a-și mărturisi fără vorbe că au chef să se vadă goi și unul și celălalt și că, cu cât va fi mai repede, cu atât va fi mai bine.

Fany îl dezbrăcase pe Boris și Boris o dezbrăcase pe Fany. Aceasta fusese prima care să arătase vederii și dovedise că nu purta nimic sub tricoul de mătase roșie și fusta neagră foarte strâmtă. Nici sutien, nici chiloți. Râzând, ea-și exagerase un pic mișcările din șolduri pentru a-și scoate fusta, ocazie cu care-i demonstră că nu este o fată țeapănă ca un lemn cu care să faci dragoste. Apoi, ea rămăsese complet goală, acoperită din cap până în picioare de pistrui. Avea peste tot, pe umeri, pe burtă, pe fese, s-ar fi zis că picase într-un sac de confeti, într-o seară de carnaval...

– Sper că n-ai nimic împotriva roșcatelor, murmură ea băgându-și cele două mâini lungi și fine între picioare, la înălțimea pubisului, de unde apăreau șuvițele arămii ale unui tufiș efervescent.

El îi apucase mâinile și i le îndepărtase pentru a se bucura de aspectul acestor peri roșcați.

– O să-ți spun mai târziu, spuse el râzând, trebuie să mă gândesc cu capul pe pernă.

Apoi, amândoi căzuseră pe pat și începuseră o călărie nebunească cu repetiții, care durase până la orele cinci dimineața.

În final, Boris nu avu nimic împotriva roșcatelor. Chiar nimic.

– Ce faci în dimineața asta ? întrebă Brichot de la celălalt capăt al firului.

Boris înghiți în sec de mai multe ori, pentru că, sub cearșaf, peștele pe care-l pescuise în această noapte era pe punctul de a se agăța de partea cea mai proeminentă a persoanei sale. Fany se suise pe el și apucase instrumentul telescopic care se semeța spre ea ; dădu la o parte pielea delicată, lăsând goală glanda palpitantă. Simți buzele fierbinți ale fetei care-l acopereau și începură să-l sugă cu o știință deosebită.

— Mai am un model de văzut, răspunse Boris. Dar tu ?

Ieri seară, când îi arătase lui Fany desenele lui Fabrice Michelet, fata reflectase câteva clipe, pe urmă, arătându-i-le pe acelea care-o reprezentau pe modelul cu forme abundente, în special în ce privește sânii, ea-i zise :

— Asta nu poate să fie decât Justine. Ne vedem rar fiindcă nu avem același program. Dar o dată, ședința mea de pozat urmase după a ei. Când am ajuns, ea era încă goală pe estradă. Primul lucru care m-a frapat au fost chestiile alea enorme. Niște chestii cum numai văzusem, o adevărată bogăție, ca să zic așa !

Justine Buisson, strada Randeaux, arondismentul XX. Din întâmplare, era ultimul nume de pe lista lui Boris Corentin, el urma s-o viziteze în această dimineață.

— Eu, răspunse Aimé Brichot, am întâlnire în seara asta cu maestrul Défourray, avocatul prințesei. Spre orele optsprezece.

Mai schimbară câteva cuvinte şi pe urmă Boris închise. În acelaşi moment, Fany îşi lăsă prada şi lungindu-se pe spate, îşi desfăcu coapsele, deschizându-şi ea însăşi, cu vârful degetelor, tufişul roşu, din care apărură buzele fierbinţi şi în acelaşi timp şi capul congestionat al clitorisului.

– Fă-mă să juisez, Boris, spuse ea cu o voce gâtuită. Regulează-mă, nu-ţi fie frică că o să-mi faci rău.

Dintr-o mişcare, se înfipse în ea ca într-un vulcan în fierbere.

O jumătate de oră mai târziu, duşată, coafată, machiată, Fany îşi băgă nasul cârn în deschizătura uşii care comunica cu bucătăria, în garsoniera lui Boris Corentin.

– Presupun, făcu ea, că dacă te-aş întreba când o să ne mai vedem, o să-mi spui că a fost o întâlnire scurtă şi că pasiunile cele mai scurte sunt cele mai bune ?

Tocmai turna cafeaua în ceaşca pe care i-o întindea lui Fany :

– Asta este ceea ce se cheamă a întreba şi a răspunde, murmură el.

Ea se cambră, împungând aerul cu doi sâni cărnoşi cu sfârcuri semănând cu două coacăze.

– Tu ai adresa mea, făcu ea foarte repede. Indiferent de oră, uşa mea îţi este întotdeauna deschisă.

Micul său nas acoperit cu pistrui se strâmbă deasupra cafelei aburinde.

– Uşa şi restul, termină ea.

Şi pentru că el se apropia, ea-şi desfăcu picioarele scoţând în evidenţă blana roşcată de sub pântecul ei. Boris, încet, o împinse spre masă şi-şi îndreptă bazinul pentru a se introduce încă o dată în ea.

Din toate punctele de vedere, ziua se anunţa încântătoare.

*

* *

Acesta era şi primul gând al lui Edouard Sammécoult când, cu precizia unui ceasornic, deschise ochii la ora şapte dimineaţa.

„O să plecăm în weekend, eu şi Myriam. Îl meritäm din plin" îşi zise el.

Unde ? Visă o clipă la o plajă fierbinte sub un cer de vară. De ce nu patru zile în Antile ? Guadelupa sau Martinica, nu avea importanţă, pentru că erau cel puţin treizeci de grade.

Când cerul era aşa de albastru, ca în această dimineaţă, el se grăbea spre terasă. Era un spaţiu minunat, amenajat cu multă răbdare de Myriam, nevasta lui. Ea crease, la acest al şaptelea etaj, un fel de grădină secretă, unde se amestecau glicina, magnolia şi viţa de vie sălbatică pentru a forma un fel de acoperiş de verdeaţă, sub care, în anumite seri de vară, când era foarte cald, se putea cina. Pardoseala era acoperită cu un lemn care nu

putrezea, adus din Guyana, un lemn lucitor ca o oglindă.

Pentru că era frumos, Sammécoult, la ora şapte şi cincisprezece minute îşi luă micul dejun servit de Bernadette, bătrâna bonă care era în serviciul lor şi care o văzuse pe Myriam născându-se.

În această dimineaţă, în ciuda cerului albastru, aerul era îngheţat şi Sammécoult se refugiase sub verandă, un fel de grădină de iarnă între pereţi de sticlă mascaţi de jaluzele aurii şi pereţii tapisaţi ai bibliotecii.

Pe urmă, se întoarse în birou şi munci, ca de obicei, până la ora opt. Nu la cursurile lui, de data aceasta, ci pentru emisiunea la care trebuia să participe în seara aceasta, la ora douăzeci şi unu treizeci. Emisiune care-l avea pe el drept erou, mai exact, era vorba să-l filmeze în direct, prezentându-şi expoziţia de la muzeul d'Orsay.

Şi apoi, spre ora opt şi zece minute, când se pregătea ca în fiecare dimineaţă să-i ducă platoul cu micul dejun lui Myriam, totul se tulburase.

Din cauza unui inofensiv pachet recomandat pe care Bernadette, bona, i-l adusese.

Sammécoult desfăcuse ambalajul cu mişcări nervoase deoarece avea mai multe întâlniri în această dimineaţă şi era în întârziere.

Se lăsă să cadă în fotoliu. Dintr-odată devenise livid. Fruntea şi obrajii prinseseră culoarea cretei.

Obiectul se rostogolise dintre degetele lui pe pielea roşie a biroului. Era o bulă de plastic, o bulă mare umplută cu zăpadă şi de formă alungită, cu o schioare nautică în interior, cu bikini şi arcuită pe schiurile ei, pe coama unui val.

În acelaşi moment, trecutul îl copleşi brusc.

Năucit, cu ochii aţintiţi asupra bulei, care scuturată era cuprinsă de o adevărată furtună de fulgi ce zburau în toate părţile, îşi reaminti acea poveste veche de şaptesprezece ani, pe care o îngropase în memorie.

Nu era prima dată, bineînţeles, că această aventură nenorocită ieşea la suprafaţă din fundul trecutului său. O porcărie din tinereţe ca şi la mulţi alţii, nimic mai mult. Avusese ghinionul ca la douăzeci şi şase de ani să se cupleze cu curva aceea de Justine Buisson şi slăbiciunea de a accepta să o însoţească într-o seară, la o partidă care se sfârşise prost. Avusese destul timp de atunci ca să-şi muşte degetele. Totuşi era nevinovat. Nevinovat complet de moartea acelui bătrân cu părul argintiu căruia îi uitase numele. Da, dar exista filmul. Faimoasa peliculă, recuperată de Justine în momentul plecării şi unde se vedea cum el, el singur manipulează frânghia, la capătul cărei, deja congestionat şi desfigurat de agonie

se afla bietul om care era pe cale de a crăpa. Şi imaginea era îngrozitor de acuzatoare. Privind această secvenţă, era imposibil să-ţi imaginezi, măcar pentru o clipă, că Sammécoult încerca în realitate să-l elibereze pe bietul om de laţul care-l strangula. Dimpotrivă, toate aparenţele erau împotriva lui. Şi doar aparenţele contau. El părea că-l omoară pe bătrân, deci înseamnă că chiar îl omora...

La capătul anilor, în timp ce cunoştea primele succese, acest episod din viaţa lui se îndepărtase puţin câte puţin, ajungând aproape ireal. Chiar şi amintirea Justinei începuse să se estompeze, totul nu era decât un coşmar vag trăit într-o altă existenţă, într-o altă lume.

Timp de săptămâni de zile, imediat după dramă, el şi Justine trăiseră în teroare. În fiecare moment îşi imaginaseră că vor fi arestaţi.

Şi pe urmă nu se întâmplase nimic. Ei începuseră să înţeleagă : între perspectiva unui scandal şi dorinţa de a se răzbuna, soţia bătrânului (ea se numea Reine, Reine Péladan, în acest moment îşi aduse aminte) preferase tăcerea. Ea trebuie că povestise că fusese vorba de un accident, un joc erotic între doi soţi în vârstă care aveau nevoie să-şi încălzească instinctele prin unele metode şi cu ajutorul unor accesorii şi că, acest joc sfârşise prost. Sau ceva de genul acesta. În orice caz, afacerea fusese înăbuşită. Xavier Péladan se bucură de funeralii la Saint-Philippe-du-Roule.

Și sub marmura care-i acoperise coșciugul, fuseseră îngropate odată cu el și secretul și împrejurările morții sale.

Edouard, în primele zile, încercase să pună mâna pe film. Dar Justine pretinsese că l-a distrus. Pe urmă relațiile dintre ei se deterioraseră rapid. Și ei se despărțiseră la capătul unei seri, acoperindu-se reciproc de insulte.

Nu se mai revăzuseră niciodată. Și Edouard sfârșise prin a se convinge că Justine aparținea unui trecut mort definitiv.

Până în această dimineață.

Până la sosirea acestui pachet recomandat ce conținea o simplă bulă de plastic umplută cu zăpadă.

El o luă și o învârti între degete, declanșând mini-viscole în jurul schioarei nautice.

În acel moment sună telefonul.

Năvăli asupra telefonului smulgându-l din suport, cu forța cu care ar fi putut scoate din rădăcini un copăcel.

Știa deja cine-l caută.

– Edouard Sammécoult ?

Mâna lui dreaptă începu să tremure în jurul receptorului.

– Sper că darul meu ți-a făcut plăcere.

Lăsă bula ca și cum i-ar fi ars degetele dintr-odată.

Cu precizia unei fotografii, se revăzu în urmă cu șaptesprezece ani, ținând o bulă asemănătoare acesteia și încercând să o intro-

ducă între fesele ce luceau de transpirație ale lui Reine Péladan. Cu câteva minute înaintea dramei.

– Da, mulțumesc, bâigui el ca un tâmpit.

Râsul care se auzi la capătul celălalt al firului, îl împietri.

– Ești mai puțin vorbăreț ca la televizor ?

Fruntea lui se acoperi de sudoare.

– Sper că nu te deranjez ?

O nouă tăcere din partea lui Edouard.

– În fond, ai devenit o celebritate. Gloria are obligațiile ei, le datorezi admiratorilor tăi. Ea rânji : Dintre care fac parte și eu.

Cu nervii încordați ca și corzile unei viori, cu gâtul uscat, Sammécoult avea impresia că navighează împotriva curentului într-un torent dezlănțuit, cu un caiac fără vâsle.

– Presupun că ești foarte ocupat, reluă vocea de la capătul firului. Dar cu atât mai rău, va trebui să-ți faci timp liber să mă vezi. Te aștept, să zicem la prânz, la barul...

Ea indică numele unui hotel celebru din strada Sèvres.

– N-ai nici un interes să-mi întinzi o cursă, adăugă ea.

– Prânz ? Dar eu nu pot, reacționă Sammécoult, pus în fața tonului de la telefon.

Interlocutoarea lui închisese.

Coșmarul lui începea.

CAPITOLUL XV

– Ai de gând să arzi mangalul toată ziua ?

Justine Buisson se întorcea din baie, cu telefonul în mâna dreaptă, cu lungile ei degete trecute peste furca telefonului.

Porcul ăsta de Strogof nu avea aerul că are de gând s-o șteargă în dimineața asta, ea trebuise deci să se ducă într-un loc discret ca să-i telefoneze lui Sammécoult. Și cum singura ușă care se închidea cu cheia era baia, ea conversase cu el de pe bideu... amantul pierdut din vedere de șaptesprezece ani.

– Mă auzi ? repetă ea cu o voce agasată. N-ai nimic altceva de făcut azi decât să lenevești în pat ?

Gol complet, în mijlocul cearșafurilor boțite, în camera micului apartament din strada Rondeaux, Donatien Strogof își expunea musculatura lui de gorilă. Ceea ce avea el cel mai impresionant, era acel enorm furtun de carne, de la baza pântecului său, pe jumătate îndoit pe o coapsă, în repaus provizoriu și de o mă-

rime ieșită din comun. Cu degetul mâinii stângi, Dodo se frecă mașinal.

— Dacă te-aș întreba, mormăi el, ai ști ce să-mi răspunzi ?

Justine ridică din umeri și merse să deschidă draperiile portocalii. Imediat, prin ferestrele care nu mai fuseseră curățate de ani de zile, lumina crudă a acestei dimineți încântătoare se revărsă în cameră.

— Și tu, întrebă Dodo aprinzându-și una dintre acele țigări mirositoare pe care Justine le ura. Ce făceai cu telefonul în baie ?

Ea se întoarse pe călcâie în rochia ei de casă neagră și cu corsajul de catifea, extrem de decoltată, unde cele două mase ale sânilor ei formau două umflături gata să-i desfacă rochia.

— Ți-am mai spus să nu fumezi porcăriile astea la mine, rânji ea.

Pe măsură ce trecea timpul, îl suporta tot mai greu pe acest tovarăș pe care întâmplarea i-l scosese în drum. Din fericire, totul urma să se schimbe pentru ea. Foarte curând.

— Dacă preferi pipa, spuse el apucând și arătându-i capul sexului său enorm, n-aș zice nu. Mă simt lipsit de afecțiune în această dimineață...

Pe măsură ce se palpa, instrumentul lui se îngroșa rapid între degetele care se desfăceau în timp ce acesta se mărea văzând cu ochii.

— Du-te și dă-ți palme, îi azvârli ea.

El clătină din cap.

– Păcat. Aveam ceva pentru tine. Pur. Fără lactoză. Bun...

Acum măciulia lui Strogof stătea singură, dreaptă ca un „i", groasă ca un stâlp de telegraf.

– Arată-mi, spuse Justine ai cărei ochi se aprinseseră.

O mică doză, înainte de întâlnirea cu Sammécoult, nu avea de ce să-i strice.

– Hei ! şuieră Dodo. Paradisul nu este gratuit. O pipă contra unei doze.. mi se pare echitabil, nu ?

Ea ezită o clipă. Avea prea mare nevoie de doza ei ca să mai lungească vorba. Ce însemna un regulat în plus, pentru ea, care o făcuse de cinci sau şase ori, ieri seară, în strada Blomet, între turnarea secvenţelor din filmul lui Kallikokkos, şi care o va face din nou în această seară ?

– O.K., spuse ea. Dar repede, mai am şi altceva de făcut.

El îşi urmi cele o sută de kilograme de-o lungul patului ca să se aşeze aşa cum îi plăcea, în picioare deasupra ei, în aşa fel încât sferele calde ale testiculelor sale să se lovească de bărbia tinerei femei la fiecare împingere. Pe urmă îi desfăcu buzele Justinei cu brutalitate, distanţându-le cu degetele şi se introduse până în fundul gâtului ei. În fine, o apucă

de ceafă şi începu să-şi dirijeze el însuşi ritmul.

Şi atunci, soneria de la intrare începu să ţârâie.

Justine se eliberă şi fugi spre vizor.

– S-ar părea că este un poliţist, spuse ea venind în cameră.

Sprâncenele lui Strogof deveniră două paranteze.

– Zău ? emise el pe un ton indiferent.

– Sper că nu ai făcut vreo porcărie, îi azvârli Justine.

– Bineînţeles, zise el ridicând din umeri, doar n-o să te mănânce. Şi dacă întârzie mult, spune-i că ai de tras o pipă şi nu mai poţi aştepta.

Ea închise uşa şi Strogof se lăsă să cadă pe pat cu instrumentul ţeapăn şi lucind de saliva Justinei. Nu era să se sperie de un prăpădit de poliţist.

Totuşi, căută sub saltea pistolul său Walther P-38 şi verifică dacă are opt gloanţe în el.

Deşi desenele nudurilor pe care Fabrice Michelet le făcuse în atelierul Petit-Moulin din strada Delambre, nu erau grozave, Boris nu ezită nici o secundă atunci când Justine deschise uşa.

Această persoană şi femeia cu sânii enormi

din crochiurile lui Michelet nu erau decât una și aceeași.

Boris începu să se prezinte, dar stătea încă pe palier, iar femeia ținea ușa întredeschisă cu mâna, gata s-o închidă cu prima ocazie.

— Tocmai ieșeam, făcu ea cu o voce în pragul agresivității.

El îi măsură din ochi formele generoase care-i umflau rochia cea neagră. Privirea îi întârzie pe decolteul ce apărea din corsajul cel negru.

— Scuzați-mă că vă inoportunez, murmură Boris cu un surâs binevoitor. Vreți să mă lăsați să intru cinci minute ?

Ea avu o mișcare brutală din bărbie.

— Aveți cumva un mandat de percheziție ? îl întrebă ea.

Boris suspină în sinea lui. Încă una care văzuse prea multe filme polițiste la televizor.

— Nu există mandate de percheziție, zâmbi Corentin. Dispoziții înlocuitoare, da. Și eu nu am. Aveți deci dreptul să mă trimiteți la plimbare.

Ea ezită și apoi deschise ușa un pic mai mult.

— Intrați, spuse ea cu neplăcere. Și spuneți-mi ce aveți de spus cât mai repede, fiindcă sunt grăbită.

Nu era ușor să intri în apartament fără s-o atingi. În trecere, el șterse cu brațul globii albi și puternici ai sânilor Justinei, spunându-și tot

timpul că toaleta pe care o purta aceasta, costase destul de mult și precis, femeia avea și alte ocupații în afara aceleia de a poza.

— Este vorba de cineva pe care îl cunoașteți negreșit, reluă Boris când ajunse în camera de zi. Fabrice Michelet vă spune ceva ?

Peste fața Justinei trecu rapid o umbră.

— Sunt obligată să-l cunosc ? întrebă ea.

Privirea inchizitoare a lui Boris o cercetă :

— El desena la atelierul unde pozați dumneavoastră. Părea că vă apreciază foarte mult... eh... formele. A făcut multe desene după ele.

Ea ridică din umeri și sânii ei de zeiță a Fecundității se mișcară.

— Este foarte posibil, sunt destui studenți și eu nu-i cunosc pe toți.

— Bineînțeles.

— Dar acest nume, Michelet... Da, îmi spune ceva. El... el este... ?

— Este mort, spuse Boris. A fost omorât.

El tuși.

— Două gloanțe în cap, preciză el. Un Walther P-38.

Se înșela el, sau ea pălise ușor ? În orice caz, își reveni foarte repede.

— Săracul, spuse ea cu o voce brusc gâtuită.

— Îi caut pe toți cei care-l cunosc. Dacă vă amintiți de ceva, un nu știu ce, o amintire, un detaliu care ar putea să ne ajute...

Ea scutură din cap :

– Îl cunoșteam foarte puțin, făcu ea. Într-o seară, după ședința de pozat, m-a dus să beau ceva într-un bar din cartier. Vroia să merg la el să-i pozez, dar până la urmă nu s-a realizat.

Ea revedea scena cu o precizie halucinantă. Ceea ce nu spunea ea, era faptul că în bar era și un al treilea om. Dodo Strogof. Și că acesta din urmă îi pusese numeroase întrebări despre Michelet și activitățile lui de taxi-boy. O astfel de curiozitate o mirase pe Justine pe moment, dar uitase să-i mai vorbească lui Strogof pe urmă.

Și iată că acum se trezise cu acest polițist care o anunța că Michelet este mort.

Răpus cu un P-38.

Arma pe care o poseda Strogof. El i-o arătase într-o zi, povestindu-i că este o veche amintire, o chestie de care nu se folosise niciodată și pe care o păstra din considerente sentimentale.

O clipă, avu intenția să-i mărturisească totul acestui polițist înalt și brunet, care mergea încolo și încoace prin camera ei de zi, să deschidă și ușa domitorului, să i-l arate pe Strogof gol și să-i strige că el este porcul care l-a lichidat pe Michelet.

Numai că iată : avea altă afacere pe rol. Acea poveste pe care o demarase cu Sammécoult și care urma să-i aducă aur dacă știa să se descurce. Mai ales dacă nu risca să fie

bănuită ; nu trebuia ca poliția să-și bage nasul în viața ei. În special acum.

– Sincer, domnule inspector, spuse ea, nu văd ce aș putea să vă spun ca să vă ajut. Nu, într-adevăr, nu văd...

Boris clătină din cap. De zece minute simțea miros de țigară și-și spunea că femeia nu este singură în apartament. Cu eroism, rezistă impulsului de a țâșni spre ușa aceea, din capătul camerei de zi și a intra în cameră, numai așa, ca să-și facă o idee despre tipul cu care se distra Justine Buisson. Era genul de lucruri interzise unui polițist care nu avea documentele în buzunar.

– Cu atât mai rău, murmură Boris. Scuzați-mă că v-am făcut să întârziați.

Îi lăsă numărul de telefon unde l-ar fi putut găsi, pentru cazul puțin probabil, în care și-ar fi reamintit vreun mic amănunt util anchetei. Pe urmă ieși, mulțumindu-i pentru primire.

În cameră, Dodo Strogof, gol în continuare, termina de împachetat ceva într-un ziar. Era așezat pe pat.

– Vrei să-mi faci un mic serviciu ? îi spuse el Justinei. Aruncă acest pachet în Sena.

Ea-l scrută cu ochii ei albaștri deveniți dintr-odată duri.

– Asta-i arma cu care l-ai ucis pe Fabrice Michelet ? întrebă ea cu o voce de gheață.

El pufăi :

– De când pun țiitoarele întrebări ?

Ea-şi puse mâinile în şolduri.

– De când le întreabă poliţiştii.

El ripostă :

– Şi atunci ? Ai probe ?

Gura Justinei se încreţi :

– Am chef să fiu lăsată în pace, şuieră ea. Trebuie să te cari, Donatien. N-aş vrea să vină să te aresteze la mine.

El îşi flutură mâna dreaptă.

– Ar fi o mare nenorocire pentru tine, puicuţa mea, dacă aş dispare din circulaţie. Adio „praf", adio injecţii. Terminat.

– O să mă descurc, spuse ea cu fermitate

El reflectă :

– Mai lasă-mă două zile, îi propuse el. Apoi o să-mi fac valiza.

– Nu mai mult de două zile, îi spuse ea aspru.

El îi întinse pachetul pe care-l consolidase cu scotch :

– Ai înţeles ? Te duci la Sena şi acolo „buf" ! Îl azvârli în apă.

Ea şi scutură capul.

– Nici vorbă.

Dodo rânji cu subînţeles.

– Am pus mâna pe un stoc frumuşel, zise el. Două sute de grame doar pentru tine... Substanţă pură, nu porcărie de cinci la sută. O să-ţi ţină o bucată bună de vreme, nu ? Îţi dau totul dacă mă scapi de asta.

Justine întinse o mână șovăielnică spre pachet :

— Și unde este acel stoc ? Întrebă ea.

— O să-l ai diseară, făcu el. Nu te-am lăsat niciodată în „lipsă", nu ? Poți să ai încredere.

Ea apucă pachetul. Era adevărat că Strogof avea o grămadă de defecte, dar la capitolul heroină n-o trădase niciodată.

— El, dacă nu mă înșel, nu cumva aveai ceva de terminat ? E vorba despre pipă, frumoasa mea. Altfel, adio cu doza din dimineața aceasta.

*

* *

În același moment, din mașina sa garată la câteva blocuri de domiciliul Justinei Bulsson, Boris închidea telefonul de bord.

— Sosesc, îi spuse Aimé Brichot la celălalt capăt al firului.

Urmau s-o fileze pe această creatură, un pic prea bine îmbrăcată, pentru un model plătit de un atelier prăpădit din Montparnasse.

Și pentru că Boris era acum cunoscut de tânăra femeie, pentru mai multă siguranță, Aimé va începe s-o fileze.

Din nefericire, Justine Buisson părăsi imobilul în care locuia, înainte ca Brichot să apară. Demarând, Boris formă numărul de telefon de la bord.

– A plecat, anunță el, în momentul în care releele Prefecturii de poliție îl puseseră în legătură cu mașina condusă de Brichot, care se afla undeva în mijlocul unei încurcături de circulație. O s-o urmăresc eu și o să te țin la curent, Mémé. Cât de curând va fi posibil, să mă înlocuiești.

Apăsă pe accelerație până la fund. Era prea târziu – Justine Buisson, în colțul bulevardului Charonne, făcuse semn unui taxi și dispăruse.

CAPITOLUL XVI

Maestrul Arnaud Défourray, avocat pentru afaceri, avea rareori ocazia să pledeze. Dacă venise la Palat, azi-dimineață, era pentru că avea întâlnire cu doi confrați ca să discute un dosar asupra căruia nu putuseră să se pună de acord.

În prezent, era prânz și dacă i-ai fi deschis craniul maestrului Défourray, în neuronii lui ai fi găsit imprimate două cuvinte — friptură de gâscă. Exact asta visa el, în acest moment precis, pe trotuarul bulevardului Palatului, în fața clădirilor gri ale Prefecturii de poliție.

Avansă câțiva pași pentru a evita să intre în coliziune cu una dintre acele mașini de curățat, care evacuau cele douăzeci de tone * de excremente zilnice, pe care le depun în Capitală cele trei sute de mii de câini care trăiesc în Paris.

Cunoștea un mic restaurant, în capătul cheiului Fleures, unde se mânca o friptură de gâscă absolut minunată. Cu fața suptă și gălbuie,

* Cifre absolut autentice.

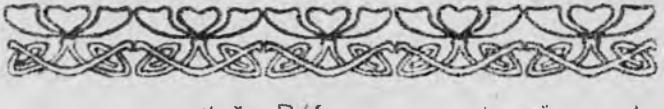

aproape ascetică, Défourray nu-şi arăta poftele gastronomice. De ani de zile nu mai trăia decât pentru mâncare. Şi pentru o oarecare Josyane, amanta oficială, ale cărei pretenţii deveneau din ce în ce mai îngrijorătoare.

Încercă să se excite la perspectiva fripturii care-l aştepta, dar nu mergea. Îl rodea ceva şi el ştia perfect ce. Era în legătură cu Josyane, care devenea din ce în ce mai scumpă în decursul timpului. Acum, ea nu-l mai lăsa să se apropie de ea decât în schimbul unor bilete de avion, călătorii la tropice sau, în zilele ei rare de cumsecădenie, cecuri cu trei sau patru zerouri.

Şi nu era numai asta în viaţa lui Défourray ! Mai erau şi cele două foste neveste, ale căror pensii îi produceau adevărate găuri în buget. Fără a-i uita pe cei cinci copii, trei din prima căsătorie, două dintr-a doua, care-l minau.

Şi atunci, într-o zi, cedase. Şi se apucase să se ocupe de tranzacţii din ce în ce mai îndoielnice, de achiziţii de imobile pentru care el găsea cumpărători ce jucau rolul de oameni de paie în spatele cărora se afla un negustor de bunuri numit Auguste Malamurdo. Vreme de doi ani el cumpărase, vânduse, iar cumpărase, şi revânduse, cu beneficii fabuloase. Malamurdo lua partea cea mai grasă, dar nici ceea ce-i revenea lui nu era de neglijat. Explozia pieţei imobiliare în Paris permitea operaţii dubioase de care el profitase din plin în cei doi ani.

Până acum, nu risca decât puşcăria, excluderea din profesie şi diverse inculpări mergând de la falsificarea semnăturilor publice până la abuzul de bunuri sociale.

Dar de când începuse să lucreze pe cont propriu, trişându-l pe Malamurdo, îşi pusese propria piele în joc. Imobilele pe care le achiziţionase recent în cartierul Pigalle, erau construcţii de locuinţe, minate, pe care le cumpărase pe mai nimic şi pe care avea intenţia să le revândă cu nişte preţuri fabuloase, ca localuri comerciale. Ca de obicei, ideea acestei noi tranzacţii fusese a lui Malamurdo. Dar, de data aceasta, Défourray îl convinsese pe negustorul de bunuri că aceste operaţiuni n-ar fi rentabile. Şi le făcuse pe cont propriu, folosind numele de împrumut al prinţesei Sousko : precauţie elementară ca să nu se ajungă la el. O cunoştea pe prinţesă de ani de zile, fusese în relaţii profesionale cu soţul ei şi pe urmă cu ea, în numeroase ocazii. El îi descâlcise nenumărate dosare, deci ea nu avea nici un motiv să-i refuze acest serviciu când el părea să aibă nevoie de ajutor.

Ea-i semnase toate documentele pe care i le pusese sub nas, fără măcar să le citească. Şi ea murise, probabil fără să-şi dea seama de angrenajul fatal în care se băgase fără voia el.

Pentru că ea era moartă. Asasinată. O omorâseră Când Défourray aflase, se îngrozise.

Aceste trei zile în care pretinsese că este într-o călătorie în provincie, le petrecuse încuiat într-un mic hotel, aproape de Porte de Vanves, întrebându-se cum să iasă din acest viespar.

Era clar că Malamurdo își dăduse seama că este driblat. Reacționase în maniera mafiotului care ar fi putut să fie dacă s-ar fi născut altundeva în loc de Franța : îi pedepsise fără milă pe cei care îl trădaseră. În final, pentru nimic. Sau mai curând ca un exemplu.

Pentru că era singurul mod de a fi respectat în anumite cercuri, și cel în care se învârtea negustorul de bunuri semăna foarte bine cu Mafia.

Dacă Défourray apăruse în dimineața aceasta, era numai din cauză că poliția dorea să-l interogheze și el nu-și permitea luxul să se eschiveze. Avea întâlnire la cabinetul lui, la orele optsprezece, cu un inspector de la Prefectură și începuse să simtă o astfel de teamă că, în câteva momente, se întrebase dacă n-o să mărturisească totul poliției în schimbul asigurării protecției. Cu riscul de a pierde totul.

Pe de o parte era vorba de reputația, cabinetul și averea sa, pe de altă parte, era vorba de viața lui, pur și simplu.

N-avea de ales.

„Este capătul drumului" își zise el lugubru când ajunse la podul Arcole.

În acest moment precis, simți o răsuflare în ceafă.

Pe urmă un braț îi înconjură umerii, într-un gest care putea fi afectuos.

Dar mâna, care stătea la trei centimetri de urechea lui stângă, ascundea un brici, a cărui lamă Défourray o văzu sclipind, cu coada ochiului.

— Dacă faci un gest sau strigi, îți tai carotida, murmură vocea celui care-l ținea de umăr.

Défourray își dădu seama că avea prea multă salivă în gură ca să poată vorbi.

— Continuăm să mergem, reluă celălalt, ca doi prieteni care-și povestesc aventurile, O.K. ?

*

* *

Trecuseră cinci minute de când Boris Corentin o văzuse pe Justine Buisson dispărând pe ușa acestui hotel de cinci stele din strada Sèvres. Și Aimé Brichot, care nu mai venea !...

— Cu atât mai rău. O să mă duc.

O polițistă îl văzu ieșind din mașină și se precipită spre parbrizul lui, cu carnetul de amenzi în mână, semănând cu Răzbunarea care urmărește Crima automobilistică.

*

* *

Barul hotelului, în fundul unui salon mobilat cu fotolii și canapele de catifea roșie, era lam-

brisat cu scândură cerată ce lucea ca oglinda. În atmosferă se auzea o muzică foarte dulce, perechi mai mult sau mai puțin legitime, în separeuri, își făceau promisiuni definitive. Lumina era scăzută, intimă, filtrată. Era colțul ideal pentru întâlnirea cu femeia vieții.

Dar pentru Sammécoult, era antecamera iadului.

— Văd că te-ai descurcat destul de bine în viață, în timpul acestor șaptesprezece ani, spuse Justine cu o voce înghețată. De fapt, dacă aș fi vorbit, dacă aș fi arătat filmul la poliție, ai fi ajuns în pușcărie.

Sammécoult, livid, înghiți un gât de vin. Justine era la cea de a doua vodcă cu suc de roșii.

— Dar de ce ? se bâlbâi el. Știi foarte bine că sunt nevinovat.

— Da ? șuieră Justine. Dacă așa crezi tu, atunci este bine, o să explici la poliție că aparențele sunt împotriva ta, că este o neînțelegere și că...

— Ai păstrat acel film ? o întrebă Sammécoult.

— Ce crezi ? Nu sunt tâmpită, l-am păstrat tot timpul.

El înghiți cu greutate.

— Nu-ți face plăcere să mă revezi ? întrebă ea.

El nu răspunse. La sosirea lui, adineauri, el se uitase la această femeie, la această străină

cu privirea grea, necruțătoare, întrebându-se cum de putuse încerca vreun sentiment pentru ea, în urmă cu șaptesprezece ani. Anii nu o urâțiseră, nici măcar n-o îmbătrâniseră. Dar ceva murise în ea ; poate acea prospețime care, altădată, fusese farmecul ei.

— Tu te găsești sus și eu jos, reluă ea. Găsești asta normal ?

El îi aruncă o privire hăituită :

— Am muncit, se bâlbâi el. Am făcut tot ce-am putut ca să urc.

— Și în timpul ăsta, scrâșni ea, eu am tot coborât, este adevărat, dar din cauza cui ? Cine mi-a vorbit prima dată de efectul miraculos al heroinei ? Cine m-a învățat să mă folosesc de seringă ? Tu, Edouard. Tu ești cel care m-a împins în prăpastie și acum o să plătești.

Degetele bărbatului se crispară în jurul paharului :

— Ai fi putut să faci o cură de dezintoxicare, spuse el cu o voce lipsită de expresie.

— N-am avut voință, i-o tăie ea. Și apoi, este prea târziu și oricum, nu despre asta este vorba. Spune-mi cât ai de gând să-mi dai ca soția ta să nu știe niciodată că ai sugrumat un tip în timpul unei ședințe de amor colectiv ?

De indignare, el trebui să se sprijine de marginea măsuței rotunde din lemn negru :

– Dar tu, se înăbuși el, tu ai strâns laţul, tu ai fost cea care...

Ea izbucni într-un râs amar :

– Nici măcar nu apar pe peliculă. Şi pe urmă, imaginează-ţi doar o clipă că tu o să spui de mine şi o să fiu arestată drept complice. Ce s-ar întâmpla ? Aş merge la răcoare ? Şi ce ? Ce-aş avea eu de pierdut ? Nimic. În timp ce tu... îşi trase respiraţia... Tu eşti plin de bani, eşti celebru, respectat, ai o nevastă drăguţă şi elegantă, un apartament care ar putea servi ca teren de aterizare pentru helicoptere. Tu, în schimb, poţi pierde totul.

La fiecare cuvânt al Justinei, avea impresia că bucăţi de gheaţă îi alunecă pe şira spinării, pe sub cămaşa Saint-Laurent. Din această dimineaţă, trăia o groază care creştea din ce în ce mai mult. Această senzaţie îşi făcuse apariţia la birou, unde Thérèse, secretara lui, se întrebase dacă el nu înnebunise complet deoarece vorbea foarte incoerent. Întâlnirile sale matinale cu un critic de artă şi apoi cu un mare editor, cu care trebuia să semneze un contract, fuseseră catastrofale. Interlocutorii săi îl găsiseră absent, agitat, bâlbâind fraze de neînţeles. Edouard ajunsese distrus în acest bar.

Pentru el, începuse dezastrul.

– La cât evaluezi acest film ? întrebă Justine.

– Ce ? reuşi să spună Sammécoult speriat.

— Repet : cât îmi dai în schimbul acestui film unde tu ești văzut strangulându-l pe Xavier Péladan ?

El scuturâ din cap cu energia disperării.

— Nimic, făcu el, nici un sfanț.

Ea surâse, cu același surâs îngrozitor de calm.

— Nu vreau să fiu lacomă, spuse ea. Un milion mi-ar ajunge.

El tresări.

— Da, asta este, spuse ea. Un milion de franci peșin și n-o să mai auzi niciodată de mine.

El își duse mâna la portofelul care se afla sub vesta lui de piele gri.

— M-ai supraestimat foarte mult, murmură el. N-am nici un franc în afară de ceea ce câștig ca inspector de muzee. Nevasta mea are avere, nu eu. Maximum a ceea ce pot face eu este un cec de zece mii de franci.

Ea se lăsă pe spate în fotoliu, pradă unei veselii sincere :

— Vreau cincizeci de mii imediat, spuse ea. Restul mi-i va plăti nevasta ta fiindcă ea are banii.

— Dar cum vrei tu ca eu...

— Găsește un mijloc, bătrâne, pune-ți imaginația la contribuție.

— Ești nebună.

— Dacă asta te poate liniști... Dar uite cum văd eu programul de plată a... să spunem,

drepturilor mele. Cincizeci de mii imediat, cincizeci de mii la sfârşitul săptămânii. Restul, cei nouă sute de mii de franci, plătiţi eşalonat. Vezi că nu sunt aşa de măgăriţă. În fiecare lună, vei lăsa o sută de mii de franci în contul pe care ţi-l voi indica. Şi peste nouă luni, exact, o să fii liniştit, n-o să mai ai nici o datorie. Îţi convine ?

Sammécoult avea figura unuia care fusese anunţat că o să fie îngropat de viu.

– Nu, spuse el. Ascultă, Justine...

– Fără a pune la socoteală apartamentul tău care valorează mai mult de un milion, îl întrerupse ea, nevastă-ta trebuie să posede case, proprietăţi, nu ? N-ai decât s-o faci să vândă una sau două şi problema va fi rezolvată.

El o privi cu o lucire de nebunie în ochi.

– Ştiu la ce te gândeşti în acest moment, spuse ea. Toate persoanele care sunt victime ale unui şantaj sunt tentate să-l omoare pe cel care le şantajează. Sper că nu eşti atât de prost ca să nu-ţi imaginezi că mi-am luat precauţii... surâse... Am făcut mai multe copii ale acelui film, reluă ea, şi le-am depus unui notar căruia îi telefonez la fiecare opt zile. Dacă nu primeşte telefonul obişnuit, anunţă poliţia.

– Minţi ! şuieră Sammécoult.

– Vrei să ştii precis ? Crezi că trag o cacialma ? Omoară-mă şi ai să vezi. Dacă-ţi place pokerul, acum ai ocazia sau niciodată.

La fiecare nouă frază, umerii lui Sammécoult se încovoiau tot mai tare. Era doborât. Copleşită brusc de vanitate, sigură de victoria sa apropiată, Justine trase fermoarul poşetei şi o deschise.

— Vezi pachetul acesta, spuse ea cu o voce ascuţită. Este o armă, un revolver. Şi ştiu să mă folosesc de el !

Capul lui Sammécoult căzu pe piept. Se lăsă o linişte grea, apoi el spuse cu o voce cavernoasă, învins :

— De acord, o să ai tot ce vrei. Spune-mi cum să procedez.

*
* *

Din celălalt separeu, aflat la extremitatea opusă a barului, protejat de obscuritate, Boris Corentin privi omul cu haină gri de piele care-şi scoase carnetul de cecuri, scrise ceva, rupse o filă şi i-o întinse Justinei Buisson.

Aceasta o strecură în poşetă şi se ridică fără nici un cuvânt.

Imediat după aceea, bărbatul se ridică la rândul lui şi se îndreptă spre ieşire clătinându-se printre mese, ca un automat sau un somnambul.

Şi Boris Corentin, uluit, se întrebă ce putea să facă Edouard Sammécoult, inspector general al muzeelor, organizator al unei expoziţii

unde lumea se omora ca s-o viziteze, autor de cărți de istoria artei și vedetă recentă de televiziune, cu această femeie, care trebuia să practice alte talente, decât cea de model în atelierele de desen !

Creierul lui fenomenal îi scosese din memorie fișa completă a interlocutorului Justinei Buisson. În general, când Boris vedea o figură, n-o mai uita niciodată. Și mutra lui Sammécoult, de câtăva vreme, apărea în destule reviste.

Un superspecialist din lumea artelor, în plină discuție, la prânz, cu o femeie care părea să cunoască mult mai bine bitumul trotuarelor decât pardoselile muzeelor, în lumea presei s-ar fi numit un reportaj de senzație. Mai ales dacă specialistul în chestiune, la sfârșitul întrevederii, semna un cec, specialistei în bitum...

Se grăbi să-și plătească consumația și se precipită spre ieșire. Afară, într-o mașină cu bara îndoită, îl aștepta Brichot.

– Preia urmărirea, Mémé, îi spuse el îndreptându-se spre portiera mașinii lui. Te urmez cu droaga mea.

– Ce se întâmplă ? îl întrebă Brichot.

– O să-ți povestesc prin radioul de la bord, făcu Corentin. Îți jur că n-o să fii decepționat !

CAPITOLUL XVII

Jocul preferat al lui Donatien Strogof, între orele şaptesprezece şi optsprezece, când trăia încă în Statele Unite, în marea mahala a aglomeraţiei newyorkeze, era o reluare a scenei celebră în toată lumea din „Furia de a trăi", filmul al cărui erou era James Dean : iei maşini, sari din ele şi le priveşti cum alunecă în prăpastie. Cel care sare ultimul din maşina lui, a câştigat.

Strogof câştiga de fiecare dată pentru că avea nervii de oţel şi ca să-l poţi scoate din sărite ţi-ar fi trebuit mult şi bine. Când ai văzut de atâtea ori moartea fără să te scapi pe tine, poţi foarte bine, de exemplu, să ştii că în camera alăturată este un poliţist şi să stai liniştit în patul tău auzindu-l cum trăncăneşte de cealaltă parte a uşii.

Poţi de asemenea, foarte bine, să gâdili cu lama carotida unui omuleţ în plină stradă, în plin Paris, în mijlocul mulţimii de trecători şi să te simţi la fel de nebăgat în seamă ca şi omul invizibil. Reţeta lui Strogof, secretul suc-

cesului său, fusese în tinerețe o condiție beton. De atunci, nimeni nu putea să se laude că l-ar fi văzut clacând.

— O să mergi până la mașina aia neagră. Dacă nu vrei să-ți golești sângele pe trotuar, așează-te la volan și demarează. Și o să faci tot ce o să-ți spun fără să ai vreo inițiativă personală, bine ?

Vorbea încet la urechea maestrului Défourray, care tremura mai tare ca o frunză de toamnă ce era pe punctul de a cădea. Ajunseseră alături de mașina neagră garată între strada Chanoinesse și strada Arcole. Era frumos, cerul era senin și fără nori, și Défourray, prin lentilele aburite ale ochelarilor, îi privea pe toți acești oameni, bărbați și femei, care se grăbeau. Niciodată nu observa cât de fericită pare lumea, cu excepția lui.

Își reaminti de problemele sale bănești, cele două foste soții nesătule și pensiile lor alimentare, cei cinci copii, amanta lui ca un vampir.

Îi păru un pic rău și pentru friptura de gâscă pe care nu o va mai mânca niciodată.

Se așeză docil la volanul mașinii „împrumutate" cu o oră în urmă, de către Strogof, din alt cartier al capitalei.

Demară așa cum îi ordona celălalt, încet, fără să facă prostii. La un moment dat, în timp ce mergeau, Défourray, într-un ultim elan, un fel de instinct de conservare, încercă să parlamenteze :

– Pot să-i explic totul domnului Malamurdo, spuse el. O să-i înapoiez banii, o să-i dau beneficii și penalizări. Sunt sigur că se poate aranja. Spune-i că vreau să-l văd.

Dar Strogof, care pe bancheta din spate, ținea în continuare briciul la gâtul lui, ridică din umeri.

– Dacă domnul Malamurdo ar fi avut chef să te vadă, mi-ar fi spus. Trebuie să știi un lucru, mititelule : eu n-am nimic cu tine, dar chiar nimic, execut ordinele și atât.

Cum o mai făcuse, în momentul când trebuise s-o omoare pe prințesă. Fabrice Michelet fusese cu totul altceva. O mică toană personală. Mai întâi, tipul îl enerva cu pasiunea lui platonică pentru Justine. Cui i-ar putea trece prin când să se amorezeze de o curvă, mai ales când ai trecut de vârsta primei întâlniri ? Și pe urmă el îi ceruse lui Michelet prea multe amănunte despre treaba sa ca taxi-boy. Mai mult, vrusese să-i împrumute smokingul. Tânărul începuse să caute printr-un sac de boarfe. Strogof își dăduse seama că nu-l poate lăsa în spatele lui și se simțise obligat să-l răpună.

Cât despre Samantha Meeshaert, opt zile mai devreme, ordinul de a o face să dispară îi venise de sus, adică de la domnul Malamurdo. Aproape din întâmplare, animatoarea descoperise toată combinația maestrului Défourray și se hotărâse să-i vândă informația negustorului de bunuri. Acesta îi mulțumise călduros și-i promisese o recompensă.

Recompensa venise cu patruzeci şi opt de ore mai târziu sub forma unor gloanţe. Mai exact trei.

Acum, nu mai rămăsese de suprimat decât avocatul şi totul era terminat.

Sub indicaţiile lui Strogof, Défourray o luase pe autostradă şi mergea de mai bine de un sfert de oră. Pe urmă, maşina cea neagră ieşi de pe şosea şi mai parcurse vreo douăzeci de kilometri printr-un şes izolat. Strogof îi dădu ordin să oprească.

Coborâse, deschisese portiera în dreptul şoferului.

Şi universul lui Défourray explodase în mii de bucăţi.

Lovitura pe care Strogof i-o dădu după ceafă, nu-l omorâse. Défourray nu era decât leşinat, dar rămase o bună bucată de vreme în nesimţire.

Strogof îl luă pe umăr şi-l azvârli în portbagaj.

Pe urmă se instală la volan.

Cinci minute mai târziu, oprea maşina lângă un cimitir de hodoroage.

Kilometri de fiare, carcase de maşini presate una într-alta, într-un talmeş-balmeş de epave ce-şi aşteptau poate de ani întregi, rândul să intre la presă.

Dar Strogof îl cunoştea bine pe Lamonise, tipul care trăia singuratic, în cabina lui de macara, cocoţată în plin cer şi care agăţa ma-

şinile de acoperiş şi le azvârlea într-o enormă groapă metalică, o presă hidraulică ale cărei fălci se închideau asupra prăzii pe care o mestecau, o întorceau şi pe o parte şi pe alta până când reuşeau s-o transforme într-un cub.

Precis, Lamonise o să-i facă o favoare pentru maşina lui, dacă el i-o cerea. I-o datora ca unui vechi amic care-l salvase de două sau trei ori de la sinucidere şi care-l aştepta cu banii când nu avea cu ce să-şi plătească doza lui de heroină.

Opri maşina cea neagră la picioarele macaralei gigantice care scrâşnea, necheza şi scârţâia din toate încheieturile pentru a urla în direcţia cabinei :

– Vrei să-mi acorzi prioritate ?

Lamonise nu avea obiceiul să pună întrebări aiurea. Deseori i se aduceau maşini furate sau compromiţătoare pentru că participaseră la o lovitură care sfârşise prost şi trebuiau să sufere ultima transformare.

În cabina lui, acţionă unul din braţele macaralei şi fălcile coborâră spre acoperişul maşinii cele negre.

Aceasta fu smulsă de la pământ, se legănă în vid câteva clipe, pe urmă fălcile se desfăcură şi maşina ateriză în fundul presei hidraulice care începu să mestece.

Tablele se îndoiră cu o uşurinţă uimitoare de parcă ar fi fost un ambalaj de carton.

Strogof se gândi cu milă la avocatul care crezuse că este mai deştept ca Malamurdo.

– Amin, murmură el printre dinţi.

Pe urmă, îi ceru lui Lamonise să-i împrumute o maşină, urlând ca să acopere zgomotul concasorului.

– Ia-o pe care o doreşti, îi strigă tipul din cabină.

Strogof alese una albă, care nu mai era la prima tinereţe.

Era grăbit să ajungă la Paris. Misiunea lui era terminată... o să treacă prin strada Rondeaux şi o să-şi facă valiza înainte de a lua banii pe care negustorul de bunuri îi datora.

În fine, îşi va lua zborul.

Singurul lucru care-l mâhnea era faptul că fusese obligat să se debaraseze de pistolul lui Walther P-38... dar în viaţă nu faci întotdeauna ceea ce vrei...

*

* *

Aimé Brichot îşi ridică nasul. El şi Boris se întâlniseră în parcajul de pe strada Ecoles, la doi paşi de imobilul în care o văzuseră dispărând pe Justine Buisson.

– Dacă înţeleg bine, murmură Aimé, acum cincisprezece zile am plecat de la o curvă asasinată şi urmărind firul, două săptămâni mai târziu, ajungem la o altă fată, care şi ea are aerul unei prostituate. Cercul se închide.

– Numai că n-am reușit să punem mâna pe ucigașul cu pistol de calibru 38, remarcă Boris.

Se scotoci în căutarea unei țigări :

– Fata asta, Justine Buisson, sunt sigur că știe mai mult decât a vrut să-mi spună. Când i-am vorbit despre circumstanțele morții lui Fabrice Michelet, am avut impresia că este pe punctul să-mi vorbească. Și pe urmă, s-a închis în ea brusc. Ca o scoică.

Brichot își mângâie mustața.

– O supoziție, nu știu, dar cred că aici este un hogeac clandestin, ceea ce s-a mai văzut, sau fata asta a închiriat o garsonieră ca să-și facă de cap...

– Și ?

– O altă supoziție – pentru că Justine nu mă cunoaște, ce-ar fi să fiu eu „deschizător de drumuri" ?

– „Deschizător de drumuri" ? se miră Boris. Nu înțeleg.

– Dar este clar ! Vreau să spun că o vizită de curtoazie la Justine Buisson ar putea duce la rezultate interesante. Mă prezint, îi povestesc că vin din partea unui prieten căruia i-am uitat numele și încerc să mă orientez la fața locului, obișnuindu-mă cu atmosfera... Ce părere ai ?

– Dacă nu te-aș cunoaște, râse Boris, aș fi îngrijorat pentru Jeanette.

– Hei ! se indignă Brichot, crezi că vreau să-mi pregătesc o escapadă ? Nu sunt așa de tâmpit, ca să risc să aduc cine știe ce boli pe acasă...

– Mă dezamăgești, glumi Boris, credeam că din cauza virtuții.

Imediat, verificară lista locatarilor din holul imobilului. Numele Justinei Buisson apărea clar. Etajul șase : acel al camerelor pentru servitoare.

La capătul a cinci minute de discuții, Boris și Aimé sfârșiră prin a conveni că ideea lui Brichot nu era chiar așa de rea.

– Și tu ce-ai să faci ? îl întrebă Aimé pe tovarășul lui.

– Te aștept. Mă chinuie un gând și o să mai chibzuiesc.

– Ce ?

– O să-ți spun dacă o să merite, Mémé. Hai. Curaj !

Boris se regăsi singur în mașină.

Muncit de un singur gând : femeia aceasta, Justine Buisson, mai fusese văzută de el undeva.

Capul ei și restul.

Dar unde ?

Erau orele paisprezece și zece, cerul începea să se acopere din nou de nori.

CAPITOLUL XVIII

Mai era cineva care o urmărise pe Justine Buisson până în strada Ecoles şi, care se pusese de planton şi el, la o sută de metri distanţă de imobil, dar pe trotuarul celălalt : era Edouard Sammécoult.

Dacă nu fusese reperat de Boris Corentin, nici de Aimé Brichot, nici chiar de Justine, era din cauză că un tip care efectuează o urmărire pe Solex, iese mai puţin în evidenţă decât unul de la volanul unei maşini. Mai ales când acel tip are pe cap o cască ce-i acoperă faţa, făcându-l de nerecunoscut.

Sammécoult îşi rodea unghia de la degetul mare al mâinii drepte. Un tic de care el credea că s-a debarasat de mult.

– Cătea, şuieră el printre dinţi, ai să mi-o plăteşti scump !

Nu se lăsase doborât. La război, cea mai bună apărare este atacul.

Şi se hotărâse să treacă la atac.

Se îndreptă spre Bulevardul Saint-Michelet.

Pe dreapta, era un bar la subsol. Se băgă înăuntru și cobori scările ce duceau la primul nivel spre toaletă și telefon.

Găsi mai multe cărți de telefon azvârlite pe o măsuță. Răsfoi una dintre ele la litera B. Justine Buisson era trecută de două ori, în strada Rondeaux și în strada Ecoles.

Cum formă numărul din strada Ecoles, Justine ridică receptorul.

– Trebuie să te văd cât de curând posibil, azvârli Sammécoult cu o voce grăbită.

– Ce s-a întâmplat ? ripostă Justine. Vrei să mă rogi, să te pui în genunchi ? Te previn că n-o să-ți meargă.

– Nu. Dimpotrivă. Mi-am făcut socotelile, m-am gândit și am descoperit că pot să-ți dau banii mai curând decât credeam.

– Ce-i bazaconia asta ? îl întrebă Justine suspicioasă. Dacă încerci să mă duci, o s-o regreți, micul meu Edouard !

– O să am jumătate din ce mi-ai cerut în seara asta, trebuie să te văd, argumentă el.

– Jumătate din cât ? îl interogă ea.

– Cinci sute de mii, suflă Edouard. Dar în schimb, vreau jumătate din copiile filmului. Începând cu seara aceasta.

El ghici că în sufletul Justinei se ducea o luptă. Dar lăcomia fu mai mare.

– N-o să-ți pot da copiile în seara aceasta, spuse ea cu o voce ezitantă, este prea curând.

Sammécoult își șterse fruntea cu dosul mânecii. Pariase cu el însuși, că Justine mințise în legătură cu copiile. Ea nu avea decât versiunea originală, acum el era sigur.

– O să-ți dau toate copiile după ce-ți vei plăti datoria, reluă ea.

– Nu, făcu Sammécoult cu fermitate. Vreau mai mult decât una în seara aceasta. Crezi că este cinstit să iau una singură în schimbul a cinci sute de mii de bancnote ?

Justine se mai gândi un pic.

– Bine, spuse ea. Dar dacă încerci să mă păcălești, o să intrăm amândoi la răcoare, nu uita.

Cinci minute mai târziu, Sammécoult își încăleca Solexul garat în strada Ecoles și pornea ca și cum ar fi fost pe o motocicletă de curse.

Îi mai rămâneau exact șapte ore ca să iasă din coșmarul în care-l băgase reapariția Justinei.

*

* *

Dacă Edouard Sammécoult ar fi fost dotat cu o a doua vedere, ar fi știut că în afară de efectul surprizei, el beneficia și de o altă superioritate : exact în momentul în care-l telefona, Justine, în garsoniera el, se lupta cu cea mai tâmpită și neplăcută problemă din toate și anume, o inundație.

Ea închisese telefonul în momentul exact în care Aimé Brichot suna la ușă.

Pe scară, urcând cele șase etaje, avusese timp să-și definitiveze planul. El deschise gura când Justine strigă :

– Se poate spune că sunteți rapid ! Intrați !

Era doar cu sutienul pe ea și manșetele de la jeanși suflecate. Brichot observă că picioarele îi erau ude.

– A sărit o garnitură, sau așa ceva, continuă ea. Așa cum v-am spus la telefon, baia era inundată deja când am ajuns eu. Grăbiți-vă, altfel va fi catastrofa secolului !

În fața amplorii stricăciunilor, ea îl decomandase pe clientul ei din după-amiaza aceasta, un tip care venea din opt în opt zile de la Auger, doar ca să o vadă.

– Ai venit, sau ce dracu' ? ridică ea vocea privindu-l pe Brichot care-și bălăngănea brațele.

– Am venit, murmură el slab.

– Nu ți-ai adus trusa cu scule ?

– Trusa ? Nu... am uitat-o.

– Cum ai venit așa, câine surd la vânătoare ! Noroc că am eu ceva scule într-un șifonier, o cheie franceză, clește... Ia uită-te la astea dacă-ți convin.

Pardoseala sălii de baie dispăruse sub un strat de trei centimetri de apă. „Acum o să fac pe instalatorul" își zise Brichot, încercând să se obișnuiască cu situația. Mai întâi își scoa-

se lodenul. Sub vestă avea un pistol de poliție trecut prin curea. În timp ce ea stătea cu spatele, el își piti arma în buzunarul pardesiului.

Pe urmă avansă curajos în mijlocul bălții.

Justine prinsese sclipirea țevii pistolului.

Deoarece meseria de instalator nu era atât de periculoasă încât să trebuiască să umbli înarmat, nu existau decât două posibilități.

Polițist sau hoț.

În ambele cazuri, ea ar fi avut conștiința curată.

*
* *

În aceeași clipă, Boris Corentin părăsi strada Ecoles.

„Sper că n-o să te superi pe mine prea tare, Mémé", își zise el, simțindu-se ușor vinovat că-și abandona colegul astfel.

Cu forța unui trăsnet, creierul lui îi furnizase soluția enigmei : Justine Buisson, pe care o văzuse integral, din spate și din profil. Era la televizor, într-o seară foarte târzie, spre ora două sau trei, când prietena lui care stătea lungită lângă el, jucându-se cu telecomanda, dăduse peste canalul cu filme porno. Nu-ți trebuia multă imaginație ca să-ți dai seama că filmul care apăruse pe ecran nu povestea Viața Jannei D'Arc.

Justine Buisson jucase în filme porno.

Avea acum un fir. Subțire, fără îndoială, dar nu avea de gând să-l lase.

*
* *

Pentru Edouard Sammécoult, era o adevărată călătorie în timp. Un fel de înotat contra curentului unui râu care devenea din ce în ce mai murdar, pe măsură ce se apropia de izvor.

Erau aproape orele cincisprezece. De la prânz, un singur gând îi ocupa mintea. Acela la Linda Brady.

Într-o străfulgerare, după ce se despărțise de Justine în strada Sèvres, la barul acelui hotel de lux, își amintise scena carambolului în care de abia o liniștise pe nebuna aia, drogată cu „pudra îngerilor" și înarmată cu un cuțit de bucătărie, care-i vroia pielea Justinei. „O cretină geloasă !" spusese cea din urmă. Linda Brady îi scosese ochii unui polițist când aceștia veniseră. Ea fusese condamnată la ani grei de pușcărie și Sammécoult nu mai auzise niciodată de ea.

Ce se întâmplase cu nebuna ? Mai trăia încă ? La vremea aceea câți ani avea ? treizeci și patru, treizeci și cinci de ani ? Deci, acum ar avea în jur de cincizeci. Dacă mai era în viață...

Nu-i găsi numele nicăieri, în nici o carte de telefon.

Putea foarte bine să-şi fi schimbat numele după ce ieşise din puşcărie sau să se fi măritat. Putea să fi plecat în provincie sau străinătate.

Sammécoult, care-i telefonase Thérèsei, secretara sa, pentru a-i spune că n-o să revină în cursul acelei zile, scutură din cap, aşezat pe Solexul său, cu un picior pe pământ, oprit la un stop, pe bulevardul Operei.

Planul lui nu făcea nici cât o ceapă degerată.

De altfel, ura Lindei pentru Justine, cu timpul, poate se stingea.

Chiar dacă ar găsi-o, el n-ar reuşi s-o facă să se răzbune.

Trebuia ca el să „scuipe". Lună de lună. Până la sfârşit.

O sută de milioane de centime !

Şi apoi, fără îndoială că Justine ar continua să-l şantajeze. Pe o perioadă nelimitată. Toată viaţa.

El demară din nou. Oricum, nu avea nici un mijloc ca să pună mâna pe Linda Brady.

Merse pe mai multe străzi până când se trezi pe strada Banque. Înjură pe sub caschetă. De acum, până la sfârşitul zilelor lui, trebuia să facă pe bancherul, da !

Frână brusc, declanşând în spatele lui un claxonat asurzitor.

Tocmai trecea pe strada Bourse, prin fața primăriei celui de al doilea arondisment.

Și el își aminti dintr-odată că poți să găsești pe cineva consultând listele electorale care se găsesc la fiecare primărie.

Dacă Linda nu-și schimbase numele și nu se mutase din Paris, el avea o șansă, o mică șansă s-o descopere.

Numai că, în toată capitala erau douăzeci de arondismente. Deci douăzeci de primării. Și erau orele cincisprezece trecute.

Era imposibil.

Creierul îi lucra cu o viteză fantastică. Se hotărî să treacă peste cartierele scumpe. Scoasă din circulație, așa cum era la treizeci și patru de ani, Linda nu avea cum să locuiască pe bulevardul Paul Donner sau pe Champs-Elysées. Doar dacă n-ar fi survenit vreo minune.

O să atace cartierele mai modeste. Belleville, République, Porte des Lilas. Pe urmă arondismentele XVIII, XIX, XX, dacă birourile nu erau închise.

O minune, se gândi el pornind din nou. Era nevoie de așa ceva ca s-o găsească.

Dar nu mai putea da înapoi, nu avea de ales.

CAPITOLUL XIX

Boris parcurse din doi pași biroul minuscul pe care-l ocupa Marcel Boisdubout, o veche cameră renovată din strada Saint Honoré. Apartamentul propriu-zis al lui Boisdubout era la etajul al treilea, dar el închiriase acest local pentru a-și face „cercetările".

Cei trei băieți ai săi, a căror vârste erau cuprinse între treisprezece și nouă ani, nu aveau dreptul să intre aici. În privința educației copiilor el era intransigent. Locul unde, de o bună duzină de ani, își redacta teza de doctorat, o treabă foarte serioasă și oficială : Evoluția scenei pornografice pe ecran.

Profesor la Institutul de Înalte Studii Cinematografice, autor al mai multor lucrări despre cinema, Boisdubout era, probabil, cel mai bine informat om în ceea ce privește industria cinematografică a secolului XX. Îl mai servise pe Boris Corentin cu doi ani în urmă, când acesta cercheta un trafic dubios de casete porno în care participaseră minori ca eroi.

Alt detaliu mai neobișnuit ca altele : Marcel Boisdubout era căsătorit de șaisprezece ani și se lăuda că în toți acești ani nu avusese decât o singură femeie : a lui.

Toată știința lui se datora cărților. Dar era imensă.

— După ce m-ați sunat, domnule inspector, spuse el împingând o grămadă de dosare spre extremitatea biroului, am adunat tot ce era legat de Justine Buisson. Dacă vreți să vă uitați...

El era îmbrăcat cu o cămașă transparentă de nylon, care lăsa să se vadă părul lui negru de pe piept. Dar craniul lui, prin compensație, era ca o lună plină.

Peste tot erau fișiere. Cele care se refereau la regizori, acelea unde filmele erau clasate în ordine alfabetică sau pe teme. Acelea unde, în fine, erau clasate vedetele porno. Cu specialitățile lor, măsurile lor, originile sociale și lista filmelor la care participaseră.

Erau și alte dosare, unde Marcel Boisdubout arhivase articole din ziare ce se refereau la industria filmului. Metodele lui de clasare erau de o eficacitate uluitoare. Într-un sfert de oră, imediat după telefonul lui Boris, adunase tot ceea ce o privea pe Justine Buisson.

Boris Corentin răsfoi fișele cu rapiditate. La rubrica „specialități" se afla că Justine era o fruntașă a dublei penetrări : a sodomiei în general și a sodomiei cu pumnul în particular. Titlurile capodoperelor în care jucase ocu-

pau mai multe linii. Debutase foarte tânără, la nouăsprezece ani, în „Colțurile regulatului" și Boisdubout îi păstrase primul interviu, apărut în revista cinematografică de avangardă, dispărută de atunci, „Marinela".

Și era semnat Edouard Sammécoult.

Boris surâse cu gura până la urechi fluturând tăieturile din revistă :

– Aș putea ?

– Am un xerox, se grăbi Boisdubout. Vă fac imediat o copie.

Nu se punea problema, nici măcar pentru poliție, să-i sărăcească prețioasele arhive.

– Cine-i maimuțoiul ăsta ? tună Donatien Strogof. Nu poți să stai liniștit nici măcar cinci minute că polițiștii vin să te caute în cur !

Maimuțoiul în chestiune era Aimé Brichot, care-și revenea încet din ceața comatoasă în care căzuse, după impactul pe care-l avusese capul lui cu o sticlă de whisky legănată de Justine.

În timp ce Aimé, în baie, se scremea să oprească inundația, Justine dăduse dovadă de o eficacitate uluitoare. Sub pretextul că vrea să agațe vesta și pardesiul instalatorului ea-i șterpelise hârtiile de identitate.

Era cel de al doilea copoi de la Brigada Mondenă care o vizita astăzi.

Și doi era cam mult.

Ea îi telefonă și lui Strogof. El tocmai se întorsese în strada Rondeaux și ea-l rugase să vină de urgență.

Așteptându-l, pentru mai multă siguranță, ea golise pistolul lui Aimé Brichot. Pe urmă ea se înarmase cu o sticlă de whisky și Brichot nu avu timp să se întrebe din ce i se trage când căzu fără cunoștință cu nasul în apă.

Ea-l trase apoi până la un fotoliu unde-și lega ea clienții masochiști în timpul ședințelor, și-l legase zdravăn.

— Nu știu ce-ai făcut, îi spuse ea lui Donatien Strogof, dar trebuie să fie o mare porcărie. Și eu nu vreau să fiu amestecată. Ia-l pe tipul ăsta și fă ce vrei cu el, eu nu vreau să știu nimic !

— Mai ai pachetul pe care ți l-am dat azi-dimineață ? o întrebă Strogof.

Ochii Justinei se umbriră. Ce pachet ? Își aduse aminte brusc : pistolul P-38 ! Ea-l uitase complet în fundul poșetei !

— Nu, minți ea. L-am aruncat așa cum m-ai învățat.

Dacă ea-i spunea adevărul, risca să fie „curățată", așa cum mai făcuse de două sau trei ori.

— Păcat, făcu Strogof. Mă simt gol fără șmecheria aceea.

— Michelet ? întrebă ea brusc. Fabrice Michelet ? Tu ?

– Da, făcu Strogof fără şovăială, plin de un soi de mândrie. Şi nu numai pe el. Am lăsat ceva mortăciuni pe unde am trecut în ultimul timp.

– Şterge-o ! ţipă Justine cuprinsă de teroare.

– Ce-ai, dragă ? ripostă Strogof. Te necăjeşte aşa de tare să fii complicea unui asasin ?

Peste ochii lui Aimé Brichot se înnoda o batistă. În gură, o bilă de plastic îi distanţa maxilarele şi-l împiedica să strige. Bile de vată îl astupau urechile. N-auzea decât un murmur îndepărtat. Se simţi brusc ridicat în sus de două braţe puternice şi învelit în ceea ce părea a fi un covor. Ghici că este coborât pe scări.

Pe urmă se auzi pocnetul unui portbagaj de maşină şi apoi un motor care porneşte.

Ultimul drum al condamnatului, îşi zise Brichot.

În gând, începu să-şi ia adio de la Janette, copii, Boris şi de la toţi acei pe care-i iubise.

Rămasă singură, Justine se întreba ce o să spună când o vor întreba despre copoiul cu ochelari care venise la ea. Negăsind nici un răspuns, îşi zise c-ar trebui s-o ia la picior cât de curând posibil.

În baie, nivelul apei nu mai creştea. Înainte de a i se da la cap, Brichot îşi făcuse cu conştiinciozitate meseria de instalator. Oprise scurgerea.

Nu era poate o consolare, dar întotdeauna era aşa.

Jos, la tomberoane, în fundul curții imobilului, ea se debarasă de revolverul polițistului și de asemenea și de gloanțele de care îl golise.

Se hotărî să poarte cu ea, în poșetă, pistolul lui Strogof. Cel puțin din seara aceasta, după întâlnirea cu Sammécoult. Nu se știe niciodată.

Graba acestuia de a-i da bani i se părea extrem de bizară.

*
* *

Boris Corentin închise nervos.

De cinci sau șase ori încercase să vorbească cu Edouard Sammécoult. Era de negăsit. Nici la el acasă și nici la birou.

Cât despre Aimé, își reproșa că-l lăsase baltă. Dar acesta din urmă avea întâlnire cu maestrul Défourray la orele optsprezece. O să reia legătura cu el sunând la cabinetul avocatului.

Aprinse o țigară și se răsturnă pe spătarul scaunului. Singur în biroul Afacerilor Recomandate, el începu să reflecteze asupra întâmplărilor vieții și secretelor ciudate care legau aproape fiecare existență.

*
* *

Un pic înainte de orele șaptesprezece, Edouard Sammécoult avu impresia că învie.

Negru pe alb, avea în fața lui adresa Lindei Brady. Era vie ! Și locuia aproape de poarta Chapelle, pe o stradă numită Evangile.

Plutind de fericire, părăsi primăria arondismentului XVIII.

Acum, era de ales — cap sau pajură.

*

* *

Din cauza transpirației, unul din tampoanele de vată alunecase și, prin tabla portbagajului în care era ghemuit, Aimé Brichot auzea distinct vocile celor doi bărbați.

— Doar n-o să mă omori pentru că presa este defectă, repetă primul. O să fie reparată mâine la prima oră, asta-i tot ce-ți pot spune !

— Rahat, mormăi cel de al doilea, ce-o fi cu porcăriile astea de mașinării ? Am nevoie ca această rablă să fie imediat presată ! Auzi ? Imediat !

— Te-am refuzat vreodată ? îl întrebă prima voce.

— Imediat ! urla celălalt bătând în caroserie cu pumnii. Imediat.

Brichot se lăsă să recadă pe fundul portbagajului. Avea o ușoară, o foarte ușoară tresărire.

CAPITOLUL XX

O lovitură de picior îi fu suficientă lui Boris ca să deschidă ușa garsonierei Justinei Buisson, din strada Ecoles. Această intervenție poate că nu era legală fără documentele emise de către judecătorul de instrucție, dar era urgentă.

Turul locuinței fu făcut foarte repede. Boris se îndreptă spre telefon pentru a-i telefona din nou maestrului Défourray.

Nici avocatul și nici Brichot nu dăduseră nici un semn de viață !

Închizând telefonul, privirea îi căzu pe peretele pe care-l avea în față. Mai multe numere de telefon cu opt cifre erau înscrise.

Formă unul care nu răspunse. La al doilea răspunse robotul.

Al treilea ridică receptorul :

— Cine sunteți ? întrebă Boris cu brutalitate.

— Ia ascultă, drept cine te crezi, strigă vocea de la celălalt capăt al firului.

– Inspector divizionar de la poliția judiciară, zvârli Boris sec.

– Francis Beaucranne, făcu celălalt. Antreprenor de pompe funebre. Ce...

– O cunoașteți pe o oarecare Justine Buisson ? i-o tăie Boris.

– Nu știu dacă ea se numește Buisson, răspunse Beaucranne după o ușoară ezitare, dar cunosc o Justine. Chiar acum a sosit aici, pe platoul de filmare.

– Ce înseamnă aici ?

– La mine, bineînțeles.

– Ce-i cu povestea asta cu platoul ?

Beaucranne începu să-i explice că-și închiriase casa unei echipe de filmare care turna un film. Că era ultima zi și că...

– Sosesc, i-o tăie Boris care înțelesese tot. Nu spuneți nimic Justinei.

– Este vorba de o surpriză ? se minună Beaucranne.

– Cum vreți să-i spuneți.

*

* *

Lui Sammécoult nu-i venea să creadă. În afara părului alb, Linda Brady nu se schimbase practic deloc de-a lungul anilor. Era casieră într-un mic cinematograf din Pigalle, locuia în două camere care dădeau într-o curte și după pozele cu fete goale care-i împodobeau pereții

s-ar fi zis că aceasta este locuită de o tipă foarte obsedată. Doar că ea le prinsese pe pereți și doar că ea era lesbiană. Până în vârful unghiilor.

— Cine sunteți ? întrebă ea pentru a zecea oară.

— N-are importanță, repetă Sammécoult, sigur că ea nu-l recunoscuse. Să zicem că sunt, ca și dumneavoastră, cineva care are suficiente motive pentru a se plânge de Justine Buisson.

Fața ascuțită a Lindei Brady se întinse către el.

— Timp de ani și ani de zile, spuse ea, nu m-am gândit decât la un singur lucru : să mă răzbun. S-o omor.

— Și acum ? întrebă Sammécoult.

Ea ezită :

— Nu mai știu. Mi-am stricat viața din cauza ei. Toți acești ani de pușcărie...

El gândi :

— Fără ea, niciodată n-ați fi ajuns acolo.

— Știu, zise ea cu o voce răgușită.

Edouard se ridică. Îi indică adresa unde ea ar putea-o găsi în seara aceasta. Îi precizâ și că Justine este înarmată. În geantă, avea un revolver.

— Nu uitați, spuse el. Revolverul.

— Într-un ambalaj de hârtie de ziar, făcu Linda Brady închizându-și ochii... N-o să uit.

De cum ajunse afară își zise că planul lui era o utopie. Iar dacă Linda o omora pe Jus-

tine, remuşcările lui vor fi cu mult mai mari decât uşurarea pe care o va simţi.

*

* *

– Crăpăm sub reflectoarele astea ! Ritmul este infernal.

Protestele Vanessei făcură ca toţi să izbucnească în râs, în salonul hotelului particular din strada Blomet. Chiar Monique machieuza, care-şi plimba pământufurile cu pudră prin preajmul a trei sexe masculine, sculate, încercă un zâmbet.

Ca şi în prima seară, jaluzelele şi draperiile fuseseră trase. Ca şi în prima seară, tehnicienii îmbrăcaţi evoluau în mijlocul actriţelor şi actorilor goi. Ca şi în prima seară, Beaucranne era în al şaptelea cer. Singurul lucru pe care-l regreta era că turnarea înceta în seara asta.. dar toate lucrurile cele bune au un sfârşit.

– Gata ? Toată lumea este la locul ei ? strigă Kallikokkos. Vanessa, culcă-te pe spate şi ridică-ţi picioarele. Nu. Mai mult decât atât. În echer. Da. Desfă-ţi sexul cu degetele, trebuie să se vadă tot.

Operatorul şef, cu camera pe umăr, se pregătea să tragă scena în prim plan.

– Pe aripile penisului ! strigă secretara de platou.

– Camera doi ! Motor ! urlă ca un ecou Dirty Kal.

Justine Buisson se lăsă pe spate, lângă perete. Ar fi dat o avere pentru a pune mâna pe un pic de heroină. De la vizita copoiului chel și mustăcios, frica îi scurma pântecele ca o gheară de fier.

„Am făcut o mare porcărie că l-am prevenit pe Strogof" își zise ea pentru a mia oară.

Tresări ușor când Beaucranne se apropie de ea :

– Nu vrei să bei un pahar de șampanie cu mine ? îi propuse el. Este doar ultima seară.

De cum ajunseră în camera lui, el îi desfăcu decolteul și începu să-i frământe sânii masivi, cu energia disperării.

Pe urmă, o puse într-un fotoliu, îi ridică picioarele, îi desfăcu coapsele și, ținându-se cu mâna, se înfipse în adâncul pântecului ei.

Din salonul de unde se auzeau râsete, întretăiate de indicațiile pe care le dădea Kallikokkos, nimeni nu auzi bătându-se la ușa micului hotel particular. În afară de Monique, machieuza, care îi deschise.

Femeia cu părul alb, îmbrăcată cu un mantou vechi din blană sintetică, o uimi. Dar când aceasta îi explică că ea era o veche prietenă a Justinei și că ar dori s o vadă pe aceasta din urmă, ea o lăsă să intre.

– Trebuie să aștepți aici, spuse ea când ajunseră în hol. Se turnează.

Linda Brady dădu din cap. În hol, pe podea, sau pe marmura unei comode Louis XV, erau o grămadă de poșete.

Ea le deschise una după alta.

Până când o găsi pe cea în care se afla pistolul Walther P-38.

Pe urmă, întredeschise ușa salonului și cercetă cu privirea grupul celor care erau adunați acolo. Justine nu era.

Începu să deschidă alte uși. Până în momentul în care descoperi camera lui Beaucranne.

În penumbră Justine se albi instantaneu.

— Îmi face plăcere, scrâșni Linda. Văd că mă recunoști !

Întrerupt din plină plăcere, Beaucranne se retrase din pântecele Justinei și, cu sexul îmbățoșat, se îndreptă spre necunoscută :

— Cine-i nebuna asta ? strigă el.

Țeava revolverului se mișcă cu gura îndreptată spre burta bărbatului.

— Dacă mai înaintezi un pic, îți sfărâm testiculele, îl avertiză Linda Brady cu o voce ciudat de calmă.

Beaucranne, amuțit dintr-odată, se lăsă să cadă tremurând pe un scaun.

*

* *

Drumul de întoarcere la Paris nu dură mai mult de douăzeci de minute. La volanul mașinii roșii, „împrumutate" din parcajul Saclay, Stro-

gof își chinuia mintea întorcând problema pe toate fețele.

În portbagaj avea un copoi și asta era din ce în ce mai rău pentru el. Deja începea să pută îngrozitor.

Nu voia să mai aștepte până mâine ca să termine cu copoiul ăsta. Trebuia să se debaraseze de el cât mai curând posibil.

Când ajunseră la periferie, Parisul era cufundat într-o noapte neagră.

Îi trebuia o armă.

Pentru a-l răpune pe acest rahat nenorocit.

Și proasta aia de Justine îi aruncase pistolul lui P-38 !

— La dracu' ! înjură el deodată oprindu-se brusc în mijlocul șoselei.

În spatele lui, mai multe mașini începură să claxoneze.

— Bine, bine, spuse el pornind și îndreptându-se spre dreapta.

Ieșea din periferie prin poarta Orléans. Își aduse aminte dintr-odată că polițistul avea și el un revolver. Bineînțeles ! Și ar fi fost chiar nostim să-l omoare cu propria lui armă. Dintr-un anumit punct de vedere era ca un fel de întoarcere la expeditor.

Opri mașina într-o micuță stradă întunecată, ieși și înconjură mașina căreia îi deschise portbagajul.

. îl percheziționă cu rapiditate pe Brichot, care zăcea pe covorașul de cauciuc, legat și cu căluș în gură.

Nimic. Polițistul nu avea armă asupra lui.

Îi smulse călușul.

– Ce naiba ai făcut cu arma ta ? îi azvârli el în față lui Aimé, când acesta fu în stare să-i răspundă.

– Închipuiește-ți că încântătoarea ta prietenă m-a ușurat de ea, răspunse Brichot cu o vocișoară calmă. Dar nu-i prea grav, mi-ar face plăcere să-ți stâlcesc mutra cu pumnii... Este suficient să mă dezlegi.

– Crapă, urlă Strogof închizând portbagajul.

Măgărița aia de Justine păstrase cu siguranță arma polițistului și trebuia să i-o ia.

Se instală din nou la volan.

Știa unde s-o găsească.

Dodo Strogof nu era la prima mașină pe care o conducea în viața lui, dar el era învățat cu mașinile de lux, nu era obișnuit cu mașinuțele economice și ușor rudimentare ca aceasta.

Parcând în strada Blomet, își zise că polițistul chel din portbagaj nu avea nici o șansă să scape deoarece portbagajul în chestiune era închis cu grijă.

Nu se gândise că partea din spate a mașinii era formată dintr-un fel de placă mobilă extrem de fragilă și că era suficient un șoc

foarte mic ca s-o ridici și să intri în interiorul propriu-zis al mașinii.

De fapt, Aimé Brichot, rămas singur, nu se gândise la asta imediat.

El încercă deci să se elibereze lovind cu capul în portbagaj. Ceea ce se dovedi total ineficace, dar îi lăsă nenumărate cucuie, în schimb.

Pe urmă se gândi la placa din spate și cu o lovitură a craniului lui îndurerat, dar intact, reuși s-o înlăture.

Îi trebuiră câteva mișcări complicate pentru a ateriza pe bancheta din spate.

Chiar și legat, poți deschide portiera unui automobil. Când Brichot se trezi pe trotuarul străzii Blomet, observă că era îndoit din cauza îndelungatei staționări în portbagajul mașinii.

Dar avea tot timpul, mai târziu, ca să se plângă. Pe moment, avea altceva mai urgent de făcut.

În care imobil oare îi dispăruse răpitorul ?

Nu trebui să se întrebe multă vreme. Din interiorul unei case cu două etaje și jaluzelele trase se auzi o împușcătură.

El se avântă cu pumnii înainte și un mo-șuleț care-și plimba câinele îl văzu trecând și-și zise că există oameni care se distrează într-un mod bizar.

*

* *

Pentru că Justine îi descrisese locurile, spunându-i despre micuța grădină care se afla în spatele casei și care comunica printr-o ușă îngustă cu grilaj cu strada Lecombe, Donatien Strogof n-avu nici o greutate să se orienteze.

Broasca și poarta cu grilaj erau mâncate de rugină și nu fu nevoie decât de o izbitură ca să fie forțată. Pe urmă, traversă grădina întunecată și urcă scările de ciment care duceau la ușa bucătăriei.

O detonație asurzitoare, urmată de un urlet, îl făcu să se azvârle în întuneric.

În același moment, pe trotuarul străzii Blomet, Boris Corentin care bătea la poartă fără a i se deschide, auzi și el explozia.

Într-o secundă, ezitarea lui se spulberă, își scoase pistolul de polițist și trase de două ori. Broasca fu pulverizată și el o luă la fugă spre interiorul hotelului particular.

În salonul pe care-l străbătu în fugă, toată lumea părea împietrită. Actorii goi, înțepeniți ca niște statui, văzându-l trecând cu revolverul în mână și strigând „Poliția" se întrebară brusc dacă nu cumva s-au înșelat asupra filmului.

— Terminați ! urlă Boris năvălind în camera lui Beaucranne. Nu mai faceți și alte porcării !

Dodo Strogof se întoarse pe călcâie.

A o dezarma pe Linda Brady nu fusese decât un joc de copii. O cătușă la mână și ea lăsase P-38-ul, arma cu care trăsese de trei ori.

Dar el intervenise prea târziu.

Pistolul P-38, manipulat de Linda Brady chiar în momentul în care el apăruse, își atinsese ținta pentru a treia oară.

Trecând prin inima Justinei Buisson.

Aceasta era răsturnată pe fotoliu, cu coapsele desfăcute pentru că fusese surprinsă de Linda tocmai când Beaucranne o poseda. Desfăcută ca o ofrandă, acum, mai mult obscenă decât morbidă.

Sub sânul ei stâng apăruse un crater de unde sângele țâșnea din abundență.

Beaucranne se azvârlise peste ea, o prinsese de ceafă și-i ridică fața. Apoi, o lăsă să cadă la loc, pe spate.

Nu se mai putea face nimic pentru Justine.

— Las-o ! repetă Boris.

Din fundul orbitelor lui înfundate, Dodo Strogof privi spre polițistul înalt pe care-l văzuse pentru prima oară la salonul de dans „La Coupole", a doua oară sub ferestrele prințesei din strada Albéric-Magnard, și căruia îi auzise vocea, în strada Rondeaux, la Justine.

— O.K., spuse el scârbit, ați câștigat.

Pistolul P-38 căzu pe mochetă.

— Unde este inspectorul Aimé Brichot ? se răsti la el Boris.

– Aici, făcu o voce în spatele lui Boris, ceea ce-l făcu pe acesta să se întoarcă instantaneu.

Era legat, cu fața pământie, hainele boțite și plin de cucuie pe chelie ! Dar era viu !

– Asta, murmură el urmărind privirea colegului său care-i cerceta craniul plin de lovituri, este proba că am capul mai tare decât tabla unei mașini.

Cu o ridicătură de bărbie, îl arătă pe Strogof :

– A fost la un fir de păr ca el să nu devină ucigaș de polițiști. O să-ți explic mai târziu...

Cu o nouă mișcare din bărbie o desemnă pe Linda Brady, rămasă înțepenită la pământ.

– Și aia cine este ?

– O veche cunoștință, se pare, făcu Boris care avea memoria fețelor. Dacă nu mă înșel, a ieșit din pușcărie acum șapte sau opt ani. Și acum, o să se întoarcă.

– Și ăștia ? mai întrebă Brichot arătând spre echipa de tehnicieni și actori, goi cum îi făcuseră mamele lor, care se înghesuiau în pragul ușii, complet năuciți.

– Afaceri porno, făcu repede Boris. N-au nici o legătură cu asta, dar totuși o să-i legitimăm.

Primul lucru pe care trebuiau să-l facă acum era să sune mașina din Quartier Necker, bulevardul Garibaldi, pentru constatări, procesele verbale și restul. Pe urmă trebuiau să-i ridice

pe Strogof și pe Linda Brady. Direcția Cheiul Orfèvres.

– Spune-mi, Boris, făcu Brichot întinzându-i încheieturile mâinilor, presupun că dacă m-ai dezlega nu s-ar micșora oare dezordinea din decor ?

*

* *

Fany se întoarse pe burtă etalând un posterior mai acoperit cu pistrui decât cerul cu stele într-o noapte de vară.

– Ce se întâmplă ? făcu ea cu o voce înăbușită de pernă. Nu produc nici un efect asupra ta când îți ofer fesele ? Nu-ți mai plac, Boris ?

El surâse slab. Aceste ultime trei zile, după moartea Justinei Buisson, fuseseră îngrozitoare. Mai întâi, avuseseră loc interogatoriile lui Strogof și Lindei Brady. Pentru Strogof, fusese clar. Ucigașul omorâse un oarecare număr de persoane, la comandă. Fusese în serviciu. Dar se contase pe un lucrător bun – nu putuseră să-l facă să divulge numele celui care-l plătea. Strogof era un adevărat profesionist al crimei și interogatoriile poliției nu-l înspăimântau.

Și în această dimineață, exact, îl găsiseră mort în celula lui. Spânzurat.

Sinucidere ? Nu prea părea a fi genul lui... și dacă nu era sinucidere, însemna că cineva hotărâse că este cazul să dispară.

Și numele acestui cineva, era în mormânt cu Strogof.

Cât despre Linda Brady, aceasta recunoscuse imediat mutra lui Sammécoult atunci când Boris îi arătase fotografia lui.

Inspectorul principal al muzeelor urma să fie imediat convocat la Cheiul Orfèvres pentru a fi interogat.

După telefonul pe care Boris îl primise de la Brichot, era vorba de o poveste întunecată ce se întâmplase cu șaptesprezece ani în urmă și care se terminase cu un șantaj.

Boris alunecă prin pat în direcția fetei roșcate.

— Trebuie să plec, spuse el, este aproape ora nouă...

Ea-și undui posteriorul și Boris avu impresia că întreaga lui garsonieră se clătină odată cu ea.

— Doar n-o să pleci fără să mă mai iei o dată, îl provocă ea.

Și, răsucindu-și ceafa pentru a-și îndrepta spre el nasul ei cârn, adăugă cu o voce de vrăjitoare :

— Am chef ca să mă doară. Să mă rupi, să mă scurmi. După asta, o să ard peste tot și o să mă gândesc la tine toată ziua, înțelegi ?

Sub efectul acestei mărturisiri, el simți cum i se întărește și lungește în același timp. Când o pătrunse, ea gemu încovrigându-se și el își

spuse că era cazul să-şi ofere acest sfert de oră suplimentar, înainte de a se înfunda din nou în lumea dezaxaţilor, perverşilor, obsedaţilor şi criminalilor care, de aproape cincisprezece ani, constituiau unicul orizont al universului său.

– SFÂRŞIT –

Difuzorii particulari și de stat se pot adresa
S.C. „ALCRIS & CONI DIFUZARE"
București, strada Grigore Alexandrescu 57
telefon 650.63.80

iar pentru „CARTEA PRIN POȘTĂ" se pot
adresa editurii :
Piața Presei nr. 1
C.P. 33–72 sau la tel. 617.60.10/2190

Dat la cules : 02.02.1994
Bun de tipar : 20.01.1994, coli tipar 15
Hârtie tipar de 50 g/m²
Apărut 1994

Tiparul executat sub c-da nr. 40.003 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

MICHEL BRICE

DOMNIŞOARA... DE MORAVURI UŞOARE

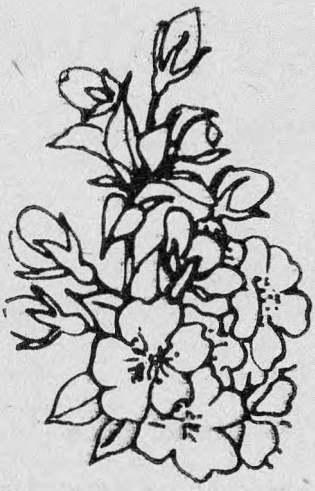

Având nevoie acută de bani, Justine Buisson, fostă vedetă a filmelor porno, vede într-o seară la televizor chipul celui care cu șaptesprezece ani în urmă îi fusese amant și o învățase să se drogheze. Hotărâtă să-l șantajeze cu un film în care era înregistrată o crimă involuntară și în care fostul amant părea a fi ucigașul, Justine trece la atac.

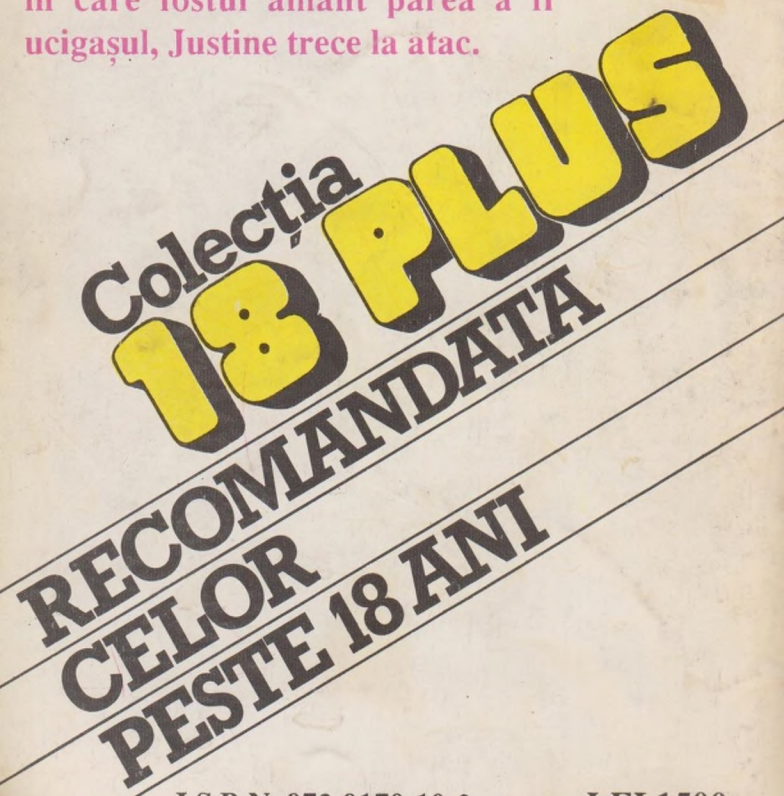

I.S.B.N. 973-9170-10-2

LEI 1500